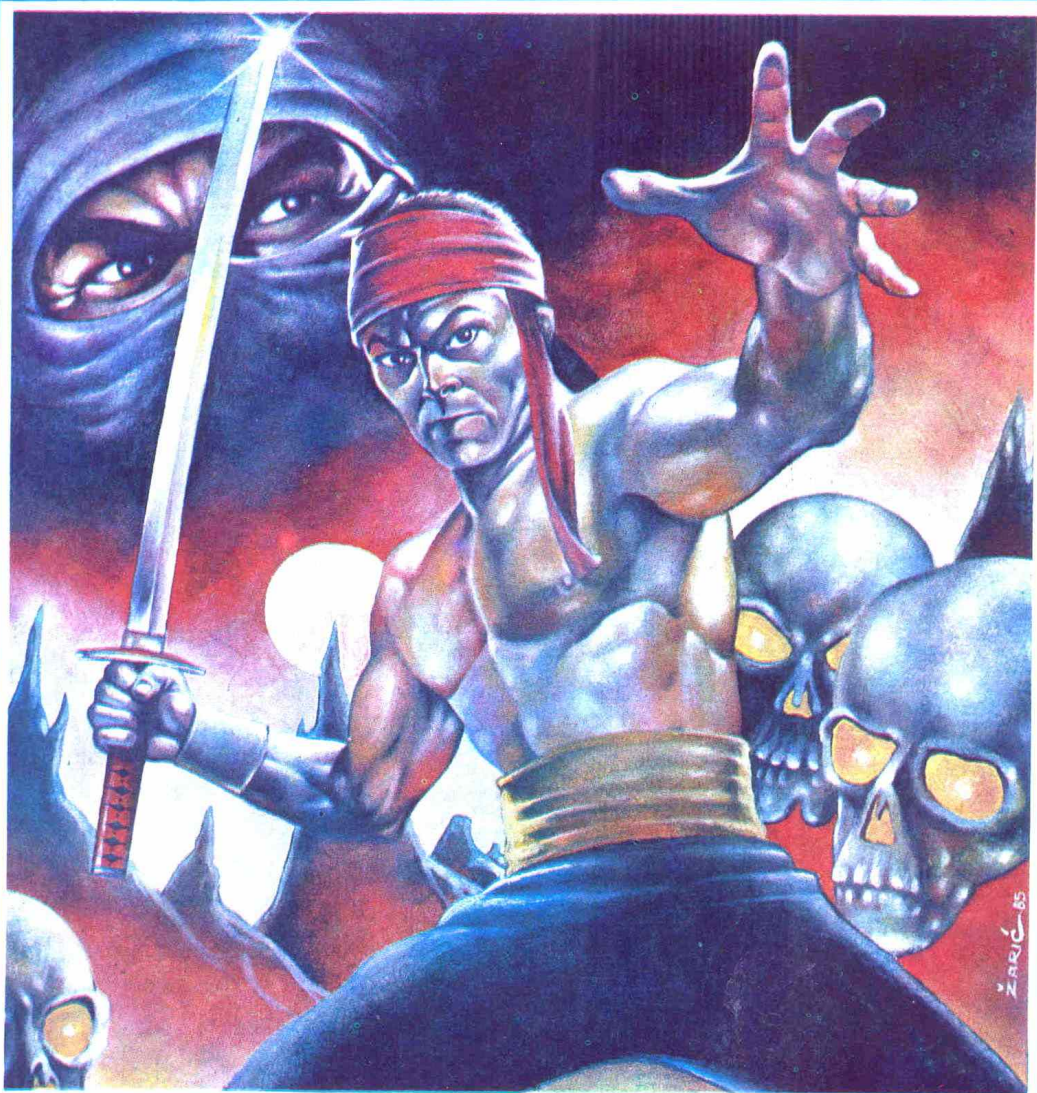

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 27

CENA 80 DINARA

NINĐA

KAKO UBITI VAMPIRA

Derek Finegan

KAKO UBITI VAMPIRA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
KAKO UBITI VAMPIRA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Dušica Dragičević

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĀA 27 —
VANREDNO IZDANJE — AVGUST 1985. godine. Cena 80
dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac,
Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana
Šterijevski. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik),
Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko
Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin
Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vuka-
šinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović.
Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 pro-
daja. Telex: 13731. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

KAKO UBITI VAMPIRA

— Vi niste Meksikanac, se-
njoj?

Znao sam da će me to pi-
tati još pre nego što je na-
mestio usne na onaj osmeh
kojim obično najavljujemo
neugodna pitanja. I sebi i dru-
gima.

A ovo pitanje bilo je meni
posebno neugodno, iako mi
nimalo nije bilo stalo hoće li
me smatrati za Meksikanca ili
ne. Nemam ništa protiv Mek-
sikanaca, naravno, oni su divan
narod, ali rodio sam se kao
Amerikanac i imam nameru
da umrem kao Amerikanac...
što bi se, izgleda, moglo do-
goditi, i to veoma brzo.

Bilo je to kod Pedrita, je-
dnog od onih divnih jutara
kada Tihi okean s pravom no-
si svoje ime. Srkutao sam te-
kilu i poluzatvorenih očiju bu-
ljao u okean kojim su se utr-

kivali blagi talasići. Noćas je
lov bio dobar i osećao sam
prijatan umor čoveka koji zna
da je dobro obavio posao. Pe-
drito, naravno, nije rekao ni
reč pohvale, ali je klimnuo
onom svojom glavurdom pre-
brajajući pogledom ribe u ko-
šari. I flaša tekile koju je sta-
vio pred mene biće besplatna,
znao sam.

Prokletstvo, šta čoveku još
treba, sem malo tortilje, do-
bro začinjenog pasulja i po-
nekog gutljaja tekile?

Duvan i žene, naravno, ali
je i jednog i drugog bilo u
Todos Santos. I to jeftino.
Mislim na duvan, žene su ug-
lavnom bile besplatne i uvek
spremne da ulepšaju noć je-
dnom gringu.

Uostalom, to je jedan od
razloga zbog kojeg više volim
da ostanem Amerikanac. Me-

ksikance bije glas da su veliki ljubavnici, ali u Todos Santos nisam sreo još nijednu ženu koja bi odbila moj poziv. I što je najljepše u celoj priči, muškarci to veoma sportski primaju. Oni neoženjeni naravno, jer su udate žene svetinja.

I sada to neugodno pitanje sa ljigavih usana na kojima igra nedoumičan osmeh. Naravno da nisam Meksikanac, do đavola, moja riđa kosa i brada odaju Škotsku i sa milje udaljenosti, iako je i moj deda Angus već zaboravio iz kojeg je sela u Škotskoj njegov deda Angus pobegao pred lukavim Englezima.

— Nisam, pa? — procedio sam. I sâm sam se iznenadio lakoći s kojom su mi te reči prešle preko usana, jer ponekad pomislim da sam potpuno zaboravio engleski. Ali, s jezikom vam je izgleda kao sa plivanjem; kad ga jednom naučite više se ne zaboravlja.

Popravio je kravatu pod grlom i nežno pogladio glatko izbrijane obraze. Čudio sam se kako podnosi vrućinu u tom tamnom odelu, ali niz njegovo čelo nije klizila ni kap znoja, što se za mene ne bi moglo reći. Košulja mi je ponovo bila vlažna i mora da se miris ribe i znoja osećao na sto zardi unaokolo, ali to

njemu kao da nije smetalo.

— Pitao sam se šta jedan Amerikanac radi ovde, bogu za leđima — ponovo se osmehnuo. Prsti su mu milovali čašu sa tekilom koju još nije ni okusio.

Uzdahnuo sam. Todos Santos jeste bogu za leđima, ali to izgleda još uvek nije dovoljno daleko. Moraću uskoro da razmislim o Patagoniji, ili nekom sličnom mestu. Lešinari sa severa postaju sve drskiji i ovde više neće biti mira kada se oni jednom pojave. U stvari, čudio sam se kako je Todos Santos, pravi mali raj na ovoj planeti, do sada izmakao pažnji vrednih turističkih agencija koje svake godine moraju da lansiraju neko novo otkriće za ljude koji imaju mnogo para, a malo ukusa.

— Na to pitanje odgovorite sami sebi, mister — rekao sam i iskapio čašu do kraja. Bilo mi je žao da ostavim do pola punu flašu tekile, i to besplatne tekile, ali mi se ovaj razgovor sve manje sviđao. Koji je prokleti vetar doneo ovamo tog zalizanka u blistavom odelu i još blistavijem »kadilaku« koji kao da nije prešao stotinak milja prašnjavog puta od La Paza dovde?

Cerio se dok sam ustajao, nastojeći da se ne klatim.

Kao da je bio prokleta siguran da neću otići sve dok mi on to ne bude dozvolio.

Nećete mi verovati, ali je bio u pravu. A evo i zašto...

— Sedi, Luk — rekao je vrlo tiho, ali mi Mek Adamsovi uvek smo imali dobar sluh.

Naročito kada se radi o našoj koži...

— Molim? — rekao sam, ali je to bio pucanj u prazno, jedan od retkih koje je Angus Lukas Mek Adams sebi ikada dopustio u karijeri. Ali, Todos Santos malo mi je otupeo reflekse; šest godina mira pre više je i za starog ratnika kakav sam ja.

— Sedi, Luk — ponovio je isto onako mirno i podigao čašu prema meni. — Treba da razgovaramo.

Seo sam. Do đavola, tešio sam sebe, bar ću tu Pedritovu tekilu popiti do kraja...

— Dakle?

Uživao je, ubeđen da su svi kečevi u njegovom rukavu, iako se grdno varao. Luk Mek Adamsu prošlo je kroz glavu nekoliko novih trikova za koje nije ni čuo niko severno od Rio Grandea. Ali, biće vremena za to; najpre sam morao da doznam ko je taj tip, kako je otkrio gde se nalazim i šta hoće od mene.

— Rekoh ti, treba da razgovaramo, Luk.

— Već razgovaramo.

Osvrnuo se, kao gangster na filmu. U moje vreme takvog u bandu ne bi primili ni klinci iz mog kraja. Ali ni gangsteri više nisu ono što su bili...

— U pitanju je posao, Luk. Veliki posao.

— Hvala, ne radim više. U penziji sam.

— Varaš se, Luk.

— Do đavola, valjda znam da li sam u penziji ili ne! — moj gnev je bio lažan, svako. Obojica smo veoma dobro znali da me ima u svojim kandžama.

— Tomaru ne misli tako, Luk.

— Znam. Neću više da imam nikakve veze s njim.

Nasmejao se. I ja bih se nasmejao na njegovom mestu, jer je Džil Tomaru jednostavno bio takav tip. Ako on kaže da imate posla s njim, onda radite za njega, sve dok on ne bude smatrao da je dovoljno. I njegovu službu niko ne napušta svojevolejno, sem ako ne odluči da izvrši samoubistvo.

Mislio sam da sam prvi kojem je to uspelo. Prevario sam se.

I čini mi se sada da sam sve ovo vreme u podsvesti bio ubeđen da će Tomaru, pre

ili kasnije, naći moje skrovište. Jednostavno, takav je to tip bio. Tip koji nikada ne odustaje, to je kod njega pitanje principa. Možda to ima veze sa njegovim japanskim poreklom i pričom da mu se u Japanu, zemlji njegovog oca, dogodilo nešto užasno, nešto što ga je učinilo potpuno neosetljivim na bol. Naročito za tuđi bol.

Priče su priče, ali ne bi dao ni deset centi za život čoveka kome je Tomaru na tragu...

— On te šalje?

— Aha. Kaže da je spreman da sve zaboravi ako mu ovoga puta pomogneš, Luk.

Nasmejavao se, glasno i promuklo, tako da se čak i Pedrito trgao u svom uglu. Redak događaj, zaista Garsija, policijski narednik, jednom se kladio da Pedrita neće prenuti ni pucanj iz njegovog službenog revolvera. I dobio je opkaldu; debeli krčmar reagovao je samo na glas koji je tražio piće, svi ostali šumovi bili su jednostavno isključeni u ovo doba dana.

— Ima tu jedna sitnica — rekao sam. — Džil Tomaru je konstitucionalno nesposoban da zaboravlja, momak...

— Tako mi je rekao.

Klimnuo sam glavom, jer je sve to iznenada počelo da iz-

gleda nešto drugačije nego u početku. Prvo, Tomaru ne bi slao jednog ovakvog beznačajnog amatera da likvidira Luka Mek Adams; znao je da ovakve tipove jedem za doručak...

— Gde je on?

— U La Paz. Želi odmah da te vidi.

Klimnuo sam glavom. La Paz, gradić na suprotnoj obali onog dugog poluostrva koje nazivaju Donja Kalifornija, bio je jedino mesto na pet stotina milja unaokolo koje je imalo aerodrom. Iz Todos Santos tamo se moglo stići kolima ili ofucanim autobusom koji je jednom dnevno polazio ispred Pedritove krčme. Postojao je još jedan način, da se ode odavde, ali taj način nikom ne preporučujem: da u krhkom ribarskom brodiću oplovite oko rta San Lukas i rta Arena i još koju stotinu milja do meksičkog kopna i Mazatlana...

— Odmah, a?

Postavio sam to pitanje samo da bih dobio vremena da razmislim. Tomaru je zaista želeo da govori sa mnom i možda je vredelo staviti sve na kocku i poći do njega...

— Odmah.

Klimnuo sam glavom i strpao Pedritovu flašu pod pazuhu.

— Idemo onda — rekoh.
Zapanjeno me je pogledao.

— A... a tvoje stvari?

— Nemam ništa što bih želio da ponesem — iscerio sam se. — Hajde, da završimo jednom s tim...

Seo sam za volan pre nego što je on dospeo da protestuje. Nije me bilo briga hoće li ko to videti, ali je ulica, kao i uvek, bila potpuno prazna, samo se mali Ramon Truhiljo igrao u prašini, bacajući ispod oka pogled na nas dvojicu i »kadilak«. Iscerio sam se; niko ne obraća pažnju na šestogodišnje dečake u prašini, ali Ramonu ništa nije promicalo i već koliko večeras ceo Todos Santos će znati registarski broj »kadilaka« i kakvu je iglu nepoznati gringo, koji je odveo senjor Luka, imao u svojoj kravati plave boje.

Mahnuo sam mu u prolazu i on je mahnuo prljavom, debelom ručicom.

Divan dečak, zaista. Veoma inteligentan.

Pa, izgledi su bili bar pedeset prema pedeset da više nikada neću videti ni njega, ni Todos Santos...

»Svete, drži se«, pomislio sam. »Angus Lukas Mek Ada-

ms ponovo kuca na tvoja vrata!«

*
* *

— Smrdiš, Luk — to je bilo prvo što mi je Džil Tomaru rekao u tom odvratnom apartmanu jedinog hotela u La Pazu. Odmah sam znao da će biti tamo: Džil Tomaru uvek je zahtevao i dobijao najbolje.

Isцерio sam se.

— I ti smrdiš, Džil. Još uvek.

Bio sam drzak, znam, ali mislim da sam u tom trenutku potpuno prestao da ga se bojim... po prvi put otkako smo se upoznali, a bilo je to pre nešto više od devet godina.

— U redu, znao sam da još uvek može narediti da me ubiju i bio potpuno spreman da skupo prodam ovu svoju debelu kožu. Međutim, nešto se za ovih poslednjih šest godina izmenilo i trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim šta je to.

Džil Tomaru je ostario. Ništa više i ništa manje od toga.

I sve više ličio na pravog, čistokrvnog Japanca, sa onom

sedom-kosom i izboranim licem. Umornim licem, tankih usana čiji su uglovi bili beznadežno opušteni naniže.

Znao sam gotovo u dan koliko je star. Vreme, samo po sebi, nije moglo za šest godina načiniti toliku promenu i od jednog od najvećih bosova Los Anđelesa stvoriti nemoćnog starca čiji prsti drhte stisnuti oko čaše sa viskijem koju suviše često prinose usnama.

Na trenutak mi ga je bilo žao, toliko se ta slika razlikovala od pojave koju sam pamtio i bojao je se. Naravno, i sama ta pomisao bila je apsurdna: žaliti Džila Tomarua bilo bi isto kao da žalite zvečarku čija se glava već podigla da bi zadala smrtonosni ujed.

Tip oslonjen o zid nekoliko stopa desno od mene ukrutio se i prineo ruku džepu. Iscerio sam mu se i on je slegao ramenima, gledajući u gazdu. Momak sa druge strane, onaj levo, nije se ni pomerio sa mesta, pokazujući da ima mnogo bolje nerve. Uostalom, on me je znao, kao i ja njega.

— Kako ide, Time? — rekao sam. — Kao i pre, a?

— Otprilike — rekao je tiho, ali mu se pogled iskrao prema Tomaru. Taj pogled govorio je mnogo.

Džil Tomaru više nije bio onaj stari. Sada je već bio jasniji ovaj iznenadni poziv jednom starom prijatelju...

Da, meni. Jer, uprkos sve-mu što se u međuvremenu dogodilo, Džil Tomaru i Angus Lukas Mek Adams bili su nekada prijatelji...

Ako je Džil primetio tu malu međuigru, nije to ničim pokazao.

— Dugo se nismo videli — rekao je sa pravim staračkim uzdahom. — Čujem da si vreme ubijao u ribolovu?

— Tako nešto — klimnuo sam glavom. — Kako si znao gde sam?

Trijumfalno se osmehnuo, podsećajući na trenutak na onog starog Džila koga sam upoznao jedne noći u Suat Gėjtu. Ali samo na trenutak...

— Odavno znam gde si, Luk. Znam svaki tvoj korak.

— To i nije nešto naročito, Džil. Nisam ni mrdnuo iz Todus Santos... a tamo svaki dan liči na onaj pre njega.

— Znam. Dugo si izdržao.

— Meni nije izgledalo dugo...

Seo sam kraj njega i dohvatio čašu u kojoj je tiho zveckao dopola istopljeni led. Viski me je čekao i to je značilo da me Džil Tomaru neće ubiti odmah.

Dobar viski. Rekao sam vam da je Tomaru uvek tražio i dobijao samo najbolje...

Na njegov znak glavom, Tim je odmah krenuo napolje. Onaj drugi je zastao iza inene.

— Šefe, mislite da ovaj tip...

Ribarenje na Tihom okcanu nije igra zas vakog i moji mišići bili su u boljoj formi nego u doba kada sam stigao u Todos Santos. I ta fotelja bila je plitka i laka, kao stvorena za malu demonstraciju, namenjenu Džuli Tomaru i njegovom neiskusnom gorili.

Prevrnuo sam se preko glave i stisnuo ga nogama oko vrata pre nego što je shvatio da napadam. Bilo je lako, smešno lako. Odleteo je kao lutka kroz vrata koja je Tim spremno otvorio, cereći se od uha do uha. Videlo se da se ni njemu taj tip nije naročito dopadao.

Iz čaše viskija u mojoj ruci nije se prolila ni kap. Ispravio sam fotelju i mirno se spustio u nju.

— Zbog čega si me zvao, Džile? Morao si da znaš da više neću da radim za tebe.

— Znao sam. I nisam hteo da te uznemiravam, ali...

— »Ali« je bila reč koju je Tomaru retko upotrebljavao. Nekada. I ovo oklevanje, traženje reči, nije bilo tipično ja

njega. Džil Tomaru je ostareo, podsetio sam sebe. On više nije onaj isti...

— Ali?

— Čudiš se zašto nisam naredio da te ubiju, zar ne?

Odmahnuo sam glavom.

— Više ne.

Čini mi se da bi lakše podneo udarac u lice. Časna reč.

— Vidi se, znači? — prošaptao je, zavalivši se u fotelju. Usne su mu pobledale, bezglasno se pomerajući još nekoliko trenutaka, kao da u sebi ponavlja neke užasne kletve.

— Da, Džile. Vidi se.

Nije mi bilo lako, ali sam mu to morao reći. Sećate se onoga sa zvečarkom? Pogrešio bih da sam sebi dopustio da me savlada sažaljenje.

Usne su mu se besno zgrčile, ali je ono što se spremao da kaže ostalo neizrečeno, jer je u tom trenutku neko zakucao i odmah ušao, ne čekajući dopuštenje. I po tome se videlo da Džil Tomaru više nije pravi gazda...

Mada mu se ovoga puta moglo oprostiti, boga mu! Ušla je devojčica, jedna od onih zbog kojih padaju vlade i filmski producenti bacaju milione dolara u dim i celuloidnu traku. Rasma, prirodna plavuša u haljini pod kojom su se krupne i čvrste grudi

leno kretale tamo i amo. A hod? Do đavola, to već nije fer prema nama jadnim muškarcima, časna reč!

— Dži-il! — zapevala je, šireći usne u topao osmeh. — Nisi mi rekao da ćemo imati goste, dragi!

»Dragi Džil« je nešto progundao, ali nije bilo opasnosti da plava dama to shvati kao pokušaj predstavljanja, ne! Zastala je pet koraka od mene i upadljivo nabrala svoj ljupki nosić. Uzdahnuo sam; najbolje ženske u mom životu obično su nailazile u najgorim mogućem trenutku...

— Izadi, Li — rekao je Tomaru glasom u kojem se naslućivala nekadašnja čvrstina. — Imamo posla, do đavola!

Prkosno je zabacila dugu kosu i okrenula se u mestu. Bez reči, što je već bilo pravo čudo.

Samo što ja nisam imao vremena da razmišljam o tome. Ako su njene grudi bile topovi, onda je pozadina bila... bila... ne, zaista nije fer prema nama muškarcima. Samo izuzetnom samosavlađivanju mogao sam da zahvalim što nisam skočio i zario zube u te dve slatke polutke koje su poigravale pod tankom tkaninom...

— Povlačim reč, Džil — rekao sam kada su se vrata zatvorila za tim rajskim prizorom. — Ti nisi mator... ti si najveći ljubavnik zapadne hemisfere, čovek kojim lepotice padaju na leđa i stoje u repu sa svojim krevetima na leđima. Ti...

Odmahnuo je rukom. Morao sam znati da mi neće upaliti. Najzad, on je bio taj koji me je nazvao »slatkorečivi Luk Adams«...

— Ne zanima te zbog čega sam te zvao, Luk?

— Ne.

— Trebalo bi da te zanima...

— Zašto?

Iscerio se.

— Novac?

— Na taj lepak Luk Mek Adams se više ne hvata, Džil. Imao sam sav novac koji sam želeo tamo u Los Angelesu i ti veoma dobro znaš šta sam učinio s njim...

— Mogao si se i predomisлити, zar ne? Šest godina je dugo vreme.

— I previše.

Trgao se opet, ali ja nisam imao nameru da ga štedim. Ko zna, možda ću mu dosaditi, pa će mi dopustiti da se vratim u Todos Santos.

Đavola! Dobro sam znao da Džil Tomaru ne odustaje tako lako.

— Slava? — sada se već cerio.

— I toga sam imao dovoljno, Džil. Zaista, ko sada drži titulu najbržeg revolveraša u Los Angelesu?

— Niko... ta titula, posle tebe, znači najobičniju najavu samoubistva, Luk.

Pustio sam ga da čuti nekoliko trenutaka, jer posle novca i slave ostalo mu je još samo jedna stvar na koju se smeo pozvati.

Prijateljstvo...

Iskašljao se, izbegavajući moj pogled. Ne, još uvek mi ga nije bilo žao...

— Prijateljstvo, Luk?

Znao je da ga upravo tu čekam, zato je toliko i oklevao. Mogu vam reći da osveća ipak nema tako sladak ukus kao što tvrde. Meni su bar usta bila gorka, ali je to možda od sveg onog dobrog duvana kojim me je Džilov čovek uz put kljukao. Čovek se odvikne od dobrih stvari i onda mu mnogo brže udaraju u glavu. Kao ovaj viski, na primer...

— Znam — produžio je hitro pre nego što sam dospeo da mu istresem šest godina smišljanu tiradu. — Znam šta ćeš mi reći, Luk...

— Fino — kaselo sam se osmehnuo. — Bar se neću zamaratiti...

— Shvatio sam da sam načinio glupost — tiho je rekao — čim su moje plaćene ubice krenule po tebe. Morao sam znati da neće uspeti. Luk Mek Adams i onda je bio najbrži čovek sa revolverom na čitavoj Zapadnoj obali.

— Zašto ih onda nisi pozvao natrag? — glas mu je bio suv, neprijatan, gorak.

Osmehnuo se i to me je na trenutak podsetilo na onog starog Džila Tomarua.

— Postojala je verovatnoća da će ipak uspeti, zar ne?

— Da — klimnuo sam glavom. — Postojala je, Džil... i proketo malo je nedostajalo da tvoj savršeni plan uspe. Frejzer se odao u poslednjem trenutku. A možda i nije, sve to sada mi je već pomalo mutno u sećanju. Možda je to bilo obično predosećanje, ono od čega pate stari ratnički konji kakav sam ja, Džil. Svejedno... u Frejzerovim očima pročitao sam istinu dok je gutao moja zrna. Ostala dvojica umrla su tako brzo da nisu ni shvatili šta se događa...

— I onda?

— Želiš da pitaš zašto nisam došao po tebe, Džil? Zbog toga, pa malo časa si sam dao odgovor na to pitanje...

— Prijateljstvo?

— Ostario si, Džil. Nema cinizma u tvom glasu dok izgovaraš tu reč.

— Znam, Luk. Zbog toga sam te i potražio. Hoćeš li?

— Neću.

— Zbog Frejzera?

— Ne. Za šest godina uspeo sam da pokopam uspomenu na plaćene ubice koje si poslao za mnom. Neka miruje u grobu sa njima, Džil. Ja jednostavno ne želim više da budem Luk Mek Adams, čovek koji seje strah i smrt oko sebe. Šit sam krvi... Todos Santos je život kojim želim da živim do kraja...

— Todos Santos — šapnuo je zamišljeno. »Svi sveci...« nisi možda postao religiozan, Luk. To se događa, znaš...

Slegao sam ramenima.

— To nema veze sa religijom. Sva ta mala mesta nose ime nekog katoličkog sveca, a ja ne verujem u večni život i ostale popovske tričarije. Znaš i sam...

— Večni život — ponovio je i ja sam shvatio da me još jednom doveo tamo kud je želeo. Te dve reči zbog nečega su mu bile veoma važne.

— U redu — uzdahnuo sam.

— Da čujem o čemu se radi. Ali pazi — bez ikakvih obaveza, jasno?

— Bez obaveza — klimnuo je glavom, sklapajući prste na

trbuhu. Pogled mu je skliznuo nekud iznad moje glave i ja sam znao da je u pitanju nešto zaista krupno. Uostalom, Džil Tomaru ne izvlači starog prijatelja iz zaborava radi piljaka...

— Večni život — ponovio je. — Voleo bi večno da živiš, zar ne, Luk?

— Kao i svi drugi — oprezno sam odgovorio. »Prokletstvo«, mislio sam, »kakve sad veze ima večni život?«

— Da, kao i svi drugi. Samo što svi, pre ili kasnije, moraju umreti...

Ćutao sam. Bila je to jedna od retkih izjava s kojom se zaista i ne može polemisati. Svi smo smrtni, svi ćemo umreti. To je sve. Tačka. Važno je samo ispuniti vreme između trenutka rađanja i trenutka umiranja. Ja sam svoj način našao: Todos Santos. Bio sam rešen da ga se držim ma šta mi Džil Tomaru predložio i obećao.

— Ne moraš umreti, Luk. Nikada.

Oči su mu zasvetlele i ja sam ga pažljivije pogledao.

Gospode, bože, on je zaista verovao u tu bljezgariju!

— Popij jedan viski, Džil — uzdahnuo sam — i počni iz početka. Učinilo mi se da si rekao kako ja ne moram umreti. Znači li to da ni ti ne

moraš umreti? I Tim? I ona plavuša koju sam maločas video? Predsednik SAD? Generalni sekretar UN? Onaj Meksikanac koji preko puta prodaje tortilje?

Zavalio se u fotelju, a oči su mu blistale.

— Predsednik, možda. I generalni sekretar. I još poneko, Luk, kao ti i ja. Ostali — ne. Večni život je skupa roba. I neće ga biti za sve...

*
* *

Nisam mu verovao, i to nisam morao ni da mu kažem. Staro dobro otvoreno škotsko lice reklo je to umesto mene.

Mislite da ga je to pokolebalo? Đavola!

Široko se nasmejavao i onih šest godina iznenada je nestalo sa njegovog lica.

— Istina je, Luk. Ja u svojim rukama imam čoveka koji to može da izvede. Naravno, ne večni život, jer zakon verovatnoće je protiv nas. Mislim, što duže živimo, veći su izgledi da pokupimo neku bolest ili nas dovrši neki fatalni nesrećni slučaj. Ali Fenring, čovek o kome ti pričam, tvrdi da je sto pedeset do dvesta godina vreme koje nam je priroda odredila i da bismo,

uz njegovu pomoć, toliko mogli i živeti...

Da li vas je neko ikada lupio po glavi daskom od dva inča? Mene jeste i zato znam da sam se i ovoga puta slično osećao. Najzad, Džil Tomaru uvek je znao šta govori...

Sto pedeset godina? Dvesta godina?

— Čekaj malo — odmahnuo sam glavom. — Taj Fenring... koliko godina on ima?

Bio je to veliki trenutak, onaj koji je vrebao već gotovo pola sata. Nemarno mi je dobacio mali kožni album kojim se sve vreme igrao.

— Pogledaj ovo, Luk.

Pogledao sam. I ne mogu vam reći da mi se svidela faca koju sam video. Jedan od onih tipova koji na sve oko sebe gleda sa mnogo prezira. A da bi stvar bila još gora, ovaj ovde imao je i prava na takav pogled.

Mislim da to dolazi sa vremenom, ne znam. U svakom slučaju, za mene su ljudska lica otvorena knjiga.

Ovaj, čije me je lice podrugljivo gledalo sa dobre crno-bele fotografije, bio je nesumnjivi genije. Utoliko veći što je jedva primetni plamičak u očima odavao još nešto...

Ludilo.

Ludi genije. Užasna kombinacija, ali kombinacija koja veoma često daje rezultate, naročito kada je u sprezi sa izvrsnim organizatorom i finansijerom za koga koji milion dolara ne predstavlja ništa.

Nekim kao što je Džilbert Tomaru, na primer...

Ako je taj Fenring znao o čemu govori, onda je vek od sto pedeset ili dvesta godina veoma brzo mogao postati realnost.

Stresao sam se. U rukama nam je bila bomba, mnogo opasnija od nuklearne.

Dugovečnost za sve, u redu. Dugovečnost za uski krug odabranih nipošto. Revolucija je blaga reč za ono što će se dogoditi kada se to jednom pročuje.

Dok sam o tome razmišljao, prevrtao sam stranice albuma. Uvek jedna ista fotografija, uvek jedno isto lice i isti pogled. Fenring. I ispod svake slike uredno ispisan datum.

Oprezno sam položio album na stočić pred sobom. Bomba o kojoj sam razmišljao bila mi je nekoliko trenutaka u rukama.

Fotografije su pokrivale period od osamnaest meseci Fenringovog života. A na ovoj poslednjoj izgledalo je bar pet

godina mlađi nego na prvoj!
— Džil... siguran si da ovo...?

Odmahnuo je glavom.

— Sâm sam načinio snimke, sam razvio film i uništio negative, Luk. Ovo su jedini primeri tih slika na svetu. Tvoje oči te nisu slagale, Fenring u rukama ima ono pravo...

— Koliko ljudi zna za to?

Učinilo mi se da na trenutak okleva. Do đavola, ipak se nije toliko izmenio za ovih šest godina. Još uvek sam znao kada laže, a kada govori istinu.

— Nas trojica. Fenring, ja... i sada ti...

— Džil!

Klimuno je glavom.

— U redu... bojim se da je još neko provalio tu tajnu...

— Ko?

Pogledao me je bespomoćno.

— Ne znam, Luk. To je jedan od razloga zbog kojih sam te pozvao...

— Pusti tu priču, Džil, suviše te dobro poznajem. Nema mnogo ljudi na ovoj planeti kojima bi uspelo da ukradu tvoju tajnu. Ko je to bio?

— Zaista ne znam... ovoga puta ne... u stvari, ne znam čak ni koliko on zna o svemu ovome...

— Kako to?

Otpio je gutljaj iz svoje čaše i ja sam tek tada shvatio da pije veoma oprezno. Da li zato što ne podnosi alkohol kao nekad, ili se Fenringov eliksir ne slaže sa dobrim markama viskija?

Ako je tako, moram biti oprezniji. Do đavola, možda jednog dana i stari Angus Lukas Mek Adams odluči da svoj boravak na ovom šašavom svetu produži za koju desetinu godina...

— Fenring je sve svoje opite obavio u privatnoj laboratoriji, tako da sam ja video praktično gotov proizvod. Kune mi se da za to niko nije znao i ja sam sklon da mu verujem. Rekao sam ti već da sam sve ove slike načinio sam. Međutim, album je nestao iz moje kase...

— Iz...?

Zinuo sam. Da su me ikada ponudili da biram između Tomarove kase i Fort Noksa, bez razmišljanja bih se odlučio za njegovu kasu. Stvari koje su se u njoj nalazile vredale su nekoliko hiljada godina robije za mnoge poznate i poštovane ljude po čitavoj Zapadnoj obali.

— Jeste. Jednog jutra više ga nije bilo u kasi, da bi se sledećeg jutra ponovo pojavio...

— Hokus — pokus! — promrmrljao sam. — Siguran si? Mislim, mogao si ga zaturiti, a onda...

— Ne, Luk. To se nije moglo dogoditi...

— I nestao je samo album? — zviznuo sam tiho. Momak koji je to izveo bio je zaista veoma glup. Svojim ušima sam čuo kako Džilu nude milion dolara za samo jedan papir iz te hrpe u kasi. S prezirom je odbio ponudu...

— Samo album. Prema tome, možemo računati da negde postoje kopije ovih slika.

— Hmm... to još ništa ne znači. Razlika je upadljiva, istina, ali je samo na osnovu slika i datuma teško doneti zaključak. Nisi primetio da te neko prati?

Ćutao je. Zaista, moje pitanje je bilo glupo.

A zbog čega bi me inače zvao, do đavola!

Srknuo sam iz tek napunjene čaše, bacajući možda nepovrat koji mesec života Ali, do đavola s tim, nema mnogo protivnika kojih se Džilbert Tomara plaši...

A ovaj je bio jedan od njih. Videlo se to po njegovom licu.

— Mafija?

Još jedno glupo pitanje, naravno. Postojao je način da se izbegne zanimanje mafioza i

Džilu je to godinama uspevalo. Veoma lako.

Ko onda, prokletstvo?

Uzdahnuo je i skrstio ruke na trbuhu, podsećajući me sve više na starog Japanca koji veoma ozbiljno razmišlja o harakiriju.

— Nećeš mi reći? Do đavola, Džil, ako želiš da radim za tebe...

Prekinuo me je pokretom ruke. Začutao sam.

Ovakav uvod mogao je značiti samo jedno. Džilbert Tomaru sprema se da mi oda najveću tajnu svog života.

Tajnu onoga što mu se dogodilo u Japanu...

*
* *

Pogodio sam, naravno. Džil mi je sve ispričao...

Pitate se zašto sam ga saslušao?

Tačno, mogao sam ustati, mahnuti mu rukom i izaći. Ni Tim ni onaj početnik ne bi uspeli da me zadrže, čak i ako bi im Tomaru to naredio. Ali sam već tada znao da on to neće učiniti. I da ću, i ako ne prihvatim njegovu ponudu, moći mirno da se vratim u Todos Santos i lovim ribu do kraja svog veka.

Da u tome je bio vic, gospodo. Do kraja mog veka...

Mislim da sam sve to nesvesno sračunao čim sam ugledao Fenringove fotografije. Imao sam trideset četiri godine; čak i u Todos Santos nisam smeo računati sa više od sedamdeset. Ili, recimo, osamdeset godina, ali bi to bilo previše. Deset ili petnaest godina senilnosti je mnogo, priznajte. I neizvodljivo za čoveka koji nema gomilu para da kupi usluge skupih doktora i nežnih bolničarki.

Sedamdeset onda...

— A šta ako to više nije sedamdeset, već sto pedeset? Sto dvadeset, hajde da budem skroman...

A od tih sto dvadeset, sto deset godina u kojima sam još uvek u naponu snage, sposoban da smotam svaku žensku i obračunam se sa sporijim revolverašima.

Još sedamdeset ili osamdeset godina u kojima ću izgledati baš kao sada i osećati se kao sada? Hmmm...

Znam, Džil me je uhvatio na najveću šargarepu koju su ikada nekom magarcu okačili pred nos, ali je njen miris bio suviše jak. Nema čoveka na ovom svetu koji mu ne bi mogao doleteti...

Eto, zato sam ostao u toj fotelji, napunio sebi novu čašu

odličnim viskijem, zapalio novu mirišljivu cigaretu i rekao:

— Šta se dogodilo u Japanu, Džil?

Odgovorio je pitanjem, trik koji je često koristio.

— Koliko ti znaš o Japanu, Luk?

— Ne mnogo — slegao sam ramenima. — Ratovali smo s njima, bacali atomsku bombu na njih, gledao sam nešto japanskih filmova i u svoje vreme naučio džiu-džicu. To je otprilike sve... Da, izdaleka da nas u poslednje vreme tu ku našim sopstvenim oružjem: čak i u Todos Santos svi tranzistori su na neki volšeban način dospeli pravo iz Japana...

— Tipičan Amerikanac — osmehnuo se prezrivo. — Niko od vas nije se nikada potrudio da zaista shvati Japan.

»Niko od vas...«

Naježio sam se. On sebe zaista smatra Japancem, iako mu je majka bila čistokrvna Amerikanka. Ukoliko takvo nešto uopšte postoji...

— Sve to što si pomenuo — produžio je ukočenog pogleda — nije pravi Japan. Japan je nešto daleko dublje, nešto što se sastoji od tradicija i načina života koji se nije menjao hiljadama godina. Od legendi, Luk, koje još uvek ima-

ju svoj značaj... posle Hirošime i posle Nagasakija, i posle svih onih blistavih igračaka koje dan i noć silaze sa pokretnih traka fabrika. Sve to nije Japan... već nešto što je veštački nakalemljeno na stare korene...

Ćutao sam. Najzad, čovek je možda i bio u pravu. Dugo je živeo u Japanu, sa ocem, jer majka je izvršila samoubistvo kada je imao jedva deset godina...

— Moj otac bio je zarobljen još u početku rata, kada se njegov avion srušio na Filipine pre nego što smo ih zauzeli... Teško ranjen, inače bi se pre ubio nego što bi to dopustio... Čuo si za bušido, Luk?

— Čuo sam. Ratnički kodeks.

— Da. Grub prevod japanske reči koja znači sve ono što jedan pravi ratnik mora da bude. Amerikinci su ga zarobili i odmah prebacili u Australiju, misleći da će uspeti nešto da doznaju od prvog japanskog pukovnika koji im je pao u ruke. Prevarili su se, naravno, iako su ga u Australiji, a kasnije i u Americi, ispitivali najbolji stručnjaci. Ne, nisu ga mučili i on im je mnogo kasnije rekao da je to bilo ono što ga je iznenadilo.

Klimnuo sam glavom. U ljubavi i ratu nema fer-pleja. Japanci su to znali još dok su naši preci objašnjavali Englezima da bi bilo lepo ako bi nam dali nezavisnost...

— Rat je proveo u zarobljeničkom logoru — nastavio je Tomaru — neprestano se čudeći kako jedna tako nedisciplinovana, neobrazovana i neuglađena nacija može da pobedi carski Japan, naoružan najboljom ratničkom tradicijom sveta. Bio je uveren da je pobjeda Amerike samo privremena, da će Japan pre ili kasnije ponovo nići iz pepela Hirošime i povesti rat koji će značiti osvetu...

Svi smo u svoje vreme čitali o japanskim vojnicima koje još uvek nalaze po pustim pacifičkim ostrvima. Oni momci koji ne veruju da je rat davno završen. Sada sam polako počeo da shvatam kako se oni osećaju...

— To je bio jedini razlog zbog kojeg je ostao u Americi — Tomaru je ukočeno gledao u tačku negde iznad moje glave i meni se činilo da pred sobom imam njegovog oca, čoveka koga nikada nisam video. I on je morao imati taj fanatični pogled, tu ukočenost crta koja rađa strah i samo strah...

— Želeo je da dozna sve o naciji koja je dobila rat protiv Japana. I što je duže ovde živeo, to se više čudio... sve dok nije sreo moju majku...

Nekoliko trenutaka je ćutao. Ćutao sam i ja. Još uvek nisam znao odgovor na pitanje šta se to dogodilo u Japanu...

— U pismu koje mi je napisao pred smrt moj otac kaže da je ljubav osećanje koje bi ratnicima moralo biti zabranjeno. Verovatno si primetio, Luk, da sam se uvek pridržavao tog pravila. Na žalost, moj otac nije...

»Ljubav«, mislio sam »ne«, ljubav nije za ratnike, za ljude čiji život neprestano visi o tankoj, tankoj niti... Ljubav nije za sve nas koji sebi ne smemo dopustiti nijednu slabu tačku. Čini mi se da sam to oduvek znao, ali mi to saznanje nije pomoglo, jer sam dopustio da me umesto ljubavi pobedi prijateljstvo...«

— Najzad se vratio u Japan — govorio je Tomaru sve tiše, tako da sam vratio pogled na njegove usne kako bili razabrao svaku reč. — I otkrio da Japan iz njegovih uspomena više ne postoji, da je uništen. Sve bi bilo mnogo jednostavnije da su Amerikanci bili okrutni gospodari čiji bi postupci izazvali otpor. Među-

tim, tvoja nacija je mudra, Luk... mudrija od moje. Gotovo neosetno nametnuli ste nam druge poglede na život koji su gotovo sasvim izmenili ono što je Japan bio pre početka velikog rata...

— Jezgro nezadovoljnika... tradicionalista, možda je to bolji naziv za njih... još uvek je postojalo i moj otac je br, zo postao jedan od njihovih vođa. Radili su strpljivo i tiho, godinama, sve dok nisu shvatili da je njihovo vreme suviše kratko, da su se pretvorili u tvrdoglave starce čiji je vek suviše kratak da bi ostvarili ostavljene ciljeve...

— I onda je tvoj otac — rekao tiho — preneo svoj san na tebe, Džil...

— Pokušao je — moj nekadašnji prijatelj još jednom se gorko osmehnu. — Nije, mu to uspelo, Luk... uticaj moje majke bio je prevelik i to upravo u onim godinama kada se moja ličnost formirala, a otac bio zauzet danonoćnim radom na širenju svoje organizacije. Kada mi se vratio, bilo je suviše kasno: njegov sin, sa užasom je shvatio, bio je više Amerikanac nego Japanac...

— I to je sve?

— To nije sve, Luk. Otac je pozeleo da od mene stvori — ninđu...

— Ninđu? Čekaj, Džil, do đavola, pa...

Suvo se osmehnuo i ja sam začuao. Prokletstvo, zaista sam premalo znao o Japanu, bolje je da ćutim dok govorim s njim... u redu, ninđe su bile bića iz legende, ali su nekada zaista postojale i šašavi matori Japanac, a to je njegov otac bio, mogao je doći na tako ludu pomisao...

— Ninđe još uvek postoje, Luk, ali je to jedna od najbolje čuvanih tajni ovog sveta. Ja znam za tri škole u Japanu koje se bave njihovom obukom, a verovatno ih ima bar još toliko... samo što više nijedna od njih sebi za cilj nije postavila ideje moga oca i njemu sličnih. Ninđe su sada jednostavno izvrsni borci koji svoje usluge skupo naplaćuju... a ti veoma dobro znaš koliko se ta vrsta usluga sada traži...

»Pa ovo je zaista šašavo«, mislio sam. »Da nije u pitanju Džil, pomislio bih da govorim s ludakom... ko bi mogao poverovati da još uvek postoje ljudi koji se oblače u klovnovske kostime od crne svile i šunjaju po noći sa samurajskim mačevima u rukama? A opet... zašto da ne? Legenda tvrdi da oni poseduju nadljudske sposobnosti... a na ovom svetu događa se mnogo čudnih

i često neobjašnjivih stvari...»

— Nisam uspeo, naravno — govorio je Tomaru monotoni glasom. — Mislim da nisam uspeo zato što ninda može postati samo pravi, čisto-krvni Japanac, čovek koji razmišlja u duhu tradicija u kojima je odgojen. Ja nisam bio takav... ali je to saznanje ubilo moga oca... gotovo na isti način kao i moju majku, kada je shvatila da otac od mene želi da načini čudovište, mašinu za ubijanje...

— A ti?

— Ja? — još jednom se osmehnuo sa gorčinom, ali i sa nečim mnogo gorim od toga...

Sa resignacijom.

— Kako bi se ti osećao kada bi znao da ti nadohvat ruke stoji ogromna, gotovo fantastična moć, neshvatljiva za druge, obične ljude?

Ćutao sam. Moć je varljivo osećanje i nikada je nisam želeo previše. Ali Džilbert Tomaru jeste...

— Kada sam shvatio da nemam snage za taj poslednji, odlučni korak, pobeo sam... pobeo sam ovamo, u Ameriku, koja mi je bila druga domovina. Nisam imao braćrosti ni za onaj korak koji načine svi kandidati za ninde koji ne uspeju...

— Samoubistvo?

— Da, ali samoubistvo u pokušaju da se izvede neki fantastičan, nemoguć poduhvat. To je jedini način da se spere ljaga sa imena porodice, Luk. Ja, međutim, nisam bio dovoljno Japanac da bih takvo nešto učinio...

Klimnuo sam glavom, jer sam se uvek divio njegovom zdravom razumu. Ne, Džil Tomaru nije bio fanatik i njegovi ciljevi bili su uvek ostvarljivi...

— Ne vidim zbog čega se sada vraćaš tim starim pričama, Džil — rekao sam. — Dobio si sve što si želeo, zar ne?

— Mislio sam da jesam... ali me poslednjih nekoliko godina ponovo muči taj neuspeh. Možda zato što pod starost sve više ličim na svog oca. Ne samo fizički, Luk...

— Jasno... a Fenring ti sada pruža priliku za novi početak?

— Nešto slično — oči su mu ponovo blistale vatrom neuništivog borca kakav je uvek bio. — Ali i više od toga, Luk... on mi pruža priliku za novu veliku i tešku borbu...

— Protiv koga, do đavola? Mislio sam da je stvar već završena i da ostaje samo da probaš njegov preparat?

— Zar misliš da bih te zvao u pomoć da je zaista tako? — osmehnuo se. — Ne, Luk, pri-

ča ni izdaleka nije tako jednostavna. Prvo i prvo, mislim da je moj protivnik jedan — ninda!

Trgao sam se. Da, trgao sam se, po prvi put posle mnogo godina. Toplo sunce koje mi je kroz veliki prozor grejalo leđa iznenada je nekud nestalo i ja sam osetio jezu.

— Šališ se, Džil!

— Ne. Ono što se dogodilo sa Fenringovim albumom svedoči o tome. I još ponešto što se u poslednje vreme dogodilo...

Prešao sam rukom preko čela. Prokletstvo, ako je iznenada postalo hladnije, zbog čega se ja tako znojim?

— Ali, to nije sve — produžio je on, zagonetno se osmehujući. — Do Fenringovog sredstva veoma je teško doći... jer se ono dobija iz — krvi!

— Iz...?

— Da, Luk... potrebno je dvadeset litara krvi za jedan miligram »Agensa F«. To je šifra kojom je Fenring nazvao svoje sredstvo.

— Ljudske krvi? — jedva sam poznao svoj glas.

— Svakako. Prevedeno na običan jezik, to znači da najmanje pet ljudi mora umreti

da bi se tvoj život produžio za godinu dana, Luk...

*
* *

Oprezno sam odložio čašu na sto. Zlatna tečnost u njoj kao da je iznenada promenila boju. I ukus i miris...

Na trenutak mi se učinilo da je ispunjena krvlju i želudac mi se podigao...

Luk Mek Adams će, kao vampir, piti tuđu krv da bi produžio svoj bezvredni život!

Tog Fenringa treba ubiti.

Odmah.

Gde se nalazi?

— Gde je on, Džile?

— Ko?

— Fenring.

Nasmejao se.

— Vidiš, mislim da sam od početka znao kako ćeš reagovati, Luk. Ima u tebi nekog instinktivnog škotskog poštenja koje tek sa mnogo muke uspevaš da savladaš. Fenring je daleko odavde, na sigurnom mestu...

Ustao sam. Čitava prostorija lagano se okretala oko mene.

Prokleti Japanac! Mora da mi je nešto stavio u viski...

— Znao sam da će ti se pomisao na to zgaditi — govo-

rio je Tomaru mirno — ali pogledaj ovo!

Dobacio mi je taj odvratni album preko stola i ja sam pokušao da se uklonim. Kožne korice meko su me dotakle po licu pre nego što su pale na tepih. Izmakao sam se, kao od otrovne zmiје, primećujući kako su mi refleksi otupeli, a korak spor, užasno spor...

— Šta... šta si mi stavio u piće? — progundao sam.

— Jedno staro japansko sredstvo. Njegov recept poznaju samo ninđe... pa čak i one neuspele. Kao što sam ja, Luk...

Odmahnuo sam glavom u uzaludnom pokušaju da ispred očiju uklonim sivu maglu koja je lagano nadirala iz svih uglova prema meni.

— Sedi, Luk... dejstvo će uskoro proći, a onda ćeš ponovo moći logično da razmišljaš, Savladaćeš odbojnost koju si osetio i shvatiti šta tebi i meni pruža Fenringovo sredstvo...

»Nikada«, pomislio sam, ali nisam imao snage da to i izgovorim.

— Sedi, Luk!

— Čini mi se da su ga otupeli mišići poslušali protiv moje volje. Ili je to bio neki trik sa glasom, dejstvo na moj

vegetativni nervni sistem, ne znam...

Znam samo da sam ponovo pao u tu prokletu fotelju, okružen sivom maglom iz koje je dopirao samo Tomaruov sugestivni glas.

— Ne budi lud, Luk... pomisli samo šta nam sve nudi »Agens F«... godine snage, godine moći u kojima nijedan cilj neće biti nedostižan... imaćemo vremena za poduhvate o kojima drugi ne smeju ni da sanjaju... šta prema tome znači smrt nekoliko desetina bednika, ljudi koji i ne znaju šta bi počeli sa svojim životima?

Mišići me nisu slušali, ali je zato moj odvratni, precizni mozak iz dubine sećanja dozvao uspomenu na jedan vrlo sličan razgovor. Razgovor sa Džilom od pre... da, od pre šest godina...

»Do đavola s tobom, Luk«, urlao je Džil tada, tresući mi pesnicom ispred nosa. »Te tvoje ideje načisto su šašave! Šta je tebe briga za te klince koji ionako imaju više para nego što je to dobro za njih! Droga je ono što oni žele i dobiće je od nekog drugog, ako je ne dobiju od nas... a u međuvremenu će milioni i milioni zelenih šuštavih novčanica promeniti vlasnika i sli-

ti se u tuđe džepove, a ne u naše!»

Nisam, tada pre šest godina, nisam mogao da podnesem pomisao da moji prsti budu ukaljani krvlju nevine dece koju na vešt način navode na upotrebu droge. U redu, uvek sam se bavio prljavim poslovima, ubio sam mnogo ljudi, ali su sve to bili okoreli kriminalci koji ništa bolje nisu ni zasluživali. Trgovina drogom nije bila za mene, i to sam sajno rekao Džilu Tomaruu.

Možda isuviše jasno... inače mi na vrat ne bi poslao Frejzera i njegove plaćene ubice.

A ja sam verovao da mi je za tako nešto Džilbert Tomaru suviše dobar prijatelj!

»Uvek si bio naivan, hombre...«

I taj glas iz sećanja sam poznavao. Stari Velasko, jedan od prvih ljudi koji mi je postao prijatelj tamo, u Todos Santos.

»Ti si jedan od onih koji pod grubom površinom nose grumen zlata, gringo«, rekao je Velasko. »Znam, znam kako si živeo, to ti se vidi u očima... mnogo je krvi na tvojim rukama, ali ti je savest čista... A bog je uvek na strani ljudi čiste savesti, gringo...«

Da, stari Velasko verovao je u Boga, ali mu to nije smetalo da me nauči jednoj stvari koju su njegovi preci čuvali kao tajnu mnogo stotina, možda i hiljada godina...

»Tvoje telo zna više od tebe, gringo«, rekao mi je Velasko. »Ono se lako može osloboditi svega što mu škodi... evo, to se čini ovako...«

Duboko sam udahnuo vazduh, osećajući kako mi se pluća žare od tog nepoznatog japanskog sredstva. Svu svoju preostalu energiju koncentrisao sam na rad srca, pluća, na krvotok koji mi je šumio u ušima...

Pet minuta...

Tomaru je neprestano govorio, ali ga ja više nisam čuo. Bila je to mešavina molbi, pretnji, preklinjanja i obećanja. Znam da je opet pominjao žene, novac, moć...

Udahnuo sam još jednom i shvatio da me pluća više ne peku.

Otvorio sam oči.

— Dosta je bilo, Džil — rekao sam. Mirno. Glas mi je bio čvrst, samopouzdan.

Trgao se i zinuo. Zevnuo je nekoliko puta, ali nije uspeo da nađe pravu reč.

— K... kako? — procedio je konačno.

— Indijanski trik — rekao sam sa osmehom i ponovo na-

punio svoju čašu. Jedina nevolja sa Velaskovom veštinom je u tome što uništava i sve efekte dobrog viskija, ali se to brzo može nadoknaditi...

U očima sam mu video smrt, ali je Angus Lukas Mek Adams uvek bio neustrašiv tip. Nisam ga se bojao. Nikada ga se nisam bojao, pa ni onda kada je bio u naponu snage.

Ali sam ipak bio oprezan. Upotrebio je jedan japanski trik, ništa ga neće sprečiti da upotrebi još poneki...

— Tvoj plan smrdi, Džil, a ni tvoja računica nije bila dobra... nije u pitanju nekoliko desetina bednika, kako si ih nazvao, već mnogo hiljada ljudi... Ničiji život ne vredi toliko, pa ni moj sopstveni... a o tvom smrdljivom životu da i ne govorimo!

Onaj blesak u njegovim očima me je upozorio na vreme. Pokrenuo sam glavu jedva primetnim pokretom i uklonio je sa putanje nečega što mu se iznenada stvorilo u desnoj ruci...

— Zaboravio sam da ti kažem, Džil — osmehnuo sam se. — Taj stari indijanski trik odličan je za reflekske...

— Tim! — zaurao je Tomaru. — Tim!

Skočio sam iz fotelje i načinio korak u stranu. Suviše sam dobro poznao Džilberta Tomarua...

Panika u njegovom glasu bila je možda i prava, ali je on imao još jednog keca u rukavu. Samo što njegovi refleksi više nisu bili dovoljno hitri za takvo oružje.

Poturio sam ruku i okrenuo zglavak brzinom nedostupnom oku. Kažu da je u tome tajna velikih mađioničara. Ne znam. Bilo kako bilo, u ruci mi se stvorio mali bodež sa majstorski izrađenom drškom.

I još lepšim sečivom od blistavog, plavog čelika...

— Divan rad, Džil — rekao sam. — Samo što ova igračka više nije za tebe. Omatorio si... i postao spor, užasno spor...

Tim je uvek bio lukav tip i zato je onog početnika pustio ispred sebe. Video sam kako mu oči svetle iz zaklona, dok je prema meni dizao veliki, ružni revolver.

Nisam dozvolio da onaj dripac opali, iako se njemu nije žurilo. Ima ljudi koji uživaju u strahu koji njihove nemoćne žrtve osećaju ispred uperene cevi revolvera. I on je bio jedan od njih...

Samo, ja nikada nisam imao talenta za strah. Onaj bodež

je bio zaista izvanredno oružje.

Prozujao je kroz vazduh kao osa i zario se tačno u grlo Tomaruovom telohranitelju. Zakrkljao je i nemoćno zamahao rukama, ispuštajući oružje. Bilo bi to komično, da nije bilo debelog mlaza krvi koji je obilato zalivao njegove grudi...

Timov revolver već je ri-gao plamen u mom pravcu, ali mene na tom pravcu više nije bilo. I Tim je spadao među one koji su upoznali Angusa Lukasa Mek Adamsa na delu: u očima sam mu čitao očajanje dok me je dugi, moćni skok nosio u njegovu blizinu. Znao je da je njegova ruka suviše spora da bi na vreme pomerila cev oružja prema mom telu...

Pao je na leđa, smrskanog lica, dok mu se desna ruka instinktivno grčila oko drške revolvera...

Lagano sam se okrenuo Džilu. Sedeo je na istom mestu i buljio u mene. Zaista je ostario. Kladim se da je potpuno zaboravio šta sve mogu da učinim kada sam zaista besan i raspoložen za borbu...

A nisam se borio zaista dugo. Šest godina...

Znao sam da ima još ljudi u blizini i još poneki japan-ski trik u rukavu, ali sam is-

to tako znao da ga sada neće upotrebiti.

I Džilbert Tomaru je znao za strah... u očima mu se videlo da me se boji...

— To je sve, Džil? — upitao sam.

Lagano je klimnuo glavom. Pogled mu na trenutak pređe na lokvu krvi u kojoj je njegov telohranitelj još uvek nemoćno krkljao.

— Uvek isti, Luk — rekao je tiho. — Uvek krv, gde god se makneš...

— U Todos Santos nije bilo krvi. Ti si kriv za ovo. Zbog čega si me izvukao odande? Morao si znati da neću prihvatiti tvoj ludi predlog!

Kroz veliki prozor dopro je prigušen zvuk, zvuk koji je La Paz svakako veoma retko čuo.

Policijska sirena. Neko je u hotelu bio brz, a u ovako malom mestu ni policijska stanica ne može biti daleko od hotela...

Okrenuo sam se i izašao. Brzim korakom. Zastao sam samo jednom.

Iz okvira vrata izvukao sam predmet koji je Tomaru najpre hitnuo na mene.

Neobičan predmet. Čudio sam se njegovom izgledu dok sam ga oprezno gladio prstima.

Zvezda sa šest krakova. Od najboljeg čelika, sa ivicama izbrušenim tako da budu oštrije od svakog brijača.

Čovek koji godinama prolića krv postane specijalist za sve vrste oružja, i vatrenog i hladnog. I ja sam bio specijalist za oružje.

Ovakvo nešto nikada nisam imao u rukama, ali sam zato znao njegovo ime.

Šuriken.

Šuriken. Smrtonosna čelična zvezda...

Omiljeno oružje ninda!

*
* *

Bilo je lako izbeći policajcima koji su zadihani projurili pored mene, predvođeni sitnim čovekom uzbuđenog lica koji je sipao pravi potop španskih reči. Korak u stranu, začuđen pogled kojim obični ljudi prate službena lica u akciji. Svi ljudi razmišljaju na isti način, ni ovi policajci nisu bili izuzetak. Za sve njih bio sam prostak koji otvorenih usta zija u moć zakona na delu...

»Kadilak je još uvek stajao na suncu ispred hotela, ali onog ljigavog tipa nije bilo u blizini. Pažljivo sam se osvrnuo, jer je on spadao u one

koji sa uživanjem pucaju u leđa.

Nije ga bilo i ja sam se neupadljivo progurao kroz gomilicu ljudi koji su se već okupili pred ulazom. Pedesetak koraka dalje skrenuo sam u usku poprečnu ulicu, zatim u drugu, a onda se vratio u jednu širu, paralelnu sa onom u kojoj se nalazio hotel.

Nisam žurio. Do đavola, ako me policija već traži, svako dete umeće da im pokaže kuda je prošao visoki, bradati gringo u odeći vlažnoj od znoja.

Samo što me neće tražiti. Džil Tomaru, uz sve svoje mane, nije bio tužibaba. Neće mu biti lako da objasni ot kud dva mrtva tela na njegovom tepihu, ali ima dovoljno i para i veštine da se izvuče iz svake neugodne situacije.

Hodao sam lagano, još uvek osećajući ukus odličnog viskija na jeziku. Pored mene su lagano škripotala volovska kola, oko njih dugi prašnjavi automobili. Meksiko u podne. Svet koji se ne trudi baš mnogo da stigne u šašavi dvadeseti vek.

— Luk!

Sedeo je pod platnenom nadstrešnicom krčme na drugoj strani ulice i prijateljski mi mahnio rukom. Odmahnuo

sam mu. Tako će biti manje upadljivo za sve.

Iako ga nikada do sada nisam video...

Ljubazno se osmehivao dok sam pogledom ispitivao njegovo lice. Usko, preplanulo, oštarih crta i hladnih plavih očiju u kojima ponekad zaigra veseli plamičak. Kratka crna kosa, uredno očešljana i savršeno čista bela odeća, kao sa naslovne strane nekog modnog časopisa.

Kicoš, pomislili biste... Đavola!

Iako opušteno u stolici od trske, telo mu je svakim pokretom odavalo hitrinu i snagu. A oči...

Mislim, nema tu mnogo šta da se kaže. Bio je to jedan od ljudi koje nikada ne bih pozeleo za protivnika.

A kada to kaže Angus Lukas Mek Adams to nešto znači, zar ne?

— Zdravo! — rekao sam. U tom trenutku ništa pametnije nisam ni umeo da kažem.

— Zdravo! — osmehnuo mi se. — Moje ime je Eldridž, Lesli Eldridž.

— Šta hoćeš od mene, Eldridž?

— Odbio si Tomarovu ponudu, zar ne?

Zinuo sam. Džilbert Tomaru zaista je omatorio, ako po-

la sveta zna gde je, s kim je govorio i šta mu je ponudio.

— Otkud znaš da mi je nešto ponudio?

— Da li si video izvesni album u kožnim koricama, Sa slikama čoveka po imenu Ferring?

— Aha. A da li si ga video ti?

— Jesam.

To se slagalo. I ovaj momak mogao bi biti onaj koji je uspeo da provali u Džilov sef.

— I?

— Ne dopada mi se ono što sam video.

— Ni meni.

Klimnuo je glavom i osmehnuo se.

— Eto, zato sam znao da ćeš odbiti Tomarovu ponudu, Luk. Ti nisi čovek kome bi se tako nešto dopalo.

— Hvala, ali još uvek ne znam šta hoćeš ti od mene.

— Najre da čujem da li se vraćaš u Todos Santos.

Izgleda da sam i ja omatorio. Svi znaju gde sam proveo poslednjih šest godina. Možda čak i to šta sam doručkovao svakog od tih dve hiljade i nešto dana...

— Zbog čega te to zanima?

— Zbog tebe, Luk. Jednom si odbio da pomogneš Tomaru, ali nisi ni prstom mrdnuo da ga sprečiš u njegovom

poduhvatu. Učinićeš to i ova-
ga puta? Vратиćeš se u Todos
Santos da loviš ribu, ločeš te-
kilu i miluješ zadnjicu Loreti
Tavares?

Sada sam zaista zinuo, i to
propisno. Prokletstvo, smeo
sam se opkladiti u šta hoćete
da niko živi ne zna za mene i
Loretu Tavares. Ona je bila
udata, znate, a već sam rekao
da su u Todos Santos udate
žene svetinja. Najmanje što
bi Hasinto Tavares, njen muž,
pokušao bilo bi da mi pre-
reže grlo. Ne bi uspeo, nara-
vno, ali posle toga niko u To-
dos Santos nikada više ne bi
ni reč progovorio sa mnom...

— Ono što Tomaru želi me-
ne se ne tiče — odgovorio
sam hladno. — Zbog čega bih
stavljao svoju kožu na kocku
u pokušaju da ga sprečim.
Ako smeta ovom društvu, ne-
ka se ono brani...

— Nisi razmislio, Luk. Ku-
da žuriš?

— Razmislio sam. Želim na-
trag. u Todos Santos.

Pomislio sam da će jedno-
stavno slegnuti ramenima, ali
on više čak nije ni gledao u
mene. Pogled mu je bio uprt
nekud iznad moje glave, pre-
ma prašnjavoj raskrsnici is-
pred koje je leno treptao se-
mafor.

Okrenuo sam se. Ljudi koji
dugo žive opasnim životom

steknu neku vrstu šestog čula.
Naučno objašnjenje tog feno-
mena me ne zanima; sasvim
je dovoljno što mi je slično
predosećanje nekoliko puta
spasilo moju jedinu i najdra-
goceniju tvrdu kožu...

— Ko je to? — upitao sam
tiho. — Tomaruovi ljudi?

Kratko je odmahnuo glavom
i uspravio se, jednim jednim
munjevitim pokretom koji je
prkosio zemljinoj teži. Kao na
oprugama. Ili trambulini.

— Dođi!

Sada sam i ja video ono
što i on: glomazni crni »kraj-
sler« koji nam se žurno pri-
bližavao u oblaku prašine i
psovki meksikanskih kočijaša
čije je volove zaplašio.

U tri skoka prešli smo ra-
stojanje do ugla, ali sam od-
mah shvatio da to mesto ne
pruža nikakav zaklon, jer je
»krajssler« lako mogao skre-
nuti za nama.

A do sledećeg zaklona, je-
dine kamene zgrade u blizini
bilo je pedesetak stopa!

Mislim da mi je stotinu ne-
izvodljivih planova proletelo
kroz glavu u tih nekoliko se-
kundi dok sam slušao prete-
će urlanje motora. Scenario
mi je već bio poznat, i sâm
sam se bavio sličnim sportom
u svoje vreme: momak iz
»krajsslera« će kroz zadnji pr-
ozor zasuti ovaj deo ulice ki-

šom olova iz nekog preciznog automatskog oružja. Zakon vjerojatnoće ovoga puta biće protiv nas... od tih pedesetak metaka mora pogoditi bar deset, a to je već sasvim dovoljno...

A onda...

U stvari, ne znam vredi li da vam opisujem šta se tada dogodilo. Imam veoma jak razlog za to.

Nećete mi poverovati...

Ali svejedno. Evo kako se dogodilo to, što mi niko neće poverovati...

Eldridž je zašprintao iz mesta i sećam se da sam pomislio kako je momak iznenada poludeo. Prvo zato što je potrčao prema uglu iza kojeg su stizala kola; a drugo... samo je ludak mogao biti sposoban za takvo neverovatno ubrzanje...

U onom deliću sekunde, kada se crna njuška »krajslera« pomolila iza ugla, dižući ogroman oblak prašine, dok su se kola zanosila savlađujući krivinu, Eldridž je skočio. Telo mu je bilo pravo kao strela, noge ukružene i ispružene napred kada je poleteo paralelno sa tlom.

Sklopio sam oči. Onih šest godina u Todos Santos učinili su da se odviknem od krvavih prizora.

Srećom, oči su mi ostale zadržane kratko, tako da nisam propustio trenutak kada je Eldridžovo telo s lakoćom probilo vetrobran i uletelo u unutrašnjost kola.

Priljubio sam se uz zid krčme, tako snažno da sam pomislio kako ću srušiti krhku građevinu od isušene gline. Papučica »krajslera« gotovo mi je dotakla cevanice, ali sam zato savršeno jasno video šta se događa u njemu.

Vozača, u stvari, nisam video, samo sam kasnije doznao šta se dogodilo s njim...

Ostao je bez glave. Našli su je na zadnjem sedištu, pod nogama strelca koji je umro zdrobljenog grudnog koša pre nego što je dospeo da ispali prvi hitac iz već otkočene mašinke.

Kola su se zanela, dotakla zid krčme nekoliko stopa od mene, a zatim prešla usku ulicu da bi čitav prednji deo zarila u zgradu preko puta.

Da ste samo videli taj oblak prašine i čuli vrisku Meksikanaca koji su već dotrčali iza ugla!

Osvrnuo sam se levo i desno, razmišljajući imam li vremena da izvučem Eldridža iz te prašine pre nego što stigne policija. Jadni momak... ako bude imao sreće proći će s prelomom obe butne kosti, a

ako ne... onda mu moja pomoć neće ni biti potrebna...

— Hajde!

Beo od prašine, Eldridž je izronio iz onog oblaka i povukao me za ruku. Potrčao sam za njim, još uvek zbunjeno. Po svemu sudeći, taj tip je prošao bez ijedne ogrebotine, a što se tiče preloma o kojima sam razmišljao — ma šta ima da vam pričam, trčao je kao jelen!

Njegova kola bila su parkirana dva bloka dalje, u jednoj tihoj ulici obrubljenoj kamenim zgradama zaštićenim visokim ogradama od kovanog gvožđa. Ovde je živio krem La Paza, očigledno, i ulica je zato bila pusta. Krem uopšte retko izlazi u ovo doba dana, njihovo vreme počinje tek kada sunce zađe i zaplamte svetleće reklame poznatih lokala, ako takvo nešto u La Pazu uopšte postoji...

Čutao sam, mnogo duže nego što imam običaj. Za to vreme Eldridžov neupadljivi i snažni »korver« izašao je iz La Paza i krenuo meni poznatim putem.

Prema Todos Santos...

*
* *

Prošlo je petnaestak minuta i isto toliko milja pre ne-

go što sam se odlučio da progovorim.

— Stani — rekao sam. — Hoću da siđem...

— Ovde?

U redu, mesto je bilo loše odabrano, priznajem, nasred jedne od onih dugih serpentina kojima se uski put penje uz obronke planine Santa Henoveva između La Paza i Todos Santos. Tu nema ničega, bukvalno ničega, ako ne računata gole vulkanske steće prošarane retkim žbunjem koje se vode napije jednom godišnje ili malo ređe.

Samo što sam ja uvek bio suviše tvrdoglav za svoje dobro. Tako je govorila još moja pokojna mama.

— Da, ovde. Želim natrag.

— U La Paz? Zašto?

— Moja stvar.

Taj ludak je zaustavio kola. Položio je obe ruka na volan i zagledao se ispitavčki u mene.

— Zaista to želiš?

— Aha. Nisi gluv, do đavola!

Slegao je ramenima.

— Hoćeš da te odvezem?

— Neću.

Mogao sam mu reći da će uskoro proći ona krtija od autobusa koja jednom dnevno vozi između Todos Santos i La Paza, ali se ta stvar njega nimalo nije ticala.

— Ima li to veze sa onim o čemu smo razgovarali pre nego što su nas napali?

— Aha.

Kratko se nasmejao i iznenada je izgledao mnogo mlađi nego trenutak ranije.

— Ipak želiš da staneš na put Džilbertu Tomaruu, a, Luk?

— Moja stvar, rekoh ti.

— Tačno. On je tvoj prijatelj.

— Više nije.

— Nije, Luk — lice mu je sada bilo ozbiljno. — Nije ti prijatelj već dugo.

— U redu — progundao sam. — Reci mi da sam naivčina. Jesam naivčina, ali kada imam prijatelja, ja mu verujem sve dok me on sam ne natera da promenim mišljenje...

— On te nije pozvao u La Paz iz prizateljstva, Luk. Bile su mu potrebne tvoje usluge. Uzdahnuo sam.

— I to znam. Ako si završio sa ispitivanjem, ja bih da krenem, Eldridž.

— Imaš još vremena. Autobus će naići za nekih pola sata, a u kolima je mnogo prijatnije nego na suncu. Cigaretu?

Šta da kažete takvom čoveku? Pristao sam, naravno. Sedeli smo, ćutali i odbijali dimove.

Nakašljao se.

— Bilo je mnogo lepše dok smo ćutali — zarežao sam. — Dosta mi je tuđih saveta, ma kako bili dobri.

— Samo jedna stvar. Oni momci u »krajšleru« nisu bili Tomaruovi ljudi.

— Nego čiji?

— Još ne znam. Koliko ti znaš o Fenringu?

— Vrlo malo, sem onog što mi je Tomaru rekao.

— Ni ja ne znam mnogo više, ali zato znam jednu važnu činjenicu.

— Koju?

— Fenring je izvrstan kockar.

— Pa?

— Dobri kockari nikada ne stavljaju sve na jednu kartu.

— A to znači...

— A to znači da ni Tomaru verovatno nije bio jedini as u Fenringovom rukavu, Luk. Klimnuo sam glavom.

— Zapamtiću to, Eldridž. I...

— Samo pitaj — osmehivao se široko, očigledno veoma zadovoljan samim sobom.

— Gde si naučio onaj trik, do đavola? Bio sam ubeđen da se ne možeš izvući čitav.

— Tu i tamo — odmahnuo je rukom. — Ništa naročito, znaš...

— Aha — progundao sam. — Ništa naročito...

Čutali smo i odbijali dimove. Bilo mi je prijatno, jer je taj »korver« imao izvrsne klimatuređaje. Ako je Eldridžu smetao miris ribe iz moje brade i odeće, nije to pominjao.

Čudan tip, a? Na njegovom mestu ja bih momka kakav sam ja izbacio iz kola, a onda ih prodao u staro gvožđe ili gurnuo u okean sa neke liti-ce...

Autobus je doklepetao niz strminu i ja sam prešao u njega. Mahnuo sam Eldridžu rukom i on mi je uzvratilo. Do La Paza ni s kim nisam progovorio ni reči.

Jedan od razloga zbog kojih sam izabrao Meksiko jeste što ljudi tamo dole ne pokazuju ni mrvicu radoznalosti. Ako hoćete da im ispričate sve o sebi, vrlo dobro; saslušaće vas i sažaljivo klimati glavom, ne nudeći nikakve svoje dobre savete. Ako nećete, opet u redu, vaša stvar, senjor...

Samo što to nikada ne biste rekli da ste videli La Paz kada sam sišao ispred gradske većnice. U gradu je vlada la uzbuna, a ja sam bio spreman da se kladim da znam razlog za to, jer je svoje poslednje veliko uzbuđenje La Paz doživio negde šezdeset i neke godine, kada j tadašnji gradonačelnik isterao svoju poš-

tovanu suprugu potpuno nagu iz kuće, a on sa revolverom u ruci prevrnuo čitav grad u potrazi za njenim ljubavnikom...

Ovoga puta uzbuna je morala biti veća, s obzirom da je tada pala samo jedna žrtva.

A sada ih je bilo četiri.

Najmanje četiri, ispravio sam se. Eldridž je prestigao svojim »korverom« autobus čim je ovaj krenuo. Momak kao on imao je vremena da u međuvremenu ohladi još nekoliko tipova ako se neko usudi da mu stane na put.

Vožnja autobusom je veoma zgodna stvar, znate. Čovek ima vremena da sredi misli i iz gomile planova izabere onaj najpametniji, odnosno onaj za koji smatra da je najpametniji.

Ni sam još nisam znao zbog čega sam se vratio u La Paz. Zaustaviti Džila Tomarua nije bilo lako, ali ne i previše teško za momka kakav je Angus Lukas Mek Adams. Međutim, još nisam bio načisto da li to zaista želim.

Utoliko sam više želeo da potražim tipa koji mi je na vrat poslao onu dvojicu u »krajseru«. Tipa koji je sa Fenringom imao veze koliko i Džilbert Tomaru, a možda i malo više.

Što sam više razmišljao o tom Fenringu, sve mi se manje dopadao. Najpre sam imao utisak da ga Tomaru drži u šapama, ali sam sada shvatio da se moj stari prijatelj Džil grdno vara: Fenring je mahao drugom mladošću kao mamcem ispred njegovog pričastog japanskog nosa. Nije bilo teško pogoditi ni zašto: Tomaru je imao para i...

I mogao da dođe do krvi koju je Fenring koristio u svojim eksperimentima...

Ali Tomaru nije bio jedini koji je ispunjavao ta dva uslova. Lukavi Fenring svakako je vodio svoju sopstvenu igru i Džil je lako mogao postati nova žrtva u njoj.

U redu, koje onda taj drugi?

Eldridž?

Što sam duže razmišljao o tom momku, sve mi se više dopadao. Dakle, on nije bio taj.

Pitate zbog čega sam smeo da budem tako siguran u taj zaključak?

Ne znam. Govorio sam vam o predosećanjima, zar ne?

Dakle, Eldridž nije bio taj, u redu.

Kako naći tog drugog tipa?

Počeo sam se po bradi i iznenada doneo zaključak da se moram vratiti svom nekadašnjem pošlu. A to je znači-

lo da moraju nestati i zamršena kosa i brada i odeća sa mirisom divne ribe iz Tihog okeana.

Nisam vam pričao da sam nekada bio privatni detektiv? Nisam, naravno. Bio sam sve dok mi policija nije oduzela dozvolu i tako me bukvalno bacila u naručje tipovima kakav je Džilbert Tomaru.

Ne, ne mislim da se time pravdam, do đavola! Sve vreme sam bio svestan onoga što radim. I nisam bio dete. Momak od dvadeset i nešto godina, koji je prošao kroz pakao Vijetnama, nikada više ne može postati dete. Tomaru mi je pružio ono što sam s pravom smatrao da mi pripada.

Novac. Žene. Osećaj moći...

Samo što je sve to brzo izgubilo ukus i ja sam shvatio da je cena tih uživanja previše soka.

Uzdahnuo sam, zapalio cigaretu i krenuo ulicom prema bleštavo beloj novoj zgradi banke u La Pazu. Pre šest godina, kada sam položio onih petnaest hiljada dolara, banka je još bila u stračari na drugom kraju grada. Ko zna, možda je baš moja lova izmenila situaciju vlasniku i kupila nekoliko mermernih blokova od kojih je podigao ovo neukusno čudo?

Samo što me je matori dripac odmah prepoznao i rastrčao se oko mene.

Želite da podignete svoj ulog, senjor Lukas? Si, si, odmah ćemo izvesti tu malu transakciju! Ne želite sve? Baš mi je drago, senjor Lukas, novac je ipak najsigurniji u banci, he-he-he!

Izašao sam sa podebelim svežnjem zelenih novčanica u džepu odeće koja je još uvek smrdela na ribu. Sledeća stanica bio je hotel, ali sam pažljivo odabrao sobu na suprotnom kraju od Tomaruovog apartmana. Za svaki slučaj...

Dva sata kasnije, okupan i obrijan, buljio sam u nepoznato lice u ogledalu, pomalo zaslepljen belinom novog odeća koje mi je pristajalo kao saliveno. Momak iz hotela pogledao me je belo kada sam tražio da mi nabavi parfem sa mirisom ribe, ali, do đavola, ne može se toliko zahtevati od rupe kakva je La Paz!

Šta sada?

Nije mi se žurilo, hteo sam najpre da se naviknem na čoveka koga sam posmatrao u ogledalu. Onaj stari Luk Mek Adams ipak mi se više dopadao od ovog kicoša...

Sa viskija sam prešao na tekilu, i to onu najbolje vrste. Ako niste znali, tekila stimuliše mozak na kreativno

delovanje, tako da sam već posle prve polovine flaše imao neku vrstu plana. Nije bio nešto naročito, istina, ali ni ja nisam imao vremena da dovršim flašu do kraja...

Uostalom, nisam imao vremena čak ni da počnem sa otvarivanjem svog plana. Neko je zakucao na moja vrata.

Ne znam da li policajci na svojim akademijama imaju poseban predmet koji se zove »kucanje na vrata sumnjivih osoba«, ili tako nekako, ali zbog nečeg svi kucaju na isti način. Arogantno, preteći, bez trunke poštovanja prema osobi čiji dragoceni mir narušavaju.

Uzdahnuo sam i pozvao da uđu. Nepotrebno, jer su se vrata već otvarala.

Nisam imao čast da upoznam šefa policije u La Pazu sve do tog trenutka i nisam nimalo požalio zbog toga. Policajci su u proseku odvratni tipovi, a ovaj je bio natprosečno odvratan...

Čak su i ona dva momka u blistavim uniformama, koje je vukao za sobom, imali poštiđen izraz lica dok su preturali po mojoj sobi. Nisu našli bogzna šta, sem onog svežnja novčanica u koji se šef zagledao dok mu je voda išla na usta.

Uzdahnuo sam još jednom. Bilo bi to suviše lako, na žalost. Luk Mek Adams nije navikao da stvari rešava na najlakši način...

— U redu, gospodo, šta u stvari želite od mene? — obratio sam im se. Na svom najboljem španskom jeziku, onom koji je bio prilično daleko od književnog, s obzirom da sam ga učio u Todos Santos.

— Osumnjičeni ste za dvostruko ubistvo, senjor Mek Adams — rekao je šef. Nije mi se predstavio, naravno, ali je jedan od policajaca neprestano s poštovanjem izgovarao njegovo ime. **No, jefe, senor Olivarez. Si, senor Olivarez...**

— Dvostruko, senjor Olivares? — podigao sam obrve. — Nije moguće? Nisam znao da sam toliko opasan tip! Oprostite, a koga sam to ubio, ja ko me zanima, jer upravo radim na svojim memoarima!

Nisam bio siguran kako se kaže »memoari«, jer u Todos Santos niko nije znao tu reč, ali me je Olivares razumeo. Ili sam, možda, rekao nešto mnogo gore, s obzirom da mu je krv jurnula u glavu i lice postalo za dve nijanse tamnije.

Pitate se zbog čega sam bio tako drzak? Najzad, ja **jesam** izvršio dvostruko ubistvo u La Pazu, zar ne?

Ali sam isto tako bio spreman da se kladim u čitav onaj svežanj zelenila da Olivares ništa ne zna o mojoj vezi sa Tomaruom...

— Ne pravite se ludi, senjor Mek Adams — dobacio je drugi policajac, onaj simpatičniji koji nije govorio »**si, senor**« i »**no, senor**«. — Ubili ste ona dva čoveka u »krajsleru«. тамо код krčme »Felišidad«.

Bespomoćno sam raširio ruke.

— Čak ne znam gde je krčma »Felišidad« — rekao sam iskreno. U stvari, ne baš potpuno iskreno; morala je to biti ona krčma gde je Eldridž ohladio ona dva tipa. Ali nisam ih ja ubio, do đavola, već on!

— Videli su vas, senjor Mek Adams — cerio se Olivares. — I prepoznali, iako ste pohitili da promenite opis!

Sad mi je već bilo dosta, časna reč!

— Vrlo dobro! — klimnuo sam glavom. — Uhapsite me i saopštite dokaze na kojima zasnivate tako užasnu optužbu mom advokatu. Ko je najbolji advokat u La Pazu? Ili bolje ne... znate li ko je najbolji advokat u Kulijakanu?

Zgledali su se. Naravno, Olivares je morao veoma dobro znati da ja **nisam** ubio ta dva

tipa, očevidaca je bar bilo dovoljno. Zbog nečeg, međutim, on ne pominje Eldridža... Hmm, znači li to da neko želi mene da povuče iz opticaaja?

Prokleta tekila! Izgleda da ipak nije bila od one najbolje vrste, jer sam do sada već morao shvatiti Olivaresov plan. Trebalo me je izvući iz prepunog hotela i likvidirati negde u tišini. Pokušaj bekstva osumnjičenog, tako se to zove. A moj dosije, koji će pre ili kasnije stići iz Los Anđelesa, samo će potvrditi želju Angusa Lukasa Mek Adamsa da se izmigolji iz ruku zakona.

Znao sam da se Olivares neće ustezati da svoju zanišao izvede i ovde ako ga na to primoram i zato sam veoma pažljivo držao ruke tako da ih sva trojica vide i nisam se pomerao iz fotelje u koju sam se spustio kada su mi to naredili.

Oni su se zgledali još jednom i meni se kosa lagano podigla na temenu.

Do đavola, ni vi se ne biste bolje osećali na mom mestu. Poznata je stvar da meksički policajci izvršno barataju oružjem!

*
* * *

Jedna senka skliznula je kroz vrata kupatila iza njihovih leđa i ja sam, ni sam ne znam kako, uspeo da sačuvam neutralan izraz na licu.

Do đavola, moja soba bila je na trećem spratu i niko, niko se ne bi mogao uzverati uz taj zid do prozora!

A samo pet minuta ranije dva policajca detaljno su pregledali i sobu i kupatilo!

— U redu — rekao sam glasom u kome se osećala napestost. — Priznajem to dvostruko ubistvo. I ne želim advokata Ni iz Kulijakana, niti bilo koga drugog! Vodite me pred sudiju pre nego što se predomislim, do đavola!

Mora da su pomislili da sam od straha poremetio pamću, ali me nije bila briga za njihovo mišljenje. Moj pljusak reči poslužio je svojoj svrsi; koncentrisani na mene, nisu ni primetili da se Eldridž našao samo korak iza njihovih leđa.

Da, Eldridž je to bio, još uvek u odličnoj formi. Ako ne verujete meni, pitajte ta tri policajca. Kada se probude, a to će biti za nekih pet ili šest sati, sudeći po žestini tri munjevita udarca bridom dla-

na koji su se sručili na njihove glave...

— Hvala — rekao sam, brišući znoj sa čela. — Ponekad se isplati verovati u duhove, amigo... Upravo si se kvalifikovao za punopravnog člana »Kluba prijatelja Angusa Lukasa Mek Adamsa«. Čestitam!

Klimnuo je glavom i ponovo nestao u kupatilu. Pohitao sam za njim, vukući sa sobom onu načetu flašu tekile. Baš me je zanimalo da vidim kako je dospeo tamo u pravi čas da me sačuva od hitaca iz tri revolvera.

Ruke su mu radile veoma brzo dok je namotavao jako tanko uže od nečeg crnog što se presijavalo kao svila. Trenutak kasnije svih tridesetak stopa užeta jednostavno je nestalo ispod širokog kožnog opasača koji mu je pridržavao pantalone.

— Dobra stvar — rekao sam sa divljenjem. — Gde ima da se kupi?

— Specijalna narudžba — iscerio se. — Tvoj novi izgled mnogo mi se više dopada od starog, Luk...

— Na žalost, policija misli drukčije — uzdahnio sam. — Pošto, izgleda, o ovoj stvari znaš mnogo više od mene, reci mi da se nisam prevario: ova trojica zaista su došli da me nekome uklone sa puta, a?

— Aha.

— Kome?

— Još uvek ne znam, ali znam gde možemo da pitamo. Iskupio sam onu flašu do kraja i bacio je Olivaresu pod nos. Nežahvalan tip, nije se ni pomerio dole na tepihu.

— Idemo — rekao sam. — Tamo gde možemo da pitamo...

»Krajsler« je bio iznajmljen u La Pazu, objasnio mi je Eldridž dok smo se njegovim kolima probijali kroz gužvu po ulicama. Nije bilo teško doznanati odakle su stigli tipovi koji su našli smrt u njemu...

— Odakle?

— Sa jedne jahte koja se sinoć usidrila u luci. Zove se »Šila«. To ti ništa ne govori?

— »Šila«? Neee...

— Pa da — osmehnuo sam — zaboravio sam da si šest godina bio van opticaja. Njen vlasnik je izvesni gospodin iz Bejruta, koji, se zove Aronijan...

Zaječao sam. Naravno, poznavao sam to ime. Ko, do đavola, nije čuo za Viktora Aronijana, vlasnika lanca hotela u Bejrutu, izvora nafte u nekoj od arapskih pustinja i plantaža ne znam čega u Kolumbiji ili Venecueli.

U stvari, znao sam šta je glavni proizvod tih plantaža. Ono što posle u Los Angeles

stiže u vidu belog praška koji se plaća debelim svežnjevima zelenih dolara.

Samo što su se svi ostali, računajući tu i direkciju za narkotike, pravili šašavi i pažljivo zaobilazili Aronijanove plantaže u svojim traganjima za izvorom droge. Momci su svakako znali zašto to čine, a?

— Otkuda on u ovoj igri? — upitao sam slabašnim glasom. Svi koji su, iz bilo koga razloga, zaratili sa Aronijanom sada su bili na sigurnom mestu. Tamo gde im niko više ništa ne može...

Eldridž je slegao ramenima i ja sam shvatio da se taj momak bukvalno ničega ne plaši. I naježio se.

Ljudi koji se ničega ne plaše jako su opasni...

— Aronijan ima sedamdeset i dve godine, zar ne? — rekao je. — Eto ti odgovora, Luk...

Tiho sam zviznuo.

— To znači da moj stari prijatelj Tomaru može da za boravi Fenringa i kida odavde glavom bez obzira, je li tako?

— Otprilike.

Čutao sam sve dok nisam shvatio da se ova uska, krivudava ulica, kojom me vozi, lagano spušta prema luci.

— Hej! — dreknuo sam. — Kuda me to vodiš, do đavola?

— U jednu posetu — osmehnuo se. — Koliko znam, nisi imao čast da upoznaš Viktora Aronijana.

— Zašto, do đavola? Nećemo uspeti čak ni nogom da stupimo na tu jahtu!

— Misliš?

— Mislim? Ja to znam! Je li Boreli još uvek njegov glavni telohranitelj?

— Nije. Boreli je poginuo u nekoj gužvi prošle godine. Sada Aronijana čuva Robson.

— Kerli Robson? Oh, bože moj!

Osmehnuo se.

— Znao sam da ga poznaješ, Luk... Zbog toga te i vodim.

Svanulo mi je. Možda zbog sve one tekile.

— Čekaj malo, ortak... nije valjda da Robsonu treba ljudi?

— Naravno da mu treba. Jutros je izgubio dvojicu, zar ne? A Aronijan voli da ima čitavu armiju uz sebe...

— Misliš da on sada ima Fenringa u šaci?

— Da, ili misli da ima. Taj Fenring je, po svemu sudeći, veoma opasan tip. Mnogo govori i to što se do sada lično nije pojavio ni u jednoj gužvi, a?

Klimnuo sam glavom. Stara je to priča: glavni momci

su uvek oni koji iz pozadine vuku konce.

A kada smo već kod toga...

— Ortak, šta misliš da li je vreme da mi kažeš za koga ti radiš?

— Ne za policiju, ako je to ono što si hteo da pitaš. Ja sam ti neka vrsta usamljenog vuka, Luk.

— Aha. I ti želiš malo tog čuvenog »Agensa F«, a?

— Da, ali ne za sebe. To je otkriće koje može da izmeni lik ove planete i ne smemo da dopustimo da padne u ruke grupi bezobzirnih ljudi... kakvi su Aronijan i tvoj prijatelj Tomaru.

— Ništa od toga — odmahnuo sam glavom. — Cena je suviše visoka, ako nisi znao. Dvadeset litara ljudske krvi za jedan miligram »Agensa F«.

— Nisam to znao. Hmm... dvadeset litara. Dvadeset litara krvi...

— Baš tako.

— Svejedno, Luk. Važno je da takvo nešto postoji: nauka će pre ili kasnije uspeti da nađe i neki drugi način za proizvodnju Fenringovog agensa. Način koji neće biti tako skup...

— Možda — progundao sam.

— U međuvremenu, ne bih hteo da **moja** krv posluži kao sredstvo za produženje Aioni-

janovog ili nečijeg drugog bezvrednog života!

Stigli smo do luke, ako to mesto zaslužuje takvo pompezno ime. Drevni mol uz koji je obično bilo privezano nekoliko ribarskih čamaca, to je sve.

Naravno, tu ne računam jahtu koja se sada blago ljuljala, zaslepljujući belinom i čistinom čitavo to prljavo mesto...

Eldridž je zaustavio kola na drugom kraju, u hladu velike zgrade od kamena koja je bila valjda nekakvo skladište.

Sunce je i dalje nemilosrdno peklo sa neba, ali sam ja osetio onu istu jezu po leđima.

Nešto se spremalo. Pogledao sam u Eldridža i shvatio da i on nešto slično oseća. Nos mu je bio podignut, kao njuška lovačkog psa i neprestano se osvrtao, pretražujući prostor oko nas suženim očima.

— Ti si prvi koga znam da ima to predosećanje — rekao sam tiho. — Osim mene, naravno... Šesto čulo, a?

— Japanci imaju mnogo bolje ime za to — odgovorio je i ne pogledavši me.

— Koje?

— Haragei.

— Šta to znači?

— Haragei... otprilike to predstavlja jedinstvo, čoveka sa njegovom okolinom, tako da prima sve... vibracije... iz nje. I od prijatelja i od neprijatelja, ako shvataš šta želim da kažem. Jednostavno, znaš odakle dolazi opasnost, ponekad čak i kakav će oblik dobiti...

— Zgodna stvar — progundao sam. — Za momke koji žive opasnim životom...

— Da...

— U redu, šta tvoji senzori sada govore?

— Da je opasnost u blizini. I da nije direktno usmerena protiv tebe i mene...

— Nego?

Ćutke je pokazao glavom prema jahti. Prava idilična slika mira i dobrog raspoloženja: sunce, plavo more, jahta koju njišu talasići.

Gde je tu opasnost, do đavola?

Otvorio je vrata i izašao, a ja za njim. Primetio sam kako podozrivo motri na zgradu pored nas, odmićući na suprotnu stranu. Shvatio sam ono što su i moja čula govorila, ali ja nisam umeo da to protumačim.

Opasnost je pretila iz te zgradurine, nalik na tvrđavu od sivog kamena.

Eldridž je koračao sve brže, tako da smo samo neko-

liko desetina sekundi kasnije bili gotovo stotinu stopa od tog skladišta.

I na zgodnom mestu...

I u pravi čas da zapazimo kako se otvaraju teški drveni kapci prozora na prvom spratu.

Zviznuo sam, tražeći pogledom bolji zaklon, iako sam znao da ružna, debela cev bazuke nije uperena prema nama, već prema jednoj, maloj »Šili« koja se, ništa ne sluteći, i dalje njihala na talasima.

*
* *

Upoznao sam to gadno oružje još u Vijetnamu i znao sam da jahta, sa svojim krhkim bokovima, nema nikakve šanse ako je raketa pogodi na pravo mesto.

Upoznao sam i čoveka čije se uzbuđeno lice sada naslućivalo u polutami iza prozora. Onaj isti ljigavi tip koji me je, po Džilovom naređenju, ovamo dovezao iz Todos Santos.

Džil Tomaru je očigledno uveo u tanke niti, ako se sada oslanjao i na takve amatere. Samo što ne treba velika veština da se jahta od stotinak stopa pogodi sa sto jardi rastojanja.

»Kao i uvek«, pomislio sam, »Tomaru je veoma efikasan kada s puta treba ukloniti konkurenciju...«

— Tomaruov čovek? — šapatom je upitao Eldridž. Grupica Meksikanaca u blizini opazila je naše poglede usmerene naviše, ali nijedan od njih još uvek nije dospeo ništa da uzvikne. Prilično čudno za Meksikance.

— Aha. Moj dragi Džil očigledno je shvatio odakle mu preti najveća opasnost. Misliš da bi trebalo da...

Hteo sam da pitam da li bi trebalo nešto da preduzmemo, ali me je Aronijan preduhitrio. On ili neko od ljudi iz njegovog obezbeđenja, svejedno.

Krici uzbuđenih Meksikanaca odjeknuli su u istom trenutku kada i zvižduk rakete koja je tupavo startovala na dati znak svog okidača. Taj zvižduk uvek me je uzbuđivao, daleko više od pucnja iz svakog drugog oružja, možda i zbog ogromne snage koja se krije u tom malom raketnom motoru i još veće ispod zatupaste čelične košuljice na bojevoj glavi...

Te rakete, znate, prilično su spore, tako da ih možete pratiti pogledom u prvom delu putanje. Delić sekunde bio mi je dovoljan da shvatim kako

će ova proleteti visoko iznad svog cilja i sručiti se u okean nekoliko milja dalje.

Nepotrební lanser zveknuo je o kamene ploče ispod otvorenog prozora.

— Hajde! — dreknuo je Eldridž. — Sada je trenutak!

Zastao sam, kao budala, da bih pogledom ispratio pad onoga koji je raketu ispalio. Bili smo dovoljno blizu da opazim malu, crvenu rupu na njegovom čelu, objašnjavanje za tako užasan promašaj sa samo stotinak jardi. Mislim da je već bio mrtav kada je njegov prst, u grču, potegao okidač i lansirao raketu.

Da, Robson je uvek birao dobre strelce za svoju ekipu. Prave majstore, sa najboljim snajperskim puškama koje se za pare mogu kupiti...

Tih nekoliko trenutak razmišljanja doprineli su da Eldridž isprednjači i ja sam se prenuo i potrčao za njim, iako mi nije bilo jasno kuda žuri.

A onda mi je postalo jasno. Ljudi su se uzmuvali po palubi »Šile«, a jedan je skočio na kej da bi sa bitve smakao debeli kabl kojim je jaha bila privezana. Motori pod palubom su zatutnjali i čuo se razgovetan zveket lanca kotve.

Aronijanu se očigledno žurilo da nestane odavde.

A Eldridžu se žurilo da stigne do jahte pre nego što se otisne od obale...

Zašto? Da ne radi slučajno za njega, i pored one bajke o čovečanstvu koju mi je ispričao?

Mislim da smo tih stotinak jardi preleteli za dobrih dvanaestak sekundi, što nije loš rezultat ako računamo sve one Meksikance razjapljenih usta koji su nam, zbog nečeg, preprečili put. Verovatno je neko iza nas viknuo »drž' te lopova«...

— Ne pucaj — povikao je Eldridž, mašući u trku rukama. Momak na palubi »Šile« na trenutak je zastao, neodlučno tražeći pogledom nekog od svojih pretpostavljenih i cev njegove automatske puške ostala je uperena u palubu.

Taj đavolski Eldridž skočio je na palubu pravo sa keja i prosto pomeo momka s puškom ispred sebe. Štaviše, ostao je na nogama, dižući obe ruke uvis, u nameri da im pokaže da ima miroljubive namere. Iscerio sam se: naravno, taj trik će mu upaliti, ali će Aronijanovi ljudi posle toga imati malo vremena da se pokaju što ga nisu odmah izrešetalii...

To cerenje skupog me je stajalo. Tek na samoj ivici kamenog keja shvatio sam da je rasojanje do ivice broda u međuvremenu dostiglo dobrih dvadesetak stopa. Hmm, nekada sam skakao i više, ali...

Ali sam tada bio petnaest godina mlađi i bar dvadeset funti lakši.

Ipak, mislim da bih uspeo, samo da nisam na trenutak smanjio brzinu zaleta, ono kada sam shvatio da je do palube dvadeset stopa.

Ovako, paluba se, polako, ali sigurno izmakla još za onu jednu, meni nedostižnu stopu. Ispružio sam obe ruke da bih ublažio udarac o čelični bok i na vreme ih ponovo skupio, razmišljajući o eventualnim posledicama takve gluposti. Izvio sam se u vazduhu, pokušavajući da se okrenem toliko da o bok udarim rame-nom.

Sva ta gimnastika nije mi mnogo pomogla. Mojoj tvrdoj škotskoj glavi još manje.

Čuo sam zvuk koji je podsećao na zvonjavu džinovskog zvona sa neke džinovske katedrale, a onda se oko mene sklopila tama...

Psovku koja mi je u tom času ostala na usnama izgovorio sam tek kada sam ponovo došao sebi. Gadna je to psovka bila i bilo mi je drago što

pored mene nema nikog ko bi je mogao čuti, bez obzira na nivo družine koju je Aro-nijan okupio na palubi i pod palubom »Šile«.

U glavi mi je bučalo, a pod prstom sam osetio poveću čvorugu na čelu iznad desnog oka. Osmelio sam se da otvorim oči, tešeći sebe da je moja glava od dobrog starog škotskog materijala i da je potrebno nešto više od krhkog boka jahte da bi mi smrskalo lobanju.

Bio sam sâm, potpuno sam u maloj kabini koja je više podsećala na zatvorsku ćeliju. Ni ležaj na koji su bacili moje telo u mokroj odeći nije bio mekši od zatvorskog. Uostalom, posle svega što se dogodilo, ništa bolje od ćorke nisam ni smeo očekivati, zar ne?

Opsovao sam još jednom na pomisao šta je morska voda učinila od mog novog odela, a onda sam se oprezno uspravio, pridržavajući glavu obema rukama, kao da se plašim da sa nje ne otpadne neki vitalni deo. Kada mi je uspelo da ostanem u sedećem položaju, još jednom sam pogledom pretražio prostor oko sebe. Sve je bilo u redu, glava mi je još uvek bila na svom mestu...

Sledeći korak bio je pokušaj da se uspravim i zalupam na vrata, dozivajući svoje tamničare. Želudac mi se skupio i na samu pomisao na takvo nešto, ali sam ga ja poslao do đavola i oprezno se pridržao rukama za metalni zid.

Srećom, bio sam pošteđen tog truda. Brava je škljocnula i u moju kabinu, pardon ćeliju, ušao je Kerli Robson.

Nemojte ga samo nikada nazvati Kerli kovrdžavi, dok vas može čuti. Otkako ga poznajem, a ima tome već petnaest godina, Kerli Robson celav je kao jaje...

— Zdravo, Robsone — zastenjao sam. — Otkud ti na ovoj bogataškoj jahti. Poslovi bolje idu, a?

Ćutao je i gledao me otprilike onako kako čovek gleda pijanog posetioca koji mu se izbljuvao na novi tepih u dnevnoj sobi. Zastenjao sam, pridržavajući ponovo glavu rukama; taj pogled nije mi obećavao ništa dobro.

— Ustani — rekao je.

— Jes' kad bih mogao! — rekao sam ja.

— Hajde, do đavola! — zarežao je. — Bolje tako nego da te moji ljudi iznose... s nogama napred!

To mu je bio zaista jak argument i ja sam naterao sebe da se uspravim. Imao je strpljenja da sasluša sve one psovke koje sam izgovorio do trenutka kada sam se usudio da se odvojim od ležaja.

— Kuda me vodiš? — upitao sam. »Šila« se jako lju-ljala, tako da sam ramenima svaki čas doticao čas jedan, čas drugi zid uskog hodnika. Tek koji minut kasnije shvatio sam da jadni brodić nije ništa kriv i da Robson savršeno mirno šeta iza mene, kao po najtvrdem tlu.

I ćuti. Uostalom, moje pitanje je i bilo glupo, s obzirom da sam već znao ko je gazda na brodu.

Skrenuli smo u neki bočni hodnik i ja sam zastao ispred vrata od skupocenog drveta ukrašenih krupnim momkom koji je držao ruku na dršci pištolja zataknutog za pojas. Nije bilo teško pogoditi ko se krije iza tih vrata.

I dalje me držeći na oku, momak je tiho zakucao. Nisam čuo nikakav glas iznutra, ali je on otvorio vrata i glavom mi pokazao da uđem.

Poznajem značaj prvog utiska, ali nisam imao ni volje, ni snage za nešto bolje od teturanja dok sam prolazio u veliki brodski salon, pretrpan skupocnim nameštajem. Aro-

nijan je sedeo na širokom divanu i zamišljeno češkao svoj ogromni trbuh, kao da ne primećuje moj svečani ulazak.

Promenio se otkako sam ga poslednji put video. Nagore. Koža pod očima visila mu je u obliku ispražnjenih plastičnih kesa, a stekao je još jedan podvoljak iznad debelog zlatnog lanca koji mu je visio na grudima preko nemarno raskopčane košulje. Jadnik, još uvek se trudio da liči na plejboja...

Pogledao me je i ja sam odmah shvatio da je svaka promena kod Aronijana mogla biti samo u spoljnom izgledu. Oči su mu blistale kao ugarci i svakako bih se uplašio da sam još imao snage za tako nešto.

— Luk Mek Adams — reče glasom koji nikada neće izgubiti akcent Bliskog istoka. — Gle, gle!

Pogledom sam potražio neku stolicu, plašeći se da će mi kolena otkazati poslušnost. Nije je bilo.

— Mislio sam da si prestao da radiš za Tomarua, Luk?

— I jesam, mister Aronijan. Još pre šest godina.

— Hmm... i ja sam nešto slično čuo. Otkuda onda ovde?

— To je dugačka priča, mister Aronijan...

— Ja imam vremena.

— Ovaj... možda bi bilo bolje da negde sednem — rekao sam. — Glava mi jeste tvrda, ali onaj udarac...

— Ti izgleda misliš da te je mister Aronijan pozvao u goste — progovori Kerli Robson iza mene zloslutnim glasom. — Pričaj, inače...

Slegnuo sam ramenima, oprezno, a onda duboko uzdahnuo.

— Pa, ovako je to bilo — počeh. — Kao što rekoste, pre šest godina...

— Dosta! — leno mahnu rukom Aronijan. — Daj najpre ono najvažnije...

— Najvažnije? Aha... pa, vidite, Džil Tomaru me je zvaao...

— Ne pravi se lud, Mek Adamse — Aronijanove oči opasno su svetlucale iznad onih plastičnih kesa. — Vrlo dobro znaš šta me najviše zanima!

Naslućivao sam, ali neka sam proklet ako mu priznam koliko sam upućen u čitavu ovu igru. Načinio sam facu mnogo glupljom nego obično, tešeći sebe da mi to u ovoj situaciji i neće biti naročito teško.

— Šta to, mister Aronijan? Mora da je moja maska bila ubedljiva, jer on nije eksplodirao od besa, kao što mu se često događa. Samo me je

zamišljeno posmatrao, pogledom od kojeg me je hvata jeza.

— Fenring, Mek Adamse. Gde je Fenring?

*
* *

— Fenring? — zinuo sam. Koji Fenring, do đavola... UFF!

To UFF dodao sam zahvaljujući Kerliju Robsonu koji je savršeno preciznim udarcem pesnice pogodio moj levi bubreg. Bilo je to previše za moje već izmučeno telo i ja sam mu dopustio da pređe u parter; odnosno onaj divni, meki tepih pod mojim nogama. Nemojte misliti da su me glava i bubreg zbog toga manje boleli, ali je pravo olakšanje bilo ne održavati svu onu masu mog tela u uspravnom položaju.

Aronijan me je i dalje zamišljeno gledao, kao da se baš ništa nije dogodilo. Uostalom, njemu i nije, kućkinom sinu...

— Dakle? — Ovoga puta govorio je Robson. Stajao je nada mnom, sa jednom nogom podignutom za novi udarac.

— Ne znam, do đavola! — prostenjao sam. — Tomaru nije pominjao nikakvog Fenringa...

Ovoga puta stradao je moj desni bubreg. Imao sam utisak da je lakovani vrh Robsonove cipele prošao skroz na drugu stranu i da će se svakog trenutka pojaviti negde iz mog trbuha. Varao sam se, srećom...

— Sačekaj, Justase — tiho je rekao Aronijan i ja sam se od sve muke iscerio. Robson svoje krsno ime ne voli ništa više od nadimka, što je Aronijan dobro znao...

— Šta ti je sve ispričao Tomaru?

— Skoro ništa... ponudio mi je da sklopimo primirje, jer je u pitanju veliki posao...

— Odbio si ga?

— Pa da... prokletstvo. Znao sam se povukao u miran život. Ovih šest godina, ja...

— Znam šta si radio ovih šest godina, Mek Adams. To me ne zanima...

Časna reč, mora da je moj život u Todos Santos televizija svaki dan snimala skrivenom kamerom. Čitav svet zna gde sam bio i šta sam radio!

Sledeći put moram naći neko bolje mesto. Hmm... baš me zanima da li NASA plani-

ra neko novo putovanje do Meseca?

— Ko je ubio Tima i Alembija, Mek Adams?

— Ja. Tomaruu se nije dopalo što sam ga odbio.

— Zbog čega nisi onda i njega ubio? — Aronijan se grleno nasmejavao i prineo usnama čašu u kojoj je nežno zveckao led. Obliznuo sam usne i pokušao da na tepihu pronađem položaj koji će više prijati mojim bubrezima. Nisam uspeo.

— Nekad smo bili prijatelji... valjda zbog toga...

— Prijatelji! — frknuo je Robson iza mene. Znao sam da taj tip pojma nema šta znači reč prijateljstvo.

— I onda?

— Onda, ništa... hteo sam da se vratim u Todos Santos kada su me napala dva tipa u crnom »krajseru«. Uspeo sam da im izmaknem, a onda me je ova stvar zainteresovala...

— Stani malo! — Aronijan podiže ruku. — Robsone, to su bili tvoji ljudi, zar ne?

— Aha. Mister Aronijan, ja...

Iscerio sam se još jednom. Osećaću se za nijansu bolje ako se bar delić Aronijanovog gneva sruči na celavu Robsonovu glavu. Iako sam sumnjao da će meni to pomoći.

— Čija je to šašava ideja bila?

— Moja, mister Aronijan. Ovaj... kada smo shvatili da je Mek Adams ponovo u optičaju, hteo sam da ga odmah likvidiramo. I nemojte mu verovati, on sigurno ponovo radi za Tomarua!

— Lepo... zbog čega onda nisu uspeli? Ni oni, ni onaj nesposobni policajac, kako se ono zvaše... Oliveira? Olivares?

— Olivares... Mister Aronijan, ja...

— Zaveži, Justase!

Zavezao je. Aronijan je zaista umeo da obuči svoje ljude. Uzdahnuo sam, jedva čujno. Ponovo sam ja bio na redu, zna se.

— Mek Adamse...

— Molim, mister Aronijan?

— Ko je momak koji je s tobom skočio na brod?

— Pojma nemam.

Strpljivo je uzdahnuo. Ipak, i taj Aronijan počeo je da stari... U stara dobra vremena, vaš prijatelj Luk Mek Adams već bi putovao prema dnu Tihog okeana, računajući kolika je težina cementnih blokova na njegovim nogama...

Uostalom, šanse da taj spektakl doživim još uvek su bile veoma velike, pre svega zato što o tom prokletom Eldridžu zaista nisam znao go-

tovo ništa. I gde je on sada? Mrtav? Uхваćen kao i ja? Možda je Aronijan već završio sa njegovim ispitivanjem i sada pokušava stari trik, upoređujući naše izjave?

— Zaista ne znam, mister Aronijan. Jednostavno se pojavio, nešto pre nego što me ona dva tipa... hoću reći, nešto pre nego što su me vaši ljudi napali, mister Aronijan. I on je hteo da mu pomognem u nekom poslu... mislim, odmah sam shvatio da je to isti veliki posao koji je pominjao Tomaru, ali, rekoh vam, povukao sam se u miran život i...

— Suviše pričaš — reče ledenim glasom Robson iza mene — a premalo govoriš...

Osećao sam kako u meni raste onaj pritajeni mekadamsovski gnev, od one vrste koja nas Mek Adamsove goni pravo glavom kroz zid. Prokletstvo, moj život ionako više ne vredi ni četvrt dolara, jedina uteha biće mi što ću i tog jajo-glavog Robsona povesti sa sobom u pakao!

Vidite, moja glava u međuvremenu mi je dojavila da se već bolje oseća, a bol u bubrezima sam, s malo napora, mogao ignorisati. Ukratko, osećao sam da imam dovoljno snage da sredim tog tipa koji

se tako drsko ponaša sa Angusom Lukasom Mek Adamsonom...

— Izadi, Justase.

Mislim da sam zinuo više od Robsona. Prokleti Aronijan, mora da mi je u očima pročitao na šta se spremam!

Ta me pomisao malo uteši. Prokletstvo, znači da debeljko još uvek ima neke planove sa mnom... aha, to vredi zapamtiti!

Ili je to imalo veze sa onom legendom, za koju sam uvek mislio da je širi sam Aronijan... ono da tog tipa niko nikada još nije slagao. Mislim, nikome još nije uspjelo da ga slaže. Kao da ume da čita ljudske misli... ili ima prokleti mali detektor laži u svom đavolskom mozgu!

— Sedi, Mek Adamse...

Izenadio sam se kako mi je lako uspjelo da se podignem sa onog tepiha i premestim na suprotni kraj divana. Aronijan mi je glavom pokazao flašu na stočiću i ja sam pohitao da je iskoristim.

Naravno, nije mi promaklo da svojim debelim prstima miluje divan orijentalni bodež sa nekim nerazumljivim arapskim natpisom urezanim u sečivo. I to oružje ušlo je u legendu, a ona je tvrdila da je, uprkos salu i godinama,

Aronijan prava zvečarka sa njim u ruci...

— Ti, znači, ne znaš o čemu se radi, Mek Adams...

Viski, i to ni manje ni više nego »Džek Danijels«, delovao je na moj mozak munjevitom brzinom. »Što da ne«, pomislih. »Što da ne, do đavola!«

— Znam — rekoh mirnim glasom. — Nisam znao jedino koliko Robson zna i zbog toga sam ćutao...

U debeljkovim očima ugledao sam tračak poštovanja. Kao i mnogi drugi pre njega, došao je do zaključka da Angus Lukas Mek Danijels nije samo gomila mišića bez mozga...

— Dakle?

— Tomaru mi je rekao za Fenringa, mister Aronijan. I njegovo otkriće. »Agens F«.

— I?

Uzdahnuo sam. U sebi, naravno. Kome je još uspjelo da prevari Levantinca u nekom poslu? Ovaj neće reći nijedne suvišne reči.

— Odmah sam shvatio da je to posao stoleća, mister Aronijan, posao prema kojem je trgovina drogom zabava za početnike. U tom sredstvu leže desetine milijardi dolara...

— Da. Pa?

— Takođe sam shvatio da Džil Tomaru nije pravi čovek

za to. Prvo što je pomislio bilo je da ga zadrži za sebe. Razumljivo... ali nimalo dalekovidno.

Nasmejao se.

— Robson je ipak bio u pravu, Mek Adams. Mnogo pričaš, a malo govoriš...

— Upravo prelazim na stvar, mister Aronijan. Mislim da ste vi pravi čovek za ovaj posao... i da bih vam ja mogao biti od velike pomoći. Do đavola, ovog Robsona bih mogao zgnječiti jednom rukom, a...

— Ko je momak koji je s tobom došao na jahtu, Mek Adams?

Pogledao sam ga u oči. Do đavola, morao je videti da govorim istinu, čistu istinu i ništa drugo sem istine...

— Ne znam. Bilo je onako kako sam maločas ispričao. On...

Telefon, koji nisam primetio na zidu iza Aronijanovih leđa, odabrao je taj trenutak da zazvri. Taj tajm-aut dobro mi je došao da ponovo napunim čašu. Šest godina nisam pio »Džek Denijels Blek Lejbl«...

Aronijan je nepomičnog lica saslušao sagovornika sa druge strane i odložio slušalicu.

— Kako reče da se zove taj momak, Mek Adams?

— Nisam vam rekao? Meni je rekao da mu je ime Eldridž. Leslie Eldridž. Zašto?

Posmatrao me je nekoliko trenutaka onim pogledom koji još jednom nije obećavao ništa dobro.

— Nestao je. Pobegao iz kabine u koju ga je Robson zatvorio.

Viski je iznenada promenio ukus u mojim ustima. Znao sam šta sada dolazi...

— Rekao sam vam da je taj Robson nesposoban. Ja...

— Vrlo dobro. Da vidimo kako ćeš se ti pokazati, Mek Adams.

Oprezno, vrlo oprezno spustio sam čašu na stočić.

— Mislite da...

— Baš tako, Mek Adams. Hoću glavu tog momka. Na tom istom stočiću na koji si spustio čašu...

*
* *

Najpre sam mislio da će biti lako. Najzad, jahta je bila duga svega stotinak stopa i imala je ograničen broj hodnika, kabina, salona i drugih prostorija...

Samo, Eldridža nisam našao. Ni ja, niti bilo ko drugi od one trojice tragača koje

mi je Robson velikodušno stavio pod komandu. Dvojica su čuvala Aronijana, trojica se muvala oko krme i oko brodskog motora, a Robson je zauzeo mesto u udobnoj naslonjači na palubi, sa puškom preko prekrštenih nogu i flašom »Džek Denijelsa« pri ruci.

Pitate šta bih učinio da sam naleteo na Eldridža?

Ništa, naravno. Rekao sam da mi se taj momak dopada. On i ja bili smo dobra ekipa i mislim da bi nam uspelo da likvidiramo Aronijanove ljude.

Nadam se da bi nam uspelo... iako je Robson bio prokleta oprezan i ona trojica koji su išli za mnom više su držali na oku mene nego hodnike koje smo pretraživali.

Iscerio se kada smo se ponovo pojavili na palubi pomaćlo znojavi i mnogo više razočarani.

— Ovuda nije prošao — reče.

Iscerio sam se i ja.

— Počeo si da piješ, Kerli? Pazi, možda se taj momak zavukao u flašu, pa će sad iskočiti i viknuti »bu«!

Pozeleneo je. Znao sam da će pozeleneti kad ga nazovem »Kerli«, ali me nije bilo briga. Ona tri tipa iza mojih leđa neće se mešati sve dok budu uvereni da je u pitanju čisto

privatni obračun između njega i mene.

A samog Kerlija Robsona mogao sam srediti golim rukama, pa makar imao i dve onakve puške u rukama...

Kako rekoh, pozeleneo je, ali ga je Aronijan dobro istrenirao, pa je progutao svoj jed zajedno sa čitavom čašom viskija.

— Samo nastavi traganje, mudrijašu — posavetovao me je. — Znaš šta je rekao Aronijan.

— On nije na brodu, Kerli. Mora da je skočio preko ograde.

— Nije. Šta misliš, šta je ono na horizontu?

Pogledao sam. Kopno, naravno, ali ni po cenu života ne bih umeo da kažem koje.

— To je rt Arena, mudrijašu, i nijednog trenutka nismo bili na manje od petnaest milja od obale.

— Petnaest milja? Čuo sam za momke koji mogu da preplivaju i tri puta više.

Opet je pozeleneo, jer tako nešto ranije mu očigledno nije palo na pamet.

— Samo ti produži traganje — rekao je. — Tu je on negde... niste dobro gledali.

Opsovao sam ga i sišao pod polubu. Krajičkom oka primećio sam da ustaje. Sada će svakako otrčati kod Aronija-

na i reći kako nisam uspeo da nađem Eldridža. Baš me briga; Aronijan nije budala, a tri Robsonova čoveka sve vreme su bila iza mene. Prema tome, Eldridž više nije na brodu. Kidnuo je pre nego što me je Aronijan zadužio da ga tražim i zato Robson — i samo Robson — može biti kriv za njegovo bekstvo.

Lepo sam ja sve to izmudrovao idući hodnikom prema kobini koju su mi dodelili. Onoj istoj u kojoj sam najpre bio zatvoren. Samo što sve to mudrovanje nije vredelo ni probušenog dolara. Kakvog dolara! Ni probušenih deset centi...

Eldridž je stajao pred vratima moje kabine. Naslonjen i potpuno hladnokrvan, kao da čeka žensku na nekom uglu i nikakve brige nema na svetu.

— Luk — počeo je da govori pre nego što sam prestao da zevam od iznenađenja — moramo brzo da radimo. Ovom brodu preti opasnost, velika opasnost!

— Gde si se, do đavola, skrivao? — zarežao sam. — Ja...

— Posle! — nestrljivo je dobacio. — Hajde!

Povukao me je u kabinu u trenutku kada su na metalnom podu iza ugla hodnika odjeknuli koraci. Teški koraci tro-

jice ljudi. Znao sam i čiji.

Aronijan nije naseo na moj blef. Ili je Robson još jednom radio na svoju ruku. Svejedno. Ishod je, po Angusa Lukasa Mek Adamsa, bio isti...

Smrt.

Stisnuo sam zube i pogledom potražio po kabini nešto čime bih se mogao odbraniti. Ona metalna stolica, na primer, kada se slomi, može...

— Ne! — prosiktao je Eldridž. — Ovamo!

Kao cirkuski artist provukao se kroz uski okrugli prozor i nestao iza njega. Krenuo sam za njim, uveren da je skočio u more i još čvršće uveren da moja mekadamsovska ramena nikada neće proći kroz taj uski otvor.

— Možeš da prođeš, možeš! — grozničavo je šaputao Eldridž. — Samo brzo!

Šaputao?

Jurnuo sam kao bik na taj prozor i — gle čuda — provukao sam gornji deo tela.

Eldridž je visio na boku broda. Kao pauk. Ili bolje, kao muva, jer nikakvu mrežu nisam video. Činilo mu se da se prstima ruku i nogu jednostavno pridržava za glatki, tvrdi čelik...

— Kako...?

— Do đavola, videćeš! Samo što nisu otvorili ta prok-

leta vrata! Drži se za mene!

Kao što rekoh, »Šila« nije bila mali brod, ali nije bila ni naročito velika. Kada sam se spustio kroz prozor, držeći se Eldridžu za opasač od pantalona, nogama sam gotovo doticao površinu okeana koja je promicala ispod mene brzinom od oko osam čvorova.

Vrata kabine bučno su se otvorila i nekoliko minuta je vladala tišina. Mrtva tišina. Gotovo sam se nasmejao zamisljajući lica one trojice tipova. I Robsonovo lice kada mu jave da sam i ja nestao sa broda.

— A zakleo bih se da sam čuo kako se ova vrata otvaraju i zatvaraju — rekao je neko zapanjenim glasom. Druge dvojica su samo psovali, tiho i s nevericom.

Iscerio sam se. Čista psihologija, naravno. Nijedan od njih neće pogledati kroz prozor, jer zna da je iza njega samo prazni okean. I rt Arena, petnaestak milja dalje.

Vrata su se zalupila za njima i ja sam po prvi put našao malo vremena da proučim Eldridžov neobični položaj. Do đavola, nije mu bilo lako da drži i sebe samog, a kamoli još mojih sto osamdeset funti!

— Dobar trik! — šapnuo sam, u strahu da nas ne ču-

ju sa palube, iako stvarne opasnosti nije bilo, s obzirom da smo bili daleko na pramcu.

— Aha, ali se ne preporučuje za dugu upotrebu...

— Da se vratimo u kabinu? Samo, kako to misliš da izveđeš?

— To nije problem, već nešto drugo...

— Šta?

— Šta će učiniti Robson kada se ona trojica vrate i kažu da nisu u kabini?

To nije bilo baš teško pogoditi.

— Krenuće sam da me traži, šta bi drugo!

— Tačno. Odakle?

Malo sam podigao noge da ih ne ukvasi nešto veći talas od ostalih. Stvarno, čime se to Eldridž drži za bok broda? Čak ni ođavde ne vidim ništa sem njegovih prstiju...

— Od ove kabine. Siguran si da neće pogledati kroz prozor?

— Neće.

Poverovao sam, jer mi je tako bilo lakše. Ovako okačeni svakako smo pružali zabavan prizor, ali mi do publike zaista nije bilo stalo.

Vrata su se otvorila. Bučno.

Bučno, a?

Znate kako je kad gnevan čovek otvara metalna vrata u inače akustičnom prostoru?

Samo što taj tresak nije bio ništa prema onome što je odjeknulo delić sekunde kasnije. Jadna mala »Šila« na trenutak kao da se izdigla nad površinu okeana da bi odmah zatim ponovo pala na nju. Bilo je pravo čudo kako se Eldridž održao na svom mestu, jer se čitavo moje telo klatilo kao dobro zanjihano crkveno zvon.

Eksplozija! Kako? Odakle?

Mahinalno sam skrenuo pogled prema perjanici crnog dima koja se uzdizala sa krme. Torpedo? Topovski hitac? Tempirana mina?

Ne, oči me nisu varale. Krma je bila nešto niže u vodi nego do tada.

I neko je urlao. Očajnim, strašnim glasom čoveka koji shvata da mu je smrt za vratom...

— Drži se dobro! — viknuo je Eldridž. Do đavola, više nije bilo ni razloga da bude-mo tihi, zar ne? Robson sada ima mnogo važnija posla, da spasava svoju dragocenu kožu.

Robson?

A šta je sa dragocenom kožom Angusa Lukasa Mek Adamsa?

Konačno sam shvatio kako se Eldridž drži za čelik, iako je ta stvar iznenada prestala da me zanima. Među prstima ruku, i u svojim lakim cipe-

lama takođe, imao je minijaturna sečiva koja su blistala dok ih je lagano premeštao.

Čoveče, koliko je snaga bila potrebna da se ta sečiva zariju u bok broda?

I da se sve to vreme održava težina ovakvog grmalja kakav sam ja?

Mislim da bih se uplašio u nekoj manje opasnoj situaciji, ali sada jednostavno nisam imao vremena za strah. Jednom rukom dohvatio sam se ivice prozora i time omogućio Eldridžu da se vrati u kabinu. Trenutak kasnije i ja sam ponovo imao čvrsto tle pod nogama, samo što ta pomisao nije više umirivala...

Krma je tonula sve niže i nagib pada sada je bio izraženiji nego samo minut ranije. Bilo je krajnje vreme da razmišljamo o nekom čamcu za spasavanje...

Potrčao sam za Eldridžom koji je već bio u hodniku.

— Hej! — zaurao sam. — Ne tamo!

Ludak, krenuo je na pogrešnu stranu, prema krmi koja je već morala biti gotovo potpuno pod vodom.

Nije reagovao na moj poziv i ja sam krenuo za njim. Već sam shvatio da taj momak uvek zna šta radi...

Stigli smo prekasno, naravno. Znao sam to čim sam ose-

tio da gazim po ne baš toploj vodi Tihog okeana.

Vrata salona bila su otvorena, stražara više nije bilo pred njima. Onaj divni pre-rijski tepih više se nije video; nije ni mogao kad je nad njim bilo bar dve stope vode...

A u toj vodi plivalo je jedno veliko telo. Bolje rečeno, ono što je ostalo od jednog velikog tela. Trbušina, jedna noga i jedna ruka. Ostalih delova nigde nije bilo.

Nije ih ni moglo biti. Ono što je eksplodiralo, nalazilo se na spoljnoj strani broda, u visini mesta gde je Aronijan obično sedeo na svom divanu.

Otvor nije bio preveliki, ali je voda Tihog ekana još uvek veselo grgoljila prodirući kroz njega. Bilo je krajnje vreme da malu »Šilu« prepustimo njenoj neveseloj sudbini...

Eldridž je još jednom mislio brže od merie. Okrenuo se i potrčao natrag, na palubu, dok sam ja još razmišljao o tome kako je ipak bilo jednostavno ubiti moćnika kakav je Aronijan. Nekoliko funti eksploziva na pravom mestu i — gotovo.

Baš me zanima kako je to promaklo Robsonu? Bez obzira na ono što sam ja mislio o njemu, jajoglavi je bio sposoban čovek.

Uostalom, biće možda još prilike da ga to pitam...

Sem ako i njegovi prljavi prsti nisu bili umešani u to. Tako vam je to sa telohraniteljima, znate. Nikada niste sigurni da se neće prodati onome ko ponudi više. A u ovom poslu milioni dolara su bili sitnina za kafu...

Paluba je bila već opasno nagnuta kada sam izleteo za Eldridžom i znao sam da su u pitanju samo minuti. Iako nije bilo mnogo koristi od tog saznanja. Opsovao sam. To je bilo otprilike sve što sam i mogao da učinim...

Čamac za spasavanje njihao se na talasima stotinak jardi dalje, a u čamcu je ćelava Robsonova glava blistala pod kosim zracima zalazećeg sunca. Možda mi se zbog toga učinilo da mu je glava sva u krvi, ne znam, iako dripću očigledno nije bilo ništa. Njegov podrugljivi smeh dopro je odmah do nas.

— Gle! Pacovi su se najzad pojavili na palubi! — doviknuo je. — Samo napred, gospodo! Ako ste raspoloženi, možete plivati do nas... ali pre toga pogodite kakva je nagrada spremljena za onog ko stigne prvi!

Uz njega, u čamcu su bila još samo ona tri tipa koja su i meni »pomagali« da tražim

Eldridža. I Isvi su imali puške u rukama. Nisam ni hteo da pogađam kakvu su nam nagradu pripremili...

Ispod oka sam pogledao u Eldridža, misleći kako će taj momak već umeti da nađe izlaz i iz ove situacije.

Pa, nije izgledalo kao da ga traži. Stajao je i ćutao, pretražujući pogledom palubu. Već sam znao da od toga neće biti velike koristi. Robson i njegovi ljudi svakako su već uništili sve što bi nam moglo pomoći da se izvučemo.

Naježio sam se. Uvek sam voleo okean, do đavola, a gledajte kako mi on to uzvraća!

Robson je doviknuo još nešto, ali je njegov glas prigušila buka motora koji je jedan od njegovih ortaka pokrenuo. Čamac je jurnuo preko talasa, na severozapad, u pravcu gde se nalazio završetak onog dugog repa koji se zove Donja Kalifornija.

Zavideo sam im. Biće to ugodna vožnja, naročito ako uz sebe imaju koju flašu viskija...

Uzdahnuo sam. Pa, negde već mora biti poslednja stanica i za Angusa Lukasa Mek Adamsa. A ima i gorih smrti nego što je smrt pod ovom ljupkom, plavom površinom...

*
* *

Seo sam na palubu. Do đavola, nema razloga više ni da stojim, taj čamac uskoro će se izgubiti na horizontu, a mi...

Učinilo mi se da u Eldridžovim očima vidim podsmešljivi plamičak kada je progovorio.

— Tako te nisu učili, Luk — rekao je.

— Nisu. Učili su me da se borim do kraja.

— Pa šta onda čekaš?

Slegao sam ramenima.

— Ovo je kraj, čoveče. Utakmica je završena. Pobeđeni smo. Poslednjih nekoliko minuta do zviždika velikog sudije više ne predstavljaju nikakvu razliku.

Nasmejao se, a onda prišao stočiću za kojim je samo sat ranije Robson pio svoj prokleti viski. Dohvatio ga je i zavitlao daleko u more. Pli-vao je odlično, kao i sve siva-ri od lakog drveta.

— Misliš da... ?

Nije mi odgovorio. Elegan-tnim, dugim skokom i sam se bacio za tim stolom i nestao pod vodom. Izronio je u njegovoj blizini i u dva zamaha dospeo do njega.

Nisam čekao sledeći poziv. Voda se sklopila i oko mog tela. Prokletstvo, svako je mesto sada bolje od palube jedne male »Šile«...

— Misliš da ovako možemo plivati do kopna? — upitao sam. Eldridž je bio zauzet svlačenjem odeće. U ovo doba godine voda nije nimalo prijatna, ali je još neprijatnija mokra odeća koja ti pervezno sputava pokrete i neprestano te vuče prema dnu.

— Ako budemo imali dovoljno snage, ako se vreme ne promeni i ako...

Ono treće nije ni morao da mi kaže. Nisam uzalud šest godina ribario po ovim vodama.

Ajkule. Velike proždrljive i odvratne ajkule.

Onaj stočić ipak će nam mnogo značiti, jer se jedan od nas uvek može malo odmoriti pridržavajući se za njega. Težinu obojice nije mogao da nosi, naravno. Ali je i to bilo dovoljno da neizmerno uveća naše izgleda da se izvučemo...

Mislim, umesto jedan prema milion, sada su nam šanse jedan prema sto hiljada.

— Nemoguće je, Eldridž — rekao sam dok sam s mukom svlačio preostalu odeću sa sebe. — Nemoguće...

— Prvo što moraš verovati jeste da je moguće. Luk.

Bez toga nećeš uspeti. Uostalom, do obale nema više od dvadeset milja.

Nasmejao sam se. Promuklo, valjda od hladne vode. Još uvek nisam hteo da priznam da mi se grlo stislo od straha.

— Koliko znaš o morskim strujama, mladiću?

Pogledao me je zamišljeno, jer je odmah shvatio u čemu je vic.

— Ne idu nam na ruku?

— Idu, ako želimo do meksičkog kopna. Negde u blizini Mazatlana, recimo. Samo što je dotle nešto manje od dvesta milja, znaš...

— Onda moramo plivati protiv struje, Luk. Robson nije slagao kada je rekao da smo blizu kopna.

— Nije... ali, da li si ikada plivao protiv struje?

— Uvek.

Nasmejao se, i ja sam i protiv svoje volje osetio divljenje prema tom čoveku.

— Moji prijatelji su u Mazatlanu — rekao je mirno. — Očekuju da im se do večeras javim...

— O? — u meni je iznenađena planula nada. — Krenuće da te traže ako se ne javiš? Znaće gde se nalazimo?

— Neće. Rekao sam im da se ne uzbuđuju ako se ne javim večeras...

Onaj plamičak nade se ugasio isto onako naglo kako je buknuo. Čutao sam.

— Ali će sutra pre podne krenuti da me traže — mirno je nastavio. — Imaju helikopter. Za dva sata biće u La Pazu. Biće im potrebno bar sat da saznaju šta se dogodilo u luci i krenu u potragu za »Šilom«.

— Kako će znati kuda je otplovila?

— Javio sam im.

Iscerio sam se.

— Telepatija, a?

— Nešto bolje. Radio.

— Radio?

— Aha. Dok si me ti tražio po brodu, ja sam upao u kabinu radiotelegrafiste. Dremao je i nije bilo teško da ga umirim. Poslao sam poruku mojim prijateljima u Mazatlanu, ali sam se tada još nadao da ćemo osvojiti brod i do jutra se vratiti u La Paz...

— Aha. I kada te tamo ne nađu...

Nada se još jednom budila u meni. Slabašna, ali ipak nada.

— Tražiće me u blizini mesta čiji sam im položaj javio.

— To je dugo. Eldridž. Čitava noć i možda ceo sutrašnji dan.

— Znam. I zašto me ne zoveš Lesli ili Les? Prijatelji me obično tako zovu...

— U redu, Les. Ako već treba da umrem, drago mi je što ću umreti u dobrom društvu.

— I meni, Luk — cerio se dok mi je stezao ruku.

Nešto mi je palo na pamet.

— Čekaj, ti reče da si sredio radistu. Kako, do đavola, video sam momka u međuvremenu, nije spomenuo ni reč o tome?

— Hipnoza. On uopšte ne zna da sam bio u njegovoj kabini.

Da nisam morao sa obe ruke da se držim za onaj stočić, svakako bih se lupio po čelu. Pa da, hipnoza. Vrlo jednostavno. I ja postavljam glupa pitanja, zar ne?

— Ti si, znači, i hipnotizer, a, ortak?

— Pomalo.

— Odlična stvar. Ako se pojavi neka ajkula, ti ćeš je jednostavno ubediti da mi nisamo njena večera, već dva obična komada drveta, važi?

Nasmejao se, ali nije odgovorio.

Ima istine u onome što praznoverni govore. Nesreću nikada ne treba dozivati, jer će ionako doći sama. Prvo peraje na već mračnoj površini okeana ugledao sam samo dva ili tri minuta kasnije. Jedno jedino, a to je bila velika sreća, s obzirom da te zverke obično idu u čoporima.

Bilo je to neko matoro, iskusno đubre, jer je najpre načinila nekoliko krugova oko »Šile« koju je struja neprestano nosila za nama. Moram reći da se brodić izvanredno držao, s obzirom na onaj otvor na krmi, ali to ipak nije trajalo dugo. Nestala je uz uzdah vazduha koji je voda istisnula iz prednjeg dela.

Ono đubre od ajkule još nekoliko puta je prošetalo oko tog mesta, a onda se krug po kojem je plivala pretvorio u spiralu.

Uskoro će stići do nas i shvatiti da smo jedino sa potonulog broda što bi mogla malo gricnuti pred spavanje...

Pogledao sam u Eldridža.

Nećete mi verovati, ali taj ludak se smeškao!

Da, smeškao se. I pružao mi dugi nož koji je izvukao ko zna odakle.

— Uzmi ovo, Luk. Koliko znaš o ajkulama?

— Prilično.

— Gledao si kako napada ju?

— Aha. Moraju da se prevrnu na leđa da bi zgrabile nešto iznad sebe.

— Tako je. To je trenutak kada i ti moraš zadati udarac. Odozgo naniže, tako da energiji udarca pridodaš brzinu kretanja same ajkule. O kej?

— A ti?

Pokazao mi je drugi nož, ali sa daleko kraćim sečivom. Nije bio loš za seckanje slanine, recimo. Ili da deljete neko drvce dok ste zaludni. Ali za ajkule, ne...

— Slušaj, Les, evo...

— Prekini diskusiju, Luk. Ona će napasti svakog trenutka...

Prekinuo sam diskusiju. Uostalom, nije lako ni govoriti dok ti je lice sve vreme u vodi. To je jedini način da otkrijete šta se događa ispod vas, ali ovoga puta gledanje nam neće mnogo pomoći, jer se tama spuštala sa brzinom uobičajenom za tropske predele.

Za nekoliko minuta zavladaće mrkli mrak. Ta ajkula nimalo nije morala da žuri.

Valjda je bila gladna. Ili vrlo glupa. Napala je odmah...

Eldridž je prvi primetio vretenasto telo koje je naglo raslo, gotovo vertikalno se ustremljujući prema našim nogama koje su joj svakako izgledale kao kobasice obešene na žici pod tavanicom. Odgurnuo me je u stranu, jednim pokretom koji me je odbacio gotovo desetak stopa od stčića.

A on je zaronio...

Zaronio sam i ja, naravno, ali sam već shvatao da bez-

nadženo kasnim. Mislim da momak nije plivao naniže ništa sporije od ajkule koja je jurila naviše. Očajnički sam zamahao rukama i nogama u nastojanju da priđem i zadam udarac mojim nožem, jer sam znao da ajkula neće ni osetiti onu njegovu čačalicu.

I prevario sam se. Još je dnom sam potcenio Eldridža...

Ne znam šta se u stvari dogodilo, jer je on bio zaklonjen telom ajkule. Video sam samo kada se kroz zapenjenu vodu naglo raširio talas tamniji od okolne vode. Krv...

Krv ajkule.

Mlatila je repom i dalje, ali sam znao da je to refleksni pokret. Lagano je padala prema dnu, dok se za njom razmotavala utroba, otvorena jednim jednim zamahom noža.

Smučilo mi se, pa sam izronio. Nije lako povraćati pod vodom, znate.

A smučilo mi se zato što je moja prokleta mašta dočarala sliku Eldridžove utrobe u toj mračnoj vodi.

Ili moje utrobe, što je bilo još gore...

Izronio je i osmehnuo mi se, kao da se baš ništa nije dogodilo. Kao da se nas dvojica kupamo na nekom bazeu u Long Biču dok oko nas hodaju plavuše u minijaturnim kupaćim kostimima.

— Sada moramo malo da plivamo — rekao je.

Klimnuo sam glavom. Zna se da je krv ono što najbolje privlači ajkule. A krvi u vodi oko nas bilo je koliko hoćete...

Plivali smo uporno gotovo dvadesetak minuta, sve dok ja nisam ostao bez daha. Sturja nam je sada pomagala, ali nije to bila neka velika pomoć. Ipak, izmakli smo gotovo dve milje i osećali se malo sigurnije nego maločas. Možda i zbog tame koja nas je sada okružila. Ne znam zašto, u mraku sam se uvek bolje osećao nego po danu.

Ali je posle toga postalo hladno, đavolski hladno. Jasno se čulo kako mi zubi cvočku.

Izdržao sam gotovo pola sata tako, a onda sam izgubio strpljenje.

— Do đavola, Les, zar tebi nije hladno?

— Nije.

Na pamet mi je pala jedna šašava pomisao.

Koja, pitate?

Vidite, imao sam sasvim dovoljno vremena da razmislim o svemu što je taj momak izveo od trenutka kada smo se upoznali. I pola od tih stvari bilo je nemoguće. Ili gotovo nemoguće.

Dakle, on nije bio običan čovek. Odnosno, uopšte nije bio čovek, već biće sa neke druge planete, obdareno sposobnostima o kojima bedna ljudska rasa još uvek samo sanja...

Šašavo, zar ne, ali bolje objašnjenje nisam mogao da smislim.

— Les...

Nasmejao se. Vrlo tiho.

— Želiš da doznaš ko sam ja, zar ne?

— Da, do đavola!

— Misliš da će te to zagrejati?

— Neće, ali ću bar lakše dočekati jutro.

— Ima načina da ti bude toplije.

— Znam — progundao sam.

— A flaša dobrog viskija bila bi najbolji način. Ili tekile. Je si li nekada pio domaću tekilu koju u Todos Santos spravlja Huan Montanero?

— Nisam, ali znam za način koji je sigurno isto tako dobar, ako ne i bolje...

— Samo napred — rekao sam. — Sav sam se pretvorio u uvo...

— Važno je najpre da poveruješ da je takvo nešto moguće, Luk.

— To neće biti teško. Kod tebe je sve moguće, ortak.

— Ne sve — odgovorio je tiho — ali mnogo toga jeste... Vidiš, tvoje telo je ispunjeno energijom, Luk. Moraš samo umeti da je iskoristiš na pravi način.

— To znam. Problem je samo što takav način ne postoji...

— Postoji. Slušaj...

Govorio je tihim, sugestivnim glasom, tako da sam najpre pomislio kako i mene želi da hipnotiše. I bilo mi je svejedno. Do đavola, sve je bolje od ovog drhtanja i cvokotanja.

Nisam ga potpuno razumeo, ali su one osnovne instrukcije bile prilično jednostavne. Opušten položaj tela, duboko disanje, koncentracija na rad srca kako bi krvotok postao intenzivniji...

Trgao sam se iz neke vrste transa mnogo kasnije. Nisam znao tačno koliko je vremena proteklo, ali sam se osećao divno. Do đavola, malo hladne vode ne može naškoditi čoveku kakav sam ja, ljudima kakvi su Luk Mek Adams i Lesli Eldridž. Bilo mi je prijatno, ne toplo, ali sasvim prijatno, ako znate šta želim da kažem...

I ne samo zato što sam savladao trik koji su joge u Indiji poznavali već hiljadama godina...

— Les...

— Molim?

— Znam šta si ti...

— Čovek, Luk. Samo čovek.

— Da, ali i nešto malo više od čoveka... ti si — NIN-DA!

— Ti si jedan od retkih ljudi koji zna punu istinu o meni — rekao mi je ninda mnogo kasnije, kada je završio svoju priču. Nije trajalo dugo, a ni mene detalji nisu previše zanimali.

Bilo kako bilo, on je bio jedini belac koji je ikada uspešno završio jednu od škola za obuku ninda u Japanu, gde je dospeo kao ranjenik, iz Vijetnama. Ne, Lesli Eldridž mu nije bilo pravo ime, ali ni ja to pravo ime neću nikome reći. Eldridž je sasvim dovoljno. Uostalom, momak je imao još nekoliko imena kojima se u slučaju potrebe sasvim lepo mogao poslužiti. A ime i tako ne znači mnogo...

Zašto je postao ninda?

Samo da bi stekao više snage, rekao je. Više snage za borbu protiv onih koji su ga poslali u Vijetnam. I oni koji i danas šalju mladiće u druge Vijetname širom sveta. Ili ih snabdevaju drogom da bi napunili sebi džepove, svejedno.

Čudno, po prvi put sam tada shvatio da je sve to jedna ista banda i postideo se pomisli da sam dugo, godinama radio za njih. Svesno ili ne, to nije menjalo stvar.

»Zakon, policija, sudovi i armija«, rekao mi je Eldridž, »svi oni rade za njih, Luk. Cilj je uvek isti: novac i moć. Moć i novac. Svejedno. Jedno uvek ide s drugim...« žrtva je uvek običan, mali čovek koji još uvek ne shvata ko su mu pravi neprijatelji. Ne može ni da shvati, jer ga sa svih strana zasipaju gomilom laži tvrdeći da je neprijatelj neko drugi...«

Rekao sam vam da mi se taj momak odmah dopao, zar ne?

Vaš stari prijatelj Angus Lukas Mek Adams posle mnogo godina je osetio da postoji još nešto za šta se vredi boriti. Svejedno kako ćemo to nazvati. Ni pravda nije tako loš naziv, iako je ta reč izgubila ukus posle svih onih tipova preko čijih je lažljivih usana prešla...

Učiniće vam se to možda neobičnim, ali je do preokreta u meni došlo upravo te noći, dok smo šaputali na potpuno praznom i tihom okeanu oko nas, osvetljeni samo rasokošnom svetlošću tropskih zvezda. Preokret se dogodio tada, ali mislim da se to u me-

ni pripremalo dugo, veoma dugo. I da je Todos Santos bio čistilište kroz koje sam morao proći da bih postao ono što sam sada...

Nije bilo načina da izračunamo brzinu struje, ali mislim da nas je te noći zanela nekih tridesetak milja prema istoku. I za toliko udaljila od rta Arena, najbliže tačke kopna.

Do Mazatlana je ostajalo još preko sto pedeset. I znali smo da nijedan od nas to ne može izdržati. Čak ni ako se ajkule ponovo ne pojave... i ako struja ne skrene, na sever ili na jug, odvlačeći nas sve dalje od kopna...

Žeđ me još uvek nije mučila, ali sam znao da će i to uskoro početi. Sunce se uzdizalo sve više obećavajući još jedan vrelo dan. Suviše vrelo...

Ne znam kada sam izgubio svest ni koliko dugo sam proveo u nekoj vrsti polusna. Podsvesno sam osećao da se iz tog sna nikada neću probuditi, ali mi je bilo svejedno.

Prokletstvo, bar ću umreti u dobrom društvu...

Probudio sam se, ipak.

Najpre sam po licu osetio svežinu, nešto kao vetar i osetio kako moje telo napušta vodu okeana. Dizao sam se sve više. U tom času i moj sluh se ponovo uključio i ja

sam čuo preglasno zvrjanje motora.

Helikopter.

Znači li to da smo... spašeni?

Otvorio sam oči kada me je neko uvukao u kabinu koja se lagano njihala. Najpre nisam video ništa sem neke sive magle, ali se ona brzo razišla i ja sam ugledao jedan od najslađih prizora kojim me je život darivao.

Ona se naginjala nad mene, toliko da me je duga crna kosa dotakla po golim grudima. Lice joj je bilo zabrinuto; ljupko, glatko lice sa sočnim usnama i ogromnim crnim očima u kojima se video strah. Strah za mene.

Moje proklete besramne oči instiktivno su skliznule naniže, niz krhko telo u farmerkama i beloju košuljici. Ras-kopčanoj i dovoljno otvorenoj da vidim najlepše male grudi koje su se ikada ponudile pogledu jednog muškarca.

Zastenjao sam — od umora i od oduševljenja. Ako je ovo smrt, onda to i nije tako loša stvar, boga mu!

Primetila je moj pogled na svojim grudima, ali je i dalje mirno nastavila da mi vlaži lice mokrom maramicom.

— Vode — rekao sam promuklo, ali je ona odrečno od-

mahnula glavom. Bila je u pravu. Previše vode sada bi mi samo škodilo...

Helikopter se još jednom zarijio i Eldridž je uskočio u kabinu. Bez-ičije pomoći. Njega nisu izvukli užetom, sam se uzverao.

Znate, ponekad se začudim kako smo pobedili te Japance u onom velikom ratu. Da su imali samo jednu diviziju momaka obučениh kao ninđe, sada bi se Los Angeles zvao Angulusu ili tako nekako...

Opet sam zaspao. Sramota me je da priznam, i nije to nikakav kompliment za onu crnokosu lutku malo kosih očiju, ali sam zaspao.

Kada sam se probudio, ležao sam na udobnom krevetu neke hotelske sobe. Zbog nečega uvek prepoznam hotelsku sobu, iako je neki dekorater utrošio dosta para da stvori lažnu iluziju pravog doma. Ipak ne možete tako lako prevariti čoveka koji je najveći deo svojih noći proveo upravo po hotelskim sobama, odatle do Sietla.

U fotelji je sedeo plavokos momak prijatnog lica i ramena koja je sigurno nabavio na istom mestu gde i ja, sudeći bar po širini. Obliznuo sam iznenada suve usne pri pogledu na pivo u visokoj čaši pored njega.

— Još si žedan, a? — reče plavokosi sa osmehom.

— Pivo?

— Može. Ko si ti?

Iscerio se dok se saginjao da dohvati novu flašu iz frižidera koji mu je bio postavljen zgodno, na levu ruku.

— Da nisi sve vreme bio u parteru, primetio bi da sam ja upravljao onim helikopterom. Zovu me Tabasko Pit.

Pivo mi je prijalalo, iako sam odmah video da je australijsko. Od one vrste koja je mnogo jača od našeg piva.

— Tabasko Pit, a? Gde je Lesli? I...

— Jarče matori! Hteo si da pitaš za Sumiko, je li? Pazi, ruke sebi, to dete pripada samo Lesliju i nikom drugom!

— Kao i obično — promulao sam. — Kad sretnješ neko zgodno žensko čeljade, uvek doznaš da su drugi bili brži od tebe... gde sam ja ovo?

— Mazatlan. Hotel »Karas-ko«, ako želiš bližu lokaciju.

— Nije loše, naročito posle onog maratonskog plivanja.

Pogledao me je s novim poštovanjem.

— Da. Našli smo vas podaleko od obale, ortak.

— Nije to bilo ništa. Jedna noć, toliko se uvek može izdržati.

— Jedna noć, a? Đavola! Tražili smo vas dve noći i čitav jedan dan... struja vas je zanela daleko na jug...

— Dve noći i...

Dakle, ipak nisam u tako lošoj formi kao što sam mislio. I moje telo ima sva prava da se oseća ovako umorno i iscrpljeno.

— U redu, gde je Les?

Bacio je pogled na glomazni ručni sat.

— Ako je sve u redu, pre dva sata je sleteo u Los Anđeles.

— Los Anđeles? A ja... mi?

— Rekao je da krenemo za njim, čim se ti budeš osećao dovoljno dobro za put.

Oprezno sam spustio noge sa postelje na pod i protegao se.

— Mislim da bih mogao da podnesem let... pod uslovom da u avionu služe neki bolji viski... i da pre toga nečim ispunim ovu provaliju u želucu...

U redu, hažderao sam se, napio i lepo odspavao u avionu. I čak od Tabasko Pita uspeo da doznam šta se sve u međuvremenu dogodilo i zbog čega sada idem natrag u Los Anđeles, iako sam se zakleo da više neću stupiti nogom u to proketo mesto.

Kako mi je Pit objasnio, oni su odavno držali Aronijana na oku, ali samo zbog trgovine drogom, sve dok iznenada u priči sve češće nije počelo da se pominje ime Fenring.

I još nešto. Ljudi su po Los Anđelesu počeli da nestaju u daleko većem broju nego obično.

I ponovo da se pojavljuju — mrtvi. I bez kapi krvi u žilama. Nije potrajalo dugo i svi su počeli da govore o Vampiru. Da baš tako, vampir sa velikim V.

Policija je, sem umirujućih izjava da je istraga u toku, uglavnom ćutala, ali je zato štampa galamila dvostruko više nego obično. Vampiru je neko morao stati na put.

Pravi posao za malu ekipu ninđe. Njih troje: Eldridž, Tabasko Pit i devojka po imenu Sumiko. Sada pojačanu još jednim članom, vašim Angusom Lukasom Mek Adamsom.

U redu, sada je Aronijan bio izbačen iz igre. Ostajao je još Tomaru, za koga niko nije znao gde je, reče mi Pit.

I Fenring.

I možda još neko. Čitava ova priča đavolski je zapletena.

— Dalje ne možemo bez tebe, Luk — rekao je još. — Ti si jedini od nas koji je, sem Leslija, video Fenringove fotografije. A Les, ma koliko talentovan bio, još uvek ne može da bude svuda u isto vreme...

— Znači, niko ne zna gde je Fenring?

— Niko, sem da je negde u blizini Los Anđelesa. Jer, ljudi tu nestaju...

Los Anđeles je bio pod nama i ja sam ćutke pokazao Pitu kroz prozor. Klimnuo je glavom.

Mravinjak. Ništa više.

I u tom mravinjaku trebalo je pronaći jednog jedinog mrava. Onog koji se naslađuje krvlju drugih mrava...

*
* *

Iznenadio sam se koliko ljudi u Los Anđelesu još uvek pamti Luka Mek Adamsa. Mislio sam da je šest godina mnogo, ali izgleda nije bilo.

I svi su me pitali gde je Džil Tomaru i šta se s njim dogodilo. Čudno, Aronijana niko nije pominjao, čak ni to da je mrtav.

Sedam dana sam se samo muvao unaokolo, držeći oči otvorene i uši načuljene, ali o

Vampiru niko nije znao ništa. A to je, samo po sebi, bilo veoma čudno.

Posao koji je Fenring pokrenuo podrazumevao je veliku organizaciju i mnogo ljudi. On nije mogao sam da hvata svoje žrtve po ulicama, da im izvlači krv i opet ih ostavlja u nekim drugim ulicama i mračnim ugiovima, kojih je »Grad anđela« prepun.

Podzemlje obično zna ko su ljudi umešani u sve krupne igre. Zna se ko su specijalisti za otmice, ko su najbolji telohranitelji, najbolji običaji i provalnici.

I niko od njih nije imao nikakve veze sa ovim poslom. Istina, sedam dana nije mnogo, ali rekoh vam da mnogi još pamte Luka Mek Adamsa.

Preostajao je, dakle, samo jedan odgovor i ja sam ga i dao Lesliju na njegovo pitanje.

— Doveo je ljude iz nekog drugog mesta, Les — rekao sam. — Ništa drugo ne može da bude...

Razgovarali smo telefonom. sve ovo vreme nisam video ni njega, niti ono dvoje drugih. Pretpostavljao sam da i oni tragaju, na svoj način, ali se nismo viđali. Tako je bilo najsigurnije.

— Odakle?

— Još ne znam, ali ću doznati večeras. Imam sastanak sa jednim od ljudi koji za pare doznaju sve.

— Aha. Imaš pare?

Uzdahnuo sam. Sva ona moja lova u La Pazu bila je blokirana zbog policijske istrage. Ipak je trebalo da dovršim onog Olivaresa kada sam imao priliku za to.

— Poslaću Sumiko s novcem — rekao je Eldridž. — Koliko?

— Pet stotina.

— Samo? Prilično jeftino za takvu informaciju, Luk.

— Znam. Zato mi se ne sviđa što šalješ Sumiko. Najbolje bi bilo kada bi došao ti. Ili bar Pit.

Ni meni se nije dopadao razvoj događaja. Sve je to suviše mirisalo na zamku, ali drugog izbora nisam imao.

— Kada i gde?

— Večeras u jedanaest. »Hirošima«.

— U redu. Sumiko će doći tamo, ja nešto kasnije, pošto u deset treba da budem na drugom kraju grada. Budite oprezni, Luk...

— Jasno...

Još uvek mi se nije dopadalo što će ta devojčica doći u »Hirošimu«, iako sam znao da se iza onog krhkog tela i nevinog izgleda krije pravi majstor svih borilačkih vešti-

na. »Hirošima« nije bila mesto za takve devojke.

Ne znate gde je »Hirošima«? U Santa Moniki. Lokal koji je vlasnik kupao kao pravu ruševinu i onda došao na genijalnu zamisao da ga uopšte ne renovira. Kroz zidove baš nije duvao vetar, ali je zato nameštaj bio u užasnom stanju, a konobari drskiji nego obično. Naravno, svi su poludeli za takvim mestima i »Hirošimi« je posao išao odlično. Neko vreme, dok u modu nije ušlo nešto drugo.

Sumiko je stigao pre mene, iako još nije bilo jedanaest. Dočekala me je osmehom.

— Zdravo, Luk.

— Zdravo, mala.

Potapšao sam je po mišici i obazreo se oko sebe. Manje sveta nego obično, bar koliko sam mogao da vidim pre svetlosti onih golih sijalica razbacanih po ogromnoj sali. Striptizeta se uvijala na podijumu, pa sam i njoj morao da mahnem rukom. Poznavao sam je. Pre ili kasnije upoznaš sve dame koje se bave tim zanimljivim poslom.

I nisam pogrešio. Odmah ćete videti zašto.

Prišla mi je, odmah posle tačke, ogrnuta samo jednim od onih prozirnih ogrtača koji vas navode da zaboravite

kako ste je samo nekoliko minuta ranije gledali potpuno nagu na podijumu. Bacila mi se u zagrljaj, nimalo ne mareći što će me izmazati šminikom.

— Hej, Moli, devojčice, polako — pobunio sam se. — Znam da me nisi dugo videla, ali...

— Neki momci te čekaju došapnula je između poljubaca, jedva pomerajući usne. — Doerti... s njima je...

Poljubio sam i ja nju, i to sasvim iskreno. I gurnuo joj među dojke jednu od novih šuštavih novčanica od sto dolara koje mi je Sumiko donela. Vredelo je, časna reč. Ne samo zbog te informacije...

Doerti je bio tip s kojim je trebalo da se nađem. Dakle, ipak je u pitanju bila zamka...

Najjednostavnije je bilo da uhvatim Sumiko za ruku i kidnem što pre odavde. Ali, do đavola, ovamo sam došao da bih nešto doznao, a ne da bih klišnuo na prvi znak opasnosti.

Doerti je znao koja me vrsta informacije zanima. Momci u njegovom društvu znali su da ja tražim takve informacije. Jedan i jedan u ovom poslu uvek su dva: oni su morali biti bar korak bliže Fe-

nringu od svih koje sam do sada sreo...

— Popij to piće — rekao sam Sumiko kroz zube — a onda lepo kreni u pravcu taoleta za dame. Izlaz je samo nekoliko stopa dalje, kao što vidiš, Briši!

— Ne.

— Do đavola, mala, opasno je! Svakog časa ovuda može početi da leti vruće olovo, a ti...

— Les je ovde.

Zinuo sam. U redu, svetlo jeste slabo, ali...

Nasmejala se.

— Prerušen je, Luk. Nikada ga ne bi poznao.

Prokleti ninda. Slegao sam ramenima i prihvatio se čaše. Doerti će se uskoro pojaviti sa svojom klapom i ne želim da gubim vreme.

I pojavio se. Pojavio se na prolazu za garderobu i ljubavno mi mahnio da mu pridem. Divio sam se njegovom iskrenom, prijateljskom osmehu. Da se ne bavi ovim prljavim poslom, svakako bi uspeo u Holivudu.

Ustao sam sa mesta, jer sam znao šta smeru. Za promenu, imali su obzira prema ostalim posetiocima u »Hirošimi«: žele da me izrešetaju dok bezbrižno koračam prolazom između stolova, tako da budu sigurni u svoju metu.

— Ščepaj Doertija. Živog!

To mi je došapnuo starčić sede brade i crvenih očiju kraj čijeg sam stola prošao. Jedva sam se uzdržao da ne zinem od iznenađenja.

Prokleti ninda! U redu, brada i šminka, sve to razumem, ali ovako zguren na svojoj stolici, izgleda bar dve stope niži nego što u stvari jeste! Prokleti ninda!

Po Doertijevom licu znao sam da su njegovi ljudi sada iza mojih leđa. Sa revolverima u rukama, svakako. Produžio sam, istim onim lenim korakom koji me je doveo na šest stopa od njega.

Bila su trojica, ali sam to video tek malo kasnije. Zainteresovano sam posmatrao kako se izraz na Doertijevom licu menja.

Nešto je zazviždalo kroz vazduh iza mojih leđa. Neki sitan, oštar predmet. Poznavao sam taj zvuk, od onda kada me je Tomaru gađao šurikenom...

Jadni Doerti nije ni pokušao da beži. Ščepao sam ga obema rukama za grlo i odigao od poda, dozvolivši sebi tek tada luksuz da se okrenem.

Njih trojica su ležali jedan preko drugog i samo jedan se još slabašno koprcalo, zaliva-

jući pod mlazom krvi iz presečene vratne arterije.

Sumiko je već bila na izlazu, a za njom je hramao onaj starčić, sa licem kao da mu je muka od sve te prolivene krvi. Svi ostali sedeli su ukočeno na svojim mestima, čak ni orkestar nije prestao da svira.

Poneo sam Doertija prema zadnjem izlazu, kroz hodnik od garderobe. Jedna od stripizeta ravnodušno se priljubila uza zid da nas propusti. Ovakve gužve u »Hirošimi« nisu bile nikakva retkost.

Pola minuta kasnije, svi smo bili u velikom »ševroletu« za čijim je volanom sedeo Eldridž, još uvek maskiran. Gume su zaškripale kada je naglo krenuo, iako mislim da nije više bilo nikakve opasnosti. Ona tri tipa bila su suviše samouverena da bi nekoga ostavila da im čuva odstupnicu.

Hm, to takođe govori da nisu odavde. Momci iz Los Anđelesa su dobro znali da nije tako lako ubiti Luka Mek Adamsa!

— Luk... — zakrkljao je Doerti. — Nemoj...

Tek tada sam shvatio da ga suviše čvrsto stežem za grlo i malo sam razdvojio šake. Ne previše. Doerti je spa-

dao u tipove koji veoma brzo razmišljaju.

— Dakle, Doerti?

— Pusti mi... vrat...

— Sasvim lepo govoriš i ovako — iscerio sam se. — Ko te poslao za mnom?

— N... ne znam...

Oklevao je, veoma kratko, ali je i to bilo dovoljno da shvatim kako laže. Uzdahnuo sam i malo pojačao stisak.

— Smog je baš gadan u Los Anđelesu, Doreti. Mislim da će ti koristiti ako neko vreme ne budeš đisao...

Krkljao je, ali je glavom davao do znanja da će govoriti. Sačekao sam još koji trenutak, tek koliko da vidi da se ne šalim.

— Luk... — dahtao je. — Časna reč... ja ne poznajem momka koji je... hteo da te ohladi... nije odavde...

— Pusti ga — dobaci Eldridž preko ramena. — Ja znam ko ga je poslao...

— Ko, do đavola!

— Rasti Kol.

— Rasti Kol? Revolveraš iz Džersi Sitija?

— Baš taj.

— Gde je on? — ponovo sam se okrenuo Doertiju.

— N... ne znam...

Eldridž se glasno nasmejao.

— Verujem da bi se i Doerti iznenadio kada bi znao gde se sada nalazi Rasti Kol!

Odgurnuo sam onog bednika od sebe, u drugi kraj kola.

— Do đavola s tim zagonetkama. Zbog čega sam ga kupio, ako ti već sve znaš?

— Za svaki slučaj — odgovorio je mirno. — Pogledaj iza nas...

Pogledao sam. Isuviše često sam gledao tako u farove kola koja su me pratila, da ne bih znao o čemu se radi. Uzdahnuo sam. Legenda o Rastiju Kolu govorila je istinu i njegova slava nije uzalud doprla dovde, čak sa drugog kraja Amerike.

Smeo sam se kladiti da se Rasti Kol nalazi na stotinak jardi iza nas...

*
* *

— Luk! — zacvileo je Doerti. — On će... on će nas sve pobiti! Ti i ne znaš...

— Zaveži!

Trebalo mi je vremena da razmislim. Hmm... Rasti je ipak u nepovoljnijem položaju. Kladim se da prvi put vozi ovim putem, između Santa Monike i Holivuda. Sporednim, ne onim glavnim, sa šest kolovoznih traka sa svake strane.

Kao i Lesli, uostalom. San Francisko je bio grad koji je

poznavao u prste...

Nagnuo sam se napred.

— Les... na ovom putu uskoro počinju serpentine. Možda bismo mogli da ih sredi-mo...

— Vrlo lako. Međutim, ja Kola želim živog...

— Naravno — rekao sam uvređeno. Na to sam i mislio. Slušaj...

Prihvatio je odmah moj plan. Zašto i ne bi, kada je bio dobar. Cerekao sam se sve vreme: baš fino što je taj Rasti Kol potegao čak ovamo, bar ćemo mu pokazati neki od trikova sa Zapadne obale!

— Sad! — uzviknuo sam i sve se odigralo onako munje-vito kako smo i zamislili. Iz-bacio sam Doertija kroz vrata, gde ga je već čekala Sumiko. Bila je majstor, nema šta: jednim džiu-džicu zahvatom jednostavno ga je počistila sa puta i odvukla u zaklon stena koje su se ovde nadosile nad kolovoz.

»Ševrolet« je već bio preprečen, odmah iza oštre krivine. Les i ja smo iskočili i zauzeli položaj, svaki sa svoje strane puta.

U sebi sam brojao sekunde. Jedan, dva... i tri...

Ne, Rasti Kol nije poznavao ovaj put. Veliki crni »bjui-k« ionako je već prebrzo uleteo

u tu oštru krivinu i gadno se zaneo, škripeći gumama. Ostalo je učinila centrifugalna sila, jer o kočenju nije moglo biti ni govora. Čak ni da je vozač imao vremena.

Što se njega tiče, nije nam stvarao probleme. Nije ni mogao, jer mu je čitav prednji deo tela preleteo preko volana i tako ostao, zdrobljenog grudnog koša.

Rasti Kol bio je na sedištu pored njega. Lukava životinja, mora da je nešto predosetio, jer smo ga našli zgrčenog između sedišta i smrskanog prednjeg dela kola.

Sa revolverom u ruci, ma-da ga je možda izvukao i ranije, ne znam.

Les i ja nekako smo ga iščupali iz tog uskog prostora. Bio je onesvešćen, ali bez težih povreda. Rekoh vam, mora da je nešto predosetio, čak je i pojas bio prebačen preko njegovih grudi, što ja, recimo, nikada ne radim kada je u pitanju potera automobilima garnirana pucnjavom. Benzin je lako zapaljiva stvar, naročito kada oko punih rezervoara lete vreli meci...

Prebacili smo ga u naš »ševrolet«. Bio je gadno ulubljen, ali je išao, čak je i motor startovao odmah, bez ikakve primedbe.

— Šta da radim sa ovim?
— javila se Sumiko. — Počeo je da se koprcal!

— Ostavi ga tu! Više nam nije potreban — dobaci Eldridž i ona se trenutak kasnije stvori na sedištu pored njega.

— Kuda idemo? — upitao sam tiho, osluškujući disanje Rastija Kola. S takvim tipovima se nikada ne zna, opasniji su od zvečarke.

— Videćeš...

Video sam. Kuća se nalazila na kraju jedne uske i vijugave stenovite staze kojom je samo pravi majstor mogao proći kolima po mrklom mraku. U dubini ispod sebe čuo sam šum talasa i to mi je pomoglo da se orijentišem, naročito kada sam znao da je Santa Ana ostala iza nas.

Vrata garaže otvarala su se daljinskom komandom i automatski ponovo zatvarala za nama. Svetlo se takođe upalilo automatski i meni se dopala prostorija u kojoj smo se našli. Goli, beli zidovi i čist pod od betona na koji sam nimalo nežno gurnuo Rastija Kola.

Shvatio je da mu pretvaranje više neće pomoći i oprezno se uspravio, osvrćući se oko sebe kao zver u zamci.

Naravno, pretresao sam ga još u kolima; zvečarki su bili povađeni njeni otrovni zubi.

— Zgodno mesto — iscerio sam se, i ne gledajući i njega. — Mislim, krv će se lako oprati sa ovog poda...

Sumiko je bez reči nestala uz kratke metalne stepenice koje su vodile u kuću. Zapalio sam cigaretu, merkaajući Kola ispod oka.

— Ko ste vi? — zarežao je. Vrlo drsko od njega, s obzirom na okolnosti, ali sam znao da mu je to samo poslednji pokušaj da nas zaplaši.

— Moje ime je Luk Mek Adams, ako baš želiš da znaš — rekao sam sa ljubaznim osmehom na licu. Taj osmeh ga, međutim, očigledno nije umirio.

— Znam — progundao je. — Ko je ovaj drugi? I ženska?

— Radoznao momak — primeti Les. Ponašao se prilično čudno, obilazeći oko Kola u sve užim krugovima i neprestano mu zagledajući u cči. Videlo se da se ovoj neugodno oseća, nema šta.

— Ko ti je naredio da me ubiješ?

— To ti neću reći.

Hrabre reči, ali sam video kako naš dragi Rasti steže zube prikupljajući hrabrost.

— Ko ti je naredio da ga ubiješ?

Nisam ni video Lesliejev pokret, ali je Kol zauriao od bola. Razrogačenim očima zagledao se u krv koju je obrisao sa lica.

Zapalio sam cigaretu i zavezao. Što se ispitivanja tiče, Les je očigledno bolji stručnjak od mene.

Nije dugo trajalo. Naša ptica sve je opevala već posle trećeg udarca. To su vam ti takozvani tvrdi momci iz Džer-si Sitija.

Ne, on nikad nije video Fenringa, ali je znao njegovo ime i gde ga može naći ako mu je potreban. Odnosno, telefonski broj na koji ga može zvati...

Da, ima još šest ljudi koji rade za njega, skupljajući nesrećnike po ulicama Los Anđelesa. Ne, oni ih ne ubijaju; samo drogiraju. Ne zanima ih šta se posle s njima događa.

Nešto čudno? Paaa, ne naročito. Žrtve su već mrtve kada ponovo stignu u njihove ruke, problem je samo kako ih se otarasiti. Jeste, i on je primetio da nemaju više krvi u sebi, ali, do đavola, šta ga se to tiče?

Zgadio mi se, a onda sam se setio da je i Luk Mek Adams bio na dobrom putu da

postane veoma sličan Rastiju Kolu.

Kako ih isporučuju?

Genijalna šefova ideja, iscerio se Kol. Prepoznao sam u njegovom izrazu lica ono poštovanje koje kriminalac pokazuje prema veštijem kriminalcu od sebe. U mrtvačnicu.

Koju mrtvačnicu?

Bolnice »Luton Memorial« u Glendejlu, koju drugu? Ambulantnim kolima, sve po propisu. Odatle ih ponovo iznose, opet sve po propisu, u mrtvačkim sanducima. Šef telefonom daje sve instrukcije.

Da li je on u blizini bolnice?

Koliko on zna, nije. Sigurno nije, ali neko od osoblja svakako radi za njega. Na našem mestu pritisnuo bi upravitelja bolnice, osobu po imenu Klajn. Doktor Manfred Klajn.

Bio sam siguran da ovoga puta govori istinu, jer je svakako mnogo truda uložio u traganje za svojim šefom. Međutim, Fenring je bio mudriji od njega.

Ništa drugo nisam ni očekivao, naravno.

U svakom slučaju, nešto smo doznali: da je sledeći stepenik na putu prema Fenringu zove doktor Manfred Klajn i da ćemo ga naći u bolnici »Luton Memorial«...

Koliko će samo još takvih stepenika biti? I šta nas čeka kada ih sve pređemo?

Rastija Kola, međutim, mučile su sasvim druge brige. Unezvereno je gledao u nas dvojicu i u očima mu se čitao strah za rođenu kožu.

— Momci... momci, šta ćete učiniti sa mnom?

— A šta si ti očekivao? — zarežao sam. — Odlikovanje?

— Ne ja...

Lesli je u dva brza koraka prišao kolima i izvukao nešto sa sedišta. Pred Kolovinu nogama po betonu je skliznuo revolver. Njegov rođeni, onaj koji sam mu izvukao iz futrole pod pazuhom.

— Hej... — otvorio sam usta da protestujem, a onda sam shvatio šta Eldridž želi. Do đavola, nije to bio način da se otarasimo opasnog tipa kakav je Rasti Kol!

— Ako uspeš da me ubiješ iz tog revólvera — govorio je Lesli tiho — izaći ćeš odavde slobodan. Čuo si me, Luk?

— Čuo sam.

Dim duvana izgubio je ukus u mojim ustima. Kakva je sad to igra?

U Kolovim očima planula je nada. Jednim pokretom ščepao je oružje s poda i ubacio metak u cev, ne skidajući pogled sa Leslija.

Instinktivno sam uzmaknuo jedan korak i pogladio svoj revolver. Nisam ga izvukao, još uvek.

— Hajde, možeš da pucaš! — dobacio je Lesli i Kol je progutao pljuvačku.

Cev revólvera se digla i on je opalio. Ništa ne rizikujući, ciljao je pravo u trbuh!

Može li čovek da bude brži od revólverskog metka? Ne može, reći ćete. I ne može, naravno.

Ali ninda može. Video sam svojim očima.

Les je načinio samo jedan mali, munjevit pokret u stranu. Mislim da ni Kol nije primetio da nešto nije u redu sve dok nije shvatio da je metak podigao samo malo prašine u suprotnom zidu. Opsovao je nešto i opalio još jednom.

I promašio još jednom.

Taj ninda zaista ima živce kao čeličnu užad, časna reč.

Upravo sam razmišljao šta će se dogoditi ako Rasti izgubi nerve i počne ludački da zaispa prostor oko Leslija olovom, bez nišanja, bez one mogućnosti da se po položaju cevi odredi putanja metka, a to se i dogodilo...

Odnosno, dogodilo bi se da je Lesli dozvolio...

U času kada je u Kolovim očima zablistao neljudski strah, on je skočio. Kao puma, hitro, precizno, tiho. I zadao samo jedan udarac palcem desne noge u pleksus. Ali palac se nije zadržao tu; štaviše, učinilo mi se da je stigao čak do Kolovog kičmenog stuba, jer je nešto s praskom puklo, kao suvo drvo.

Šta se zaista dogodilo. Do đavola s Kolom, i bez njega smo imali pune ruke posla.

A ribe pod ovom liticom imaće noćas gozbu. Ne zavidim im na takvom obedu...

*
* *

— To je bolnica »Luton Memorial« — reče Pit. — Lepo izgleda, a?

Klimnuo sam glavom. Bolnica je zauzimala čitav blok u jednom od predgrađa Glendejla i bila bi potrebna armija ljudi da je pretraži, ako bi to nekome palo na pamet.

I Leslijevo lice bilo je namršteno. Zagledao se u plan bolnice raširen na njegovim kolenima. Zaboravio sam da kažem, sva trojica smo sedeli u kolima parkiranim nekoliko stotina jardi dalje, kraj podvoznjaka sa koga se pružao

odličan pogled na tu gomilu zgrada povezanih pokrivenim hodnicima.

— Mrtvačnica je na suprotnoj strani, Les — dodao je Pit. — Hoćemo li odatle da počnemo?

— Nećemo — odmahnuo je Lesli glavom. — Po danu se tamo ništa neobično ne događa, čuo si Kola. Idemo da potražimo tog čuvenog doktora Klajna, upravnika bolnice. Obojica znate položaj njegove kancelarije?

Klimnuli smo glavama i zagledali se. Ni Pitu ni meni nije bilo jasno zbog čega nama dvojici poverava taj zadatak, ali smo ćutali. Umorio sam se već ponavljajući da je Lesli Eldridž uvek znao šta radi i zbog čega upravo to radi...

— Ja ću ući sa druge strane — osmehnulo se. — Nepri-mećeno. Želim malo da procunjam unaokolo, znate. Vas dvojica ponašajte se kao obični posetioči, ako vam dozvo-le. Kažu da bolnica ima izvanrednu službu obezbeđenja.

— Dokle smemo da idemo, Les — upitao je Tabasko trljajući svoje ogromne šake. Oči su mu zasvetlele na pomisao da će možda morati silom da proдре u tu džunglu od stakla i betona, razbacujući unaokolo čuvare u savršeno skrojenim sivim uniformama.

— Procenite sami — slegao je ramenima. — I tog Klajna pritisnite uza zid, ako dospete do njega. Oprezno, imam utisak da je Fenring u blizini.

— Haragei? — upitao sam vrlo tiho.

Klimnuo je glavom.

— Zbog toga ja i upadam sa druge strane, kao neka vrsta zaštitnice. U redu?

Iscerio sam se. Prošlo je mnogo vremena otkako sam bio u pravom poštenom revolveraškom obračunu. I »kolt« pod mojim pazuhom bio je sasvim nov, bilo je krajnje vreme da proverim vrediti li svu onu lovu koju sam tutnuo Kinezima u Pasadini.

Poterao sam kola do ogromnog bolničkog parkinga i izgubio gotovo pet minuta tražeći mesto blizu glavnog ulaza. Svejedno, trebalo nam je još pet minuta da stignemo do širokih stepenica od belog mermera koje su vodile u predvorje bolnice.

— Les, da li...? Neka sam proklet!

Tabasko Pit se nasmejao.

— Ni ja nisam primetio kada se izgubio! Takav je on, znaš... ponekad pomislim da je otkrio tajnu nevidljivosti, samo neće da prizna!

Odmahnuo sam glavom i pružio ruku prema staklenim

vratima. Poslušno su skiiznula u stranu pre nego što sam ih dotakao. Upravitelj bolnice »Luton Memorial« očigledno nije želeo da se njegovi posetioци zamaraju...

Ali je zato obezbeđenje zaista bilo izvanredno. Nešto kao u podzemnoj železnici: niste mogli iprići nijednom liftu, a da ne prođete pored uniformisanih čuvara u malim staklenim kabinama koji su vam, pritiskom na dugme, otvarali vrata odgovarajućeg prolaza.

— Video si plan zgrade — progunda Pit iza mene. — Svaki od ovih liftova vodi u poseban hodnik, nema nikakve mogućnosti da se pređe u neki drugi, ako ne poseduješ ključeve pregradnih vrata...

Da, i ja sam to zapazio. Bolnica je bila građena kao tvrđava, do đavola, što je samo po sebi bilo čudno.

Idealno za prljave poslove, naravno. Opasnost da neko zavuče svoj radoznali nos tamo gde ne treba bila je minimalna.

— Izvolite?

Lice uniformisanog čuvara podsećalo je na ledenu masu. Kladim se da je u onom svom pregratku već držao ruku na dršci revolvera. A drugu na alarmnom uređaju.

Pokušao sam da načinim ljubazno lice.

— Želeli bismo do mister Klajna — rekao sam. — Upravnika.

— Imate zakazan sastanak? — neizbežno pitanje, jedino što sam navikao da ga postavljaju ljupke sekretarice u dekoltiranim bluzama, a ne ovakve gorile.

— Ovaj... bojim se da nemamo.

— Mister Klajn je veoma zaposlen. Teško da će naći vremena da vas primi.

— Pokušajte da ga pozovete telefonom. Recite da nas šalje mister Fenring.

Nije ni trepnuo na pomen tog imena, ali to nije moralo ništa da znači. Tip je imao facu rođenog pokeraša.

Pogled mu je i dalje bio uprt u nas dok je obrtao brojčanik telefona.

— Mis Vejd? — izgovorio je u minijturni mikrofoni. — Dva gospodina žele do mister Klajna. Kažu da ih šalje mister Fenring.

Mis Vejd, a? Još uvek je bilo šanse da sretnemo i sekretaricu u dekoltiranoj bluzi.

Fiksirao nas je nepomičnim pogledom dok je čekao odgovor sa druge strane. Pravi rendgen na dve noge, časna reč. Ako je i zapazio da imamo revolvere pod pazuhom, nije to ničim prokomentarisao.

— U redu — rekao je. — Hvala, mis Vejd... Možete proći, gospodo. Lift broj četiri, a zatim hodnikom desno, piše vam na vratima...

Metalna pregrada pred nama je zazujala i otvorila se da nas propusti. Pit i ja pogledali smo se tek kada su se za nama zatvorila vrata lifta broj četiri.

Nismo progovorili ni reči, naravno. Liftovi su idealna mesta za postavljanje mikrofona. Ne znam zašto, ali svi vole da brbljaju u liftovima, valjda zato što taj uski prostor pruža iluziju sigurnosti...

Hodnik je bio prazan, iako smo i Pit i ja podsvesno očekivali uperene cevi revolvera kada se lift otvori. Zgledali smo se još jednom. Sve je išlo suviše lako, gotovo smešno lako...

»M. Klajn, upravnik«.

To je pisalo na jednostavnoj pločici, na sasvim običnim vratima bele boje. Zakucao sam.

— Uđite! — progovorio je ženski glas. Sladak ženski glas. Ako joj pluća i spolja izgledaju ovako lepo kao iznutra, onda...

Odgunuo sam vrata, šireći lice u osmeh. Nisam se prevario, devojčica je bila u dekoltiranoj bluzi, a ispod nje se krilo pravo blago.

Jedino što je od sve te lepote odudaralo bio je izraz njenog lica. Izraz straha... ne, to je slaba reč...

I šašavi Pit, isto kao i ja, najpre se zagledao u taj divni dekolte, puštajući da se vrata sama zatvore za njim. Onaj koji se tu smestio znao je svoj posao.

— Ruke uvis! — reče neko iza nas. — Lepo i polako!

*
* *

Podigao sam ruke uvis. Lepo i polako.

Obično nisam tako poslušan, ali sam ovaj glas poznavao. Isuviše dobro.

— Zdravo, Džil! — dobacio sam preko ramena. — Već sam se pitao šta se s tobom dogodilo!

— Samo ti lepo drži ruke gore, Luk — posavetovao me je Tomaru glasom iz koga je prosto kiptela opasnost. — I ti i taj tvoj ortak!

— Podsećaš me na jeftin vestern, Džil. Pazi, upotrebio si dijalog negativca, znaš...

— Znam da imaš gvožđe u futroli, Baci ga, Luk. Polako, sa dva prsta...

Oprezno je okružio oko nas, tako da smo ga mogli videti.

I njega i veliki »kolt 45« u njegovoj ruci.

Ono dekoltirano dete iza njega očajnički je pritiskalo neko dugme na svom stolu. Osmehnuo sam joj se. Džil Tomaru nije bio početnik i svakako se pobrinuo da preseče sve kablove pre nego što je preuzeo stvar u svoje ruke. Od tog dugmeta neće biti mnogo vajde...

— I?

Džilov pogled bio je zamišljen.

— Otkuda ti ovde, Luk? Koliko sam shvatio, hteo si da se povučeš u miran život?

— Zalutao.

— I jesi zalutao. Kao nikad do sada, Luk.

— Zašto, Džil? I ja tražim Fenringa, kao i ti.

— Naravno... zato što od početka radiš za njega. Trebalo je to odmah da shvatim...

— Varaš se, Džil.

Pogled mu je bio prazan.

— Možda. A možda i ne. Nemam vremena da proveravam koliko sam u pravu.

Ne, pogled mu nije bio prazan. Ja nisam dobro gledao.

U pogledu mu je bila krv. Džil Tomaru bio je željan krvi.

Prilično razumljivo, posle svih onih neuspeha koje je doživeo. Fenringovo otkriće bi-

lo je kao čarobni štapić koji će jednim potezom rešiti njegov najveći problem: strah od starosti. I od smrti. A onda se Fenring poigrao s njim i povukao mu taj štapić ispred nosa.

Razmišljao sam vrlo brzo i valjda zato mi je izmakao logični zaključak koji se posle svega toga nametao.

Tomaru je bio suviše Japanac da bi priznao neuspeh i zadovoljio se onim što ima. Porazen je i izgubio je obraz: za ratnika koji živi po bušidu postoji samo jedan izlaz.

Smrt.

A opet, za časnu smrt od harakirija Tomaru nije bio dovoljno Japanac i zato se odlučio za sredinu: samoubilački poduhvat u kojem će se jati smrt svud oko sebe sve dok ona i njega samog ne zaustavi...

Rekoh, sve to sam shvatio tek mnogo kasnije, ali sam već i tada osetio da nikakve reči više ne mogu pomoći. Džil je prihvatao samo jednu činjenicu: revolver u svojoj ruci.

Ono dekoltirano dete prvo je popustilo. Uz tih uzdah sručila se sa svoje stolice, onesvešćena. Mogu vam reći da sam joj zavidio...

— U redu — prosiktao je Tomaru. — Gde je?

Spustio sam ruke. Bilo je potpuno svedjedno da li su gore ili ne. Džil Tomaru će ionako pucati.

— Do đavola s tobom, Džil. Ne znam, I ja ga tražim!

Mislim da je mene i Pita spasilo samo to što nas je bilo dvojica. I paklena Tomarova želja da nas ubije što pre.

Obojica smo dobro znali šta znači blesak u njegovom oku i obojica smo u tom trenutku skočili; jedan na jednu, jedan na drugu stranu.

Ipak, Džil je bio star. Zbunio se, ne zadugo, ali se ipak zbunio, pokušavajući da pokretima cevi prati obojicu.

Revolver je u tom malom prostoru grmeo kao grom, ispunjavajući ga za tili čas gustim oblakom dima. Jasno sam čuo kako meci udaraju u nešto metalno i sećam se da sam se jednim delom mozga začudio, jer nigde nisam video nikakav metal.

Tabasko i ja mogli bi smo da postanemo izvrsna ekipa. Ovoga puta bar delovali smo kao dobro uhodani melhanizam. Ja sam uleteo Džilu u trbuh, a njegov neefikasni pokušaj da se izmakne sprečio je Pit, počistivši obe noge ispod njega jednim jedinim udarcem svoje noge.

Tresnuli smo sva trojica na pod, u pomešanoj gomili udo-

va. Moja leva ruka sklopila se oko zglavka ruke sa pištoljem, ali to više nije bilo potrebno.

Kao neki, početnik, Džil je ispraznio revolver, ne pogodivši ni jednim jedinim metkom.

Uspravili smo ga na noge. Njihao se, tako da sam ga morao pridržavati. Oči su mu bile prevučene nekom čudnom belom skramom i ja sam se zagledao u njih, tek tada shvatajući strašnu istinu.

On sam jednom mi je pokazao taj trik. Sredstvo koje čoveku omogućuje da savlada daleko veće napore i utroši daleko više energije iz svog tela nego što je to obično moguće.

Naravno, cena se mora platiti kasnije, dugim odmorom i jakim obrocima, jer je delovanje sredstava ograničeno. A nova doza daje manje snage i uzima više nergije od prethodne.

U svom očajanju Džil Tomaru je preterao. Kada je pritisnuo okidač, utrošio je i poslednje rezerve snage. Pred nama je bila ruševina od čoveka; čak i ona gvozdena maska u koju je krajnim naporom volje pretvorio svoje lice sada se raspadala, otkrivajući nešto što je više ličilo na mrtvačku lobanju.

Jedan udarac, dobro odmeren, bio bi dovoljan da pređe onaj poslednji prag između života i smrti.

Ali ja nisam mogao da nateram sebe da ga zadam...

Bespomoćno sam pogledao u Pita, ali se on, smeškajući se, nadneo nad Klajnovu sekretaricu pokušavajući da je povрати iz nesvesti. Sa te strane neko vreme nisam mogao očekivati pomoć...

Tomaru je razrešio moje probleme, jednim slabašnim pokretom ruke, kojim je nešto gurnuo u usta.

Dopustio sam mu. Nije baš harakiri po svim propisima, ali je krajnji efekt isti.

Prekoračio sam njegovo telo, izbegavajući da ga pogledam u lice i prišao vratima iza stola sekretarice. Bez mnogo nade: ako je Klajn bio tu, onda je bio ili gluv ili već mrtav...

Mala kancelarija, uređena kao kontrolna kabina svemirskog broda, bila je prazna. Kompjuterski terminal bio je isključen, nekoliko ekrana interne televizije prazni i crni. Podigao sam slušalicu jednog od telefona na stolu. Ništa.

Vratio sam se natrag, razmišljajući kako obezbeđenje u toj bolnici ipak nije tako dobro kako se priča. Upala su tri tipa kojima se to nije sme-

lo dozvoliti, a i Lesli je sigurno već u akciji. Hmmm... da li je moguće da niko nije čuo tutnjavu onog Tomaruovog topa?

— Nema Klajna — rekao sam. — Kako ga sada naći?

Pit je u međuvremenu vratio devojkicu u njenu fotelju i ona je otvorila oči, gledajući nas praznim pogledom.

— Mala, gde ti je šef? — upitao je. — Doktor Klajn?

— Iz... izašao je... nije ovde...

— Znam da nije ovde — strpljivo sam rekao. Zanimam me gde jeste!

— Ne... ne znam...

Govorila je istinu, jer očigledno nije imala snage za laž. Ko zna koliko dugo je Tomaru stajao pred njom sa onim strašnim licem i ogromnim revolverom.

Pit i ja razočarani smo se zgledali. Rekoh, da bi se ovaj monstrum od bolnice pretražio, bila bi potrebna čitava armija.

Prišao sam vratima i tek tada shvatio u šta su udarili meci iz Tomaruovog revólvera. Ispod tanke plastificirane obloge krio se metal. Čvrst, sjajan metal na kojem su zrna čak i iz takve blizine ostavila samo plitke ureze.

Pritisnuo sam kvaku. Bez mnogo nade.

Naravno, vrata su bila zaključana, a jedan pogled na one tragove metaka bio je dovoljan da mi objasni kako se silom ne mogu otvoriti...

— Pite... u zamci smo.

Nepopravljiv je zaista. Iscerio se i namignuo onoj malojoj.

— Pa, bar smo u lepom društvu, ortak.

— Jesmo, ali sada nemamo vremena za to, Pite. Kladim se da oni klovnovi u sivim uniformama već razmišljaju kako da nas pakuju.

Tužno je klimnuo glavom i uputio se u Klajnovu kancelariju. Pošao sam sa njim, iako nisam znao šta tamo traži. Neko vreme je zamišljeno posmatrao sav onaj elektronski krš, a onda zadovoljno klimnuo glavom i prišao zidu koji je Klajnovu kancelariju odvajao od predsoblja i sekretarice u predsoblju.

— Znao sam da Tomaru nije imao vremena da učini nešto zaista drastično — rekao je izvlačeći odnekud nož dugog, tankog sečiva.

Jedna ploča u zidu skliznula je u stranu, otkrivajući čitav splet raznobojnih kablova koji su podsećali na eksploziju u fabrici špageta. Nešto mrmljajući, Pit se zagledao u tu gomilu kablova, a onda oprezno spojio nekoliko njih, držeći ih samo za izolovane de-

love i vešto praveći male omče koje su se, kao lanac, ukapale jedna u drugu. Pravi čarobnjak, časna reč. Što se mene tiče, struja mi služi za osvetljenje i ponekad za grejanje. Nekada, kada sam imao svoj stan, zvao sam servis čak i kada mi samo osigurač pregori. Struja je opasna igračka, kažu, a ja nisam to hteo da proveravam...

Pit je i dalje mumlao, kada je iznenada nešto školjocnulo i svi oni ekrani su se iznenada osvetlili. I terminal je zaštektao izbacujući čitavu stopu hartije na kojoj ništa nije pisalo.

Počeo sam se po glavi i bespomoćno pogledao u Pita koji mi se zadovoljno iscerio. Prišao je Klajnovom stolu i počeo da pritiskuje dugmad poredanu duž povelike kontrolne table.

Mislim da je trik izvelo petnaesto ili šesnaesto dugme. Vrata su se otvorila — ali ne ona kroz koja smo došli!

Vrata su se otvorila na drugoj strani, u bočnom zidu, tamo gde ih niko nikada ne bi ni tražio. Bešumno i vrlo brzo.

Iza njih je bila uska kabina osvetljena samo jednom plavom svetiljkom.

Kabina lifta.

*
* *

— Naviše ili naniže? — upitao sam Pita šapatom, ne znam zašto.

— Naniže, do đavola, zar se ne sećaš plana. Ovo je poslednji sprat.

— Ponovo u onaj hol?

— Ne verujem... na ovoj strani nije bilo nikakvih liftova.

— Pa gde će nas onda dovesti ova prokleta kutija?

— Postoji samo jedan način da to proverimo, zar ne?

— Misliš da će ženska nešto znati o tome?

— Pitaj je...

Odgovorio je mrzovoljno, očigledno ubeđen da mufa i ne sanja za tajna vrata njenog šefa. I bio u pravu: zamalo se ponovo onesvestila kada je ugledala ona razjapljena vrata.

Osavili smo je da stoji nasred kancelarije otvorenih usta i oprezno ušli u tu kutiju. Ne patim od klaustrofobije, ali mi se unutrašnjost kabine nije dopala, osvetljena onom avetinjskom plavom svetlošću. Sem toga, dva glomazna momka, kakvi smo i Pit i ja, jedva smo se smestili u tu kutijicu.

Vrata su se zatvorila sama. upravo kada sam razmišljao o

načinu da ih zatvorim i pokrenem lift, jer nigde nije bilo nikakvog dugmeta.

— Pametna sprava! — pro-gundā Pit. — Zna kuda želimo da stignemo...

I svakako pomislila da nam se jako žuri, jer sam osetio kako mi se želudac penje pod grlo od ubrzanja. Nesvesno sam brojao sekunde, jer mi je na pamet pala pomisao da je taj lift samo zamka za njuškala, limeni mrtvački sanduk koji će se smrskati negde dole, na nekom betonskom podu...

Zaustavio se, ali tako naglo da su mi kolena klecala, a želudac se, uz bučni protest, vratio na mesto.

Samo, vrata se nisu otvorila, a onda avetinjska plava svetiljka promenila je boju i zasjala avetinjski žutom bojom.

— Ličiš mi na Kineza — rekao sam Pitu. Ne naročito duhovito, ali mi je bilo potrebno da se malo ohrabrim u toj kutijici. Naročito kada je ponovo krenula.

Ovoga puta horizontalno, što je veoma neobično za svaki pristojan lift. Pit i ja smo se pogledali, razmišljajući o tome da u bolnici svakako nema mnogo ljudi koji znaju za ovaj vid internog transporta.

— Kuda sada idemo? — upitao sam promuklim glasom.

— Bolje da ti ne kažem — taj dripac se još cerio.

— Onda i ne moraš — rekao sam jetko. — U pravcu mrtvačnice, je li tako?

— Pun pogodak.

Oslonio sam se o zid, jer je kabina neprestano povećavala ubrzanje, iako nisam čuo nikakav šum. Ako nastavi ovom brzinom, za nekoliko desetina sekundi bićemo na cilju.

— Pitam se da li je odbor za doček spreman? — promumlao je Pit i u ruci sam mu ugledao revolver. Izvukao sam i ja svoj. Za svaki slučaj.

Nisu nam pomogli, a odmah ćete čuti i zašto nisu.

Kabina je stala tako naglo da smo se zateturali i gotovo izleteli kroz vrata koja su se perversno otvorila u pravom trenutku.

Šta smo ugledali, pitaćete. Ništa.

Ni vi ne biste ništa ugledali da vam je u lice bio upe-ren snažan reflektor. Svetlost je prodirala čak i kroz sklopljene kapke, tako da smo čojica instinktivno podigli ruke da zaštitimo oči, zaboravljajući na revolvere.

Uzeli su nam ih iz ruku. Kao lilihip bebi, a možda i malo lakše...

Reflektor se tek tada ugasio, ali su meni još gotovo čitav minut pred očima lebdeli samo crveni, plavi i crni krugovi.

— Gle, gle! — rekao je neko. — Pa ti i ne plivaš tako loše, Lukase!

Nisam žurio da otvorim oči, jer sam taj glas odmah poznao i nisam nimalo žurio da pogledam njegovog vlasnika. Ima ljudi koji osvajaju svojim izgledom, ali Kerli Robson svakako nije bio jedan od njih.

A ni ona preostala dvojica koju sam video kada sam konačno odlučio da propustim nešto svetlosti između stisnutih kapaka. Nisam ih poznavao, mislim, njih dvojicu lično, ali sam zato dobro poznavao tu vrstu ljudi.

I oružje koje su držali u rukama, dve puške velikog kalibra, veoma pogodne za loše strelce u borbi izbliza. Čovek pogođen iz takvog oružja sa nekoliko jardi daljine obično izgleda kao da je propušten kroz mašinu za mlevenje mesa.

— Zdravo, Kerli — rekao sam. — Brzo si našao novog gazdu, a?

— Sposobni se uvek snađu — slegao je ramenima. — Do đavola, kako si uspeo da isplivaš? I ko je ovaj tip sa tobom.

— Sposobni se uvek snađu. — I ja sam slegao ramenima. — A što se mog prijatelja tiče...

— Zovu ga Tabasko Pit — umešao se on sam, ljubazno se smeškajući. — Ti si Kerli Robson, a?

— Za tebe mister Robson, barabo — gnevno je odvratio moj prijatelj Kerli, a ono ja je od glave potpuno mu je pocrvenelo. Ako ne bude pazio, jednog od ovih dana prsnuće mu neki krvni sud ispod one glatke kože i onda — zbogom, Kerli!

U međuvremenu mu je sinula ideja.

— Ti si od početka radio za Fenringa, zar ne, Kerli? Aronijana si sredio po njegovom naređenju?

— Da, pa šta?

— Ništa... nisam znao da si tako naivan...

Namerno sam tu začutao i malo se osvrnuo oko sebe. Sem Robsona i ona dva dripca sa puškama, u ovoj prostoriji golih zidova od grubog betona nije bilo više ničeg. Pardon, bio je tu onaj reflektor i jedna vrata koja su, su-

deći po mirisu, vodila pravo u mrtvačnicu.

— Šta ćeš time da kažeš, Luk?

Tabasko Pit se grohotom nasmejao.

— Zar ne shvataš, Kerli? Aronijan je služio Fenringu sve dok mu je bio potreban, a onda ga se oslobodio, kao prljavih čarapa. Zar misliš da će s tobom drukčije postupiti?

Mislim da je Kerli Robson bio toliko glup da mu tako jednostavna pomisao do ovog časa uopšte nije pala na pamet. Zapanjeno se zabuljio u Pita i ja sam pomislio da se već koleba. Najzad, vernost nikada nije bila jaka strana plaćenih revolveraša...

Kao za inat, u tom trenutku je nešto zazujalo i Kerli se prenuo. Sa opasača je otkao minijturni voki-toki i prineo ga uhu. Nisam čuo glas koji mu je govorio, ali se po izrazu po njegovom licu i usrdnom klimanju glavom videlo da govori sa velikim šefom lično.

Pit i ja smo se pogledali. Ti uređaji nemaju veliki doimet, naročito u ovoj gomili čelika i betona.

Fenring je, dakle, negde u blizini... a to je važno saznanje.

Naravno, ako nam Robson bude dao vremena da ga iskoristimo...

Okačio je voki-toki opet na pojas i zamišljeno nas pogledao, a onda dao znak svojim ljudima da se povuku.

Zaškrgutao sam zubima kada su se sva trojica poručili uz vrata. Isuviše su podsećali na vod za streljanje, do đavola!

A ni ja ni Pit nismo mogli baš ništa da učinimo... Baš ništa!

A onda sam doživeo jedno od retkih prijatnih iznenađenja u ovom prokletom poslu. Ona dva tipa su nestala kroz vrata, a Robson za njima. Zastao je samo na trenutak.

Da baci sićušnu staklenu kuglicu koja se razbila na podu, šireći čitav oblak žućkastog gasa!

Otrovni gas, pomislićete. I ja sam to isto pomislio, ali nisam uspeo da dođem do vrata iza kojih su oni nestali. Ni Pit nije uspeo da dođe do vrata onog lifta.

Gas nije bio otrovan, ali smo Pit i ja bili potpuno izbačeni iz optičaja na neko vreme.

I...

I ništa više. Nije fer da pričam o onome što se dogodilo

dok smo Pit i ja bezbrižno spavali, zar ne?

*
* *

Lesli Eldridž, ninda, ispratio je pogledom dvojicu prijatelja sve do glavnog ulaza, smešeci se Lukovoj zapanjenosti što je tako naglo nestao. Možda ovo što je smerao nije bilo fer prema njima, ali drugog izbora nije bilo...

Luk i Tabasko ići će jednim putem, a on drugim. Znao je da će njihov upad privući pažnju i upravo to je i želeo: diverziju koja će njemu širom otvoriti neki od sporednih ulaza u ovu džunglu od stakla i betona.

Ulaza je bilo mnogo i već je znao da su svi dobro čuvani. Preostajao je još samo jedan...

Gotovo pola časa morao je da čeka da se iz daljine začuje zvuk sirene ambulantnih kola, ali mu je čekanje dobrodošlo da se koncentriše na posao pred njim i prikupi svu energiju koja će mu, znao je, biti veoma potrebna...

Haragei je neprestano signalizirao opasnost. Negde u ovoj zgradi postojao je čovek koji je posedovao veliku moć.

Moć da ubije jednog nindu...

Niko nije primetio kada se od zida odvojila senka i bacila pod karoseriju ambulantnih kola koja su, zavijajući sirenom, dojurila pred zgradu. Usporila su samo malo pre nego što su krenula niz betonsku rampu koja je vodila u podzemlje, ali čak i u tom trenutku glomazno vozilo jurilo je brzinom od šezdesetak milja na sat.

Dovoljno za reflekske i snagu ninde koji se jednim skokom našao ispod njega, držeći se za jedva приметne izbočine, klizave od ulja.

Uniformisani čuvar, na drugom kraju velike podzemne prostorije, zavirio je u kabinu dok su se ljudi u belom užurbali oko nosila na točkovima prekrivenih ćebetom ispod koga se naziralo samo blede lice jednog od mnogih koji su danas u Los Anđelesu i okolini doživeli nesreću.

Klimnuo je glavom i izmakao se, propuštajući ih kroz velika vrata pritiskom na svoje dugme. Po njemu, takvo obezbeđenje bilo je besmisleno, jer, do đavola, ko bi želeo da upadne u bolnicu i zbog čega?

Zato nije ni gledao u vrata dok su se bešumno zatvarala. I nije video senku koja je skliznula kroz njih, za petama ljudima u belom.

Sačekavši da se vrata lifta zatvore za kolicima i ekipom bolničara, Lesli se bez žurbe osvrte oko sebe. Da, ona vrata tamo...

Koračao je mirno, oslanjajući se na oštra čula koja će mu na vreme signalizirati ako se neko pojavi, ali je ovaj hodnik bio prazan, kao i prostorija u koju je ušao i sa civiluka bez žurbe odabrao beli mantil koji će mu najbolje pristajati.

Kuda sad?

Plan bolnice bio je sa savršenom preciznošću ucrtan u njegovom pamćenju i zato je bez oklevanja skrenuo u poprečni hodnik. Tamo se nalazi lift koji će ga odvesti dva sprata više, odakle će jednim dugim prolazom stići do zgrade u čijem se suterenu nalazi mrtvačnica.

Naravno, ako sve bude u redu...

Naravno, sve nije bilo u redu. Ninda je to shvatio po izrazu u očima čuvara u sivoj uniformi koji je nervozno šetkao oko lifta, neprestano dodirujući futrolu okačenu o pojas.

— Ne možete ovamo, doktore! — energično je rekao čim je ugledao Leslija. — Gornji sprat je zatvoren za sve, pa i za osoblje?

— Zatvoren? Zbog čega, pobogu?

— Ne znam — mlado lice čuvara na trenutak dobi bespomoćan izraz. — Naređenje...

— Hmm... da nisu neki teroristi upali u zgradu?

Mladić skide kapu da obriše oznojeno čelo.

— To je ono što je i meni palo na pamet — promrmlja. — Prokletstvo, ni bolnice više nisu sigurne od tih manijaka! Ponekad se pitam kuda ide ovaj poludeli svet!

Zamišljenog izraza na licu, Lesli izvuče iz džepa mantila zgužvano paklo cigareta. Znao je da će čuvar instinktivno pratiti pogledom njegov pokret.

Druga ruka opružila se strelovitom brzinom i udarac je pogodio pravo u slepoočnicu, koji milimetar ispod štita kape. Produžujući pokret, ninda prihvati opušteno telo i uvuče ga u lift.

Dva sprata više, jedan čuvar izađe iz lifta, popravljajući kapu. Drugi, sam u hodniku, zapanjeno ga pogleda.

— Ko si ti sad, do đavola?

— Pojačanje. Naredili su mi da pojačamo stražu u ovom krilu. Šta se to događa, prokletstvo? Zar prvi dan u službi, pa odmah gužva?

— Pojma nemam — lice drugog čuvara malo se opusti. — Novi momak, a? Gde su ti rekli da pođeš?

— Ovim hodnikom, pa desno — neodređeno mahnu rukom ninda. — Ovaj... misliš da bi moglo biti vruće...

— Naravno da bi moglo biti vruće, čoveče! Ovde niko ne diže uzbunu bez razloga! Prokletstvo, za tri godine, ovo mi je tek druga prava gužval!

Načinivši uplašeno lice, ninda oprezno produži hodnikom, svestan da ga drugi čuvar prati podsmešljivim pogledom.

Taj čovek je bio u pravu. Neko je uzbunio čuvere i oni su sada bili na oprezu.

I signal harageija postajao je sve intenzivniji.

Da li samo zato što su Tabasko Pit i Luk Mek Adams prodrli u Fenringovu tvrđavu?

Žurilo mu se, ali je naterao sebe na strpljiv korak čuvara koji patrolira praznim hodnicima. Zaista, kako će upravnik Klajn objasniti čitavu ovu uzbunu osoblju i pacijentima?

Teroristima, naravno. Uvek se može izmisliti anonimni telefonski poziv koji najavljuje tempiranu bombu ili napad jedne od ko zna koliko terorističkih grupa u Los Anđelesu...

A u međuvremenu, on je morao lagano da šeta ovim hodnikom kako bi zavarao skrivene televizijske kamere kojima su hodnici svakako bili načičkani...

Čudno.

Na spratu, dva nivoa iznam mrtvačnice, tamo gde bi u svakom slučaju moralo biti središte Fenringove i Klajnovе aktivnosti, nije bilo nikakve straže pred vratima lifta.

Zamka?

Haragei je to potvrđivao. Opasnost je postajala sve veća.

Smireno se osmehnuo i pritisnuo dugme lifta. Vrata su se bešumno otvorila i on je hitro stupio unutra, pritisnuo dugme sa oznakom suteren i još hitrije iskočio napolje, pre nego što su se vrata ponovo zaklopila.

Svi liftovi u zgradi su veoma brzi, znao je. Ima svega desetak sekundi da požarnim stepeništem stigne do sutere-na.

Skok preko ograde i već je sprat niže. Još jedan skok. Precizan i bešuman, kao skok divlje zveri koja se ustremila na dugo očekivani plen...

Još jedan skok. Priljubivši se uza zid, ninda izviri iza ugla.

Vrata lifta upravo su se otvarala, ali pred njima nije bilo nikoga.

Da li je moguće da je tako lako dopro u samo srce Fenringove jazbine? Da mu se niko, baš niko, nije suprotstavio?

Mali hol u koji su se vrata lifta otvarala imao je samo još jedan prolaz, pored požarnih stepenica. Ninda nasloni uvo na vrata kojima je taj prolaz bio zatvoren.

Tišina. Kao da sa druge strane nema nikog.

Ili nikog živog...

I ova vrata otvorila su se bešumno, na prvi dodir.

Velika prostorija, blistavo-belih zidova. Dva reda od po pet golih stolova. Praznih. I duž zidova karakteristični pregraci sa teškim metalnim vratima od kojih bije hladnoća.

Mrtvačnica.

Neki od pregradaka svako su bili zauzeti, ali njihovi stanari nisu zanimali nindu. Tiho je ponovo zatvorio vrata i osvrnuo se oko sebe.

Zar je moguće da je to sve? Da nikakve tajne ovde nema?

Zbog čega onda haragei tako uporno i dalje upozorava na opasnost?

Otvorena vrata lifta magično su ga privlačila i on, kao i obično, poslušao svoju intuiciju. Suženim očima posma-

trao je kratki niz dugmadi sa oznakama spratova, a onda mu se lice raširi u hladan osmeh.

Naravno.

Morao je postojati još jedan horizont u ovom podzemnom paklu.

Ne oklevajući, on pritisnu dugme sa oznakom »suteran«. Ako se prevario, lift će ostati gde i jeste, ali ako nije...

Lift krete naniže i ninda stisnu zube.

Bilo je vreme da se ozbiljno pozabavi traženjem odgovora na pitanje koje se ne prestando postavljalo od početka ove igre.

Kako ubiti vampira?

*
* *

Prostoriju u kojoj se našao osvetljavala je samo sijalica iz kabine lifta, a onda su se vrata zatvorila za njim i on je čuo šum motora koji je kabini vratio na neki sprat iznad njega.

Zastao je, ispitujući čulima tamu oko sebe. Mrak je uvek bio prijatelj ninda. Onaj ko mu je pripremio ovakav doček načinio je svoju prvu veliku grešku...

Tiho zujanje elektronskih uređaja, vazduh koji se leno kreće pokazujući kako ga usmerava uređaj za klimatizaciju.

I disanje. Duboko disanje dva čoveka koji spavaju tvrdim snom.

Ninđa se nije žurio da načini prvi korak. Ono nekoliko trenutaka u kojima je podzemna prostorija bila delimično osvetljena bilo je dovoljno da primeti splet debelih kablova po betonskom podu.

I pored sve opreznosti i brzine, uvek se mogao saplesti na neki od njih.

Borac mora biti siguran u tle pod svojim nogama. Jedna od prvih lekcija, davno, u Japanu. Kada je tek počinjao obuku za ninđe, jedini beli mladić pod mnogo pritajeno podsmešljivih pogleda iz kosih očiju.

Ali je on postao ninđa. Oni nisu.

Zažalio je što sada uz sebe nema svoj verni katana, dugi samurajski mač koji u rukama majstora predstavlja smrtonosno oružje, utoliko strašnije, što uvek izaziva podsmeš protivnika koji u rukama ima revolver ili pušku.

Oni ne znaju da je oštrica katana brža od svakog metka...

Međutim, opasnog oružja nema, ne postoji.

Postoje samo opasni ljudi.

»I dete može da ubije iz pištolja«, rekli su mu davno u Japanu. »Zato ti moraš poznavati hiljadu načina da ubiješ golim rukama...«

Duboko je udahnuo. Bilo je vreme da obračun počne.

— Upali svetlost, Fenring!

— reče. — Hoću da vidim čoveka koga ću uskoro ubiti!

Vampiri se obično plaše svetlosti, ali Fenring nije bio običan vampir.

Jedna po jedna, planule su svetiljke u kratkom nizu duž niske betonske tavanice. Njihova snažna svetlost otkrila je svaki detalj u nevelikoj prostoriji.

Veliki kompjuter duž jednog zida, po čijem su se ekranu pokrenuli tajanstveni simboli od slova i brojeva. Uz jedan bočni zid nabacani, skoro jedan preko drugog, uređaji čiju je namenu bilo teško pogoditi; do svakog od njih vodio je bar po jedan debeli kabl iz gomile na podu.

Pored suprotnog zida dugi metalni sto, nalik stolovima za mučenje iz vremena inkvizicije. Za taj sto debelim lancima bila su vezana dva naga tela.

Tabasko Pit i Luk Mek Adams...

Lanci nisu bili jedino što ih je spajalo sa metalnim stolom. Po dve pljosnate metalne elektrode bile su zalepljene na njihove nage grudi. Njihovi kablovi, nalik crnim zmijama, nestajali su nekud kroz mali otvor u tavanici.

Ninda pomeri pogled sa dvojice prijatelja koji su ravnomerno disali.

»Ako ja umrem ovde«, pomisli, »umreće i oni. Mnogo lakše od mene. U snu...«

Pogled mu je sada bio uprt u oko televizijske kamere, postavljene na univerzalnom zglobovu. I njeni kablovi vodili su nekud naviše.

— Ne vredi da se kriješ, Fenring — reče. — Ja poznajem tvoje lice.

Iz zvučnika pod tavanicom dopre prvi šum. Hrapav, preziriv smeh.

— Ko si ti? — upita jedan glas.

Čovek koji će te ubiti, Fenring.

Tišina.

— Robson mi je rekao da si se zajedno sa Mek Adamsonom spasao sa one jahte. I da ste pre toga obojica bez traga nestali. Kako?

— Učinili smo sebe nevidljivima.

Opet onaj isti smeh.

— Nisam raspoložen za baške, čoveče. I žuri mi se.

— Znam i kuda. Noćas je još nekoliko nesrećnih ljudi ostalo bez svoje krvi. Je li tako... Vampiru?

— Ne moram da ti kažem, ali tako je. Proces će uskoro biti završen i dobiću nove količine »Agensa F«. Ti već znaš čemu on služi?

— Znam.

— Za koga radiš, Eldridž?

— Ne odgovaram na pitanja čoveku koga i ne vidim! Još jednom hrapav smeh čoveka koji se izvršno zabavlja.

— Vidiš li onaj sto, Eldridž? I dva tela na njemu?

— Da.

— Dovoljan je pokret moje ruke da od ta dva divna muška tela ostane samo gomilica pepela, Eldridž.

— Znam.

— Onda govori.

— Ne dok te ne vidim.

— Do đavola, tvrdoglav si! — arogantni Fenringov glas pokazivao je nestrpljenje. — Ovde nemam kameru... a ne pada mi na pamet da siđem do tebe, suviše si opasan! Nemam ni vremena, na kraju, reakcija se uskoro završava!

— Moram govoriti s tobom, Fenring. Bez svedoka.

— Blef.

— Proveri.

Tišina. Ipak, ninda je imao utisak da se Fenring s nekim sašaptava.

— Evo kako ćemo to izvesti, Eldridž... Robson i njegovi ljudi sići se da te vežu za taj sto. Kada to bude gotovo, ja ću doći da govorim s tobom. Za nekih dvadesetak minuta kada posao u laboratoriji bude gotov. Slažeš se?

— Slažem se. Nisi pogrešio, Fenring.

— Videćemo. U svakom slučaju, svi aduti su i dalje u mojoj ruci. Zbog čega želiš moju smrt?

— To je ono što ti moram reći nasamo. Hoću da ti objasnim zbog čega tvoj ljudi plan nikada ne može uspeti...

Tišina. Iz zvučnika nije dopiralo čak ni ono jedva čujno šuštanje koje najavljuje da je uključen.

Fenring je, dakle, otišao da obavi svoj »posao« u laboratoriji. Ima, dakle, još dvadesetak minuta vremena da smisli nešto kako bi sebe i dvojicu prijatelja iščupao iz ove paklene zamke.

Kamera je i dalje bila uprta u njega. Nije smeo rizikovati da preseče kablove elektroda; Fenring je svakako ostavio nekog da motri na svaki njegov pokret i uključi struju čim nešto slično pokuša...

Koraci sa druge strane vrata. Potrebno je dakle, nešto manje od tri minuta da se od Fenringovog skrovišta stigne do nje. Ne mnogo... ali su oni možda poslužili i liftom...

Nije ni pogledao lica dvojice ljudi koji su uperili u njega puške velikog kalibra. Oni nisu bili važni. Ni Robson, koji ga je hitro pretražio, nije bio više važan. Svi su oni samo pioni u Fenringovim rukama, figure koje će same pasti sa table kada Fenring izgubi ovu partiju.

Ako Fenring izgubi ovu partiju...

Robson se nije žurio. Potrajalo je gotovo petnaest minuta dok je čvrsto privezao nindu za metalni sto i po nekoliko puta proverio svaki od debelih lanaca koji su mu vezivali udove.

Petnaest minuta. Previše. Ostaje mu jedva pet do Fenringovog povratka.

— Srećan put, Eldridž — rekao je Robson vrlo tiho. — I pozdravi Mek Adamsa kada se sretnete u paklu...

Ninda ne odgovori. Sva energija njegovog tela uskoro će biti potrebna za ogromni nadljudski napor koji će mu doneti spasenje iz smrtonosnog spleta lanaca koji su ga obavijali.

Na Robsonovom licu video se trijumf kada je sa vrata još jednom pogledao nepomična tela svojih protivnika. Prezri-vo je mahnulo rukom i zatvorio vrata za sobom.

Svetla u podzemnoj prostora-riji se pogasiše. Svetleo je još samo veliki ekran kompjute-ra u suprotnom uglu...

Tri i po, možda četiri mi-nuta. I niko više neće moći da se suprotstavi Fenringu.

Ne. Jedna mogućnost je još uvek postojala.

U suštini, sve je bilo veo-ma jednostavno i ninda jc već znao šta treba učiniti da bi se sprečio taj pakleni plan.

Problem je bio u tome što nije **postojao** način da to i izvede.

Ili jeste?

Pri zelenkastoj svetlosti ek-rana, po kojem su se smenji-vali nerazumljivi simboli, on svojim čeličnim prstima napa-de čelik lanaca koji su ga ve-zivali.

Hoće li tri minuta vremena biti dovoljno da preduhitri smrt?

»Svaki lanac ima svoju sla-bu kariku«, rekli su mu. Dav-no, u Japanu. »Zato je lanac uvek slabiji od svake svoje ka-rike pojedinačno...«

Kidanje lanaca je dečja ig-ra za ninđe. Uostalom, to mo-

gu i mnogi cirkuski artisti, zar ne?

Šum kidanja čelika nije bio jak, a njemu je bilo dovoljno da oslobodi samo jednu ru-ku...

Koliko je vremena prošlo? Dva i po minuta... hoće li stići?

Koraci.

Njegovo oštro uhu je raza-bralo da to nije ni Robson, niti iko od njegovih ljudi.

Fenring, dakle.

I to sam.

Ninda još jednom duboko udahnu, ispunjavajući pluća vazduhom.

On je bio spreman.

*

* *

Svetlo je ponovo planulo u času kada je Fenring zatvo-rio vrata za sobom. Zastao je, trepćući i čekajući da mu se oči prilagode.

»Oprezan je«, pomisli nin-đa. »Užasno oprezan... iako misli da su svi aduti još uvek u njegovim rukama...«

»I njegovo sredstvo... »Ag-ens F«... neosporno deluje. Izgleda još mlađi nego na onim Tomaruovim fotografi-jama... gotovo kao dečak. Ali samo dok mu ne pogledaš u

oči. U njima se vidi ko je on...»

Vampir.

Fenringove obrve se začuđeno skupiše. Bledo, usko lice krupnih, inteligentnih očiju. Vitko telo sportiste u snežno-belom mantilu.

»Kako utisak vara«, mislio je ninda.

— Šta ovo znači, Eldridž?

Njegov ispruženi prst bio je uperen u dva naga tela. Široke grudi oba čoveka sada je krasila velika krvava mrlja.

I nijedan od njih nije više disao.

— Mrtvi su, Fenring.

— Mrtvi? Kako...

— Ja sam ih ubio.

S nevericom vrteći glavom, Fenring dohvati ruku Luka Mek Adamsa. Bilo se nije osećalo. Ruka neosetljivo pade uz tih zveket lanca kada je ispustio.

— Neverovatno... pa ti si pravi đavo!

— Da, Fenring, ja sam đavo.

— Kako si to izveo? Vezan ... lancima!

— Nisam više vezan, Fenring.

Čovek u belom mantilu lagano je odstupao prema vratima, očiju razrogačenih od straha. Pogled mu je bio uperen u slobodnu ruku ninde, podignutu kao na pozdrav.

Uz zverski urlik, urlik užasa, on se jednim skokom nađe na drugoj strani vrata, snažno ih zalupivši za sobom. Odjek koraka brzo se izgubio u daljini...

Na usnama ninde zaigra osmeh. Ona najgora pretnja bila je otklonjena; niko sada neće pokušati da ubije njegove prijatelje.

Jer, oni su već mrtvi, zar ne?

Obnovljenom energijom, on se baci na lance, ne obraćajući pažnju na kameru koja jes krenula prema njemu. Vremena je sada imao, mnogo više nego što mu je bilo potrebno...

»Baš su naivni«, mislio je, oslobađajući se poslednjeg lanca. »Misle da su me razoružali oduzimajući mi revolver onog čuvara... a sami su mi dali u ruke mnogo opasnije oružje!«

Bio je na nogama kada su se vrata ponovo otvorila da bi propustila cevi dveju pušaka, onih koji u deliću sekunde mogu zasuti čitavu prostoriju kišom olova.

Komad lanca dužine pet stopa stvorio je blistavi čelični krug nad njegovom glavom. Ispustio ga je iz ruke još dok su dva strelca pogledom tražila svoj cilj.

Lanac je užasno oružje, čak i kada na svojim krajevima nema dva drvena štapa koji onda zajedno s njim čine nunchaku, još jedno od omiljenih oružja ninda.

Zavitlan nadljudskom snagom, on se omotao oko vratova dvojice ljudi, kidajući kožu, arterije, krhki kičmeni stub, odvajajući im glave od tela preciznije od svake giljotine, iako ne tako čisto i glatko kao taj francuski izum.

Uostalom, smrt nikada nije čista. To je shvatio i Kerli Robson dok je očajnički kopao po svojoj futroli tražeći dršku revolvera koja mu je neprestano bežala iz uzdrhtale ruke.

Nije bio spreman, po prvi put u svojoj karijeri, samo zato što je mislio da sam i naneoružan čovek nema nikakvih izgleda protiv dve puške.

Udarac koji je pogodio njegovu potpuno celavu glavu bio je strašan, tako strašan da je u onom kratkom deliću sekunde koji mu je preostao za razmišljanje pomislio da mu se na glavu sručio jedan od onih ogromnih betonskih blokova na tavanici.

Ninda prekorači tri nepomična tela. Za njim ostadoše krvavi tragovi na čistom betonskom podu, ali njemu krv nikada nije smetala.

I nije morao da ide daleko. Fenring je stajao uz suprotni zid, skamenjen od straha.

— Hoćeš li sada da ti kažem zašto tvoj plan neće uspeti, Fenring...

Belo lice ostade nepomično. Ima ljudi kod kojih strah potpuno isključi sve osećaje, pa čak i one najelementarnije.

— Zato što sam ti ja neprestano bio na tragu, Fenring. Gde je tvoja laboratorija?

U široko otvorenim taninim očima pojavi se blesak razumevanja. Ruka u belom mantilu skliznu duž zida i dotakne jedan njegov deo.

Naizgled puni beton skliznu u stranu, otkrivajući spiralne stepenice od čelika koje su se gubile nekud u svom uskom oknu.

— Pođi ispred mene, Fenring. I bez ikakvih trikova...

U uskom oknu njihovi koraci tupo su odjekivali. To je bilo jedino što se čulo, sem Fenringovog bučnog disanja.

Dočekala ih je bleštavo osvetljena prostorija ispunjena uređajima čiju svrhu nije bilo teško pogoditi. Na stolu, u providnoj epruveti hladila se bezbojna tečnost, ispuštajući lak oblak pare u vazduh oko sebe.

— Je li to to, Fenring? Je li to »Agens F«.

— Jeste... ja...

— Koliko je krvi bilo potrebno da se ovo napravi, Fenring?

— Mnogo...

— Koliko?

— Osamdeset... osamdeset litara. Eldridž, ti...

— Gde se nalazi formula agensa?

U Fenringovim očima nešto zasja. Nešto što je po prvi put podsetilo na onog strašnog vampira za kojim je tako dugo tragao.

— Nikada je nećeš dobiti, Eldridž — čak mu je i glas bio čvršći, sa primesom one nekadašnje arogancije.

— Ne treba mi. Ne želim samo da nekom drugom dođe u ruke. Gde je?

— Reći ću ti... ako me najpre saslušаш.

— Govori.

— Ono što se nalazi u epurveti dovoljno je da te podmladi za četiri godine, Eldridž. A ja mogu načiniti još mnogo, mnogo »Agensa F... ti ja, mi bismo...

— Mogli bismo da ubijemo još hiljade ljudi da bi ti došao do krvi, to hoćeš da kažeš? Moj odgovor je — ne.

Fenring obori glavu. Ninda ga je pažljivo posmatrao.

Rezignacija. Ili pokušaj da se skrije iznenadni blesak u očima?

Prozirna tečnost iz suda koji se munjevitom brzinom našao u Fenringovim rukama prolila se u dugom mlazu prema licu ninde. Tamo gde se sručila na metalni pod podigao se oblak zagušljive bele pare.

Kiselina...

Ninda se grleno nasmeja. Bio je čitava tri koraka daleko već u času kada je Fenring načinio prvi pokret.

Lica izobličienog od niržnje, Fenring krete prema njemu. Bio je to očajnički pokušaj čoveka svesnog da mu je kraj blizu...

Jednim pokretom ninda otrže komad cevi iz zapletenog sistema koji je povezivao staklene posude.

Vampire ubija glogov kolac zariven u srce, kaže legenda. Za vampire dvadesetog veka dovoljno je dobra i čvrsta metalna cev...

Nekoliko minuta kasnije, ninda još jednom pređe pogledom po Fenringovoj laboratoriji.

Komadi hartije dogorevali su pored nepomičnog tela. Fenringova formula preživela je samo nekoliko minuta svog tvorca.

A unaokolo ima dovoljno zapaljivih materija da plamen proguta sve pre nego što vatrogasci stignu i lokalizuju po-

žar u bolnici »Luton Memorial«.

Najzad, ni njima se neće žuriti, jer je požar izbio u blizini mrtvačnice. A mrtvi se više ne boje vatre...

*
* *

I eto, to je ono što se događalo dok smo moj ortak Tabasko Pit i ja spavali na nekim metalnim stolovima. Što se mene tiče, možda je Leslie sve to izmislio da ukraši kraj priče. Probudili smo se u udobnim krevetima, a pored nas su bili on i Sumiko.

Da, probudili se. Nismo ni bili mrtvi i to smo sebi dokazali još iste noći. Mislim da

će se ta pijanka u Los Angelesu pamтити godinama...

Ne znam kako je to taj momak izveo, jer se samo čeri kada mu pomenemo. Ali je i dalje ostao pravi majstor hipnoze; na neki način ubedio je naša uspavana tela da neko vreme miruju kao mrtva. A i one ranice na grudima, načinjene oštrim krhotinama lancia, brzo su zarasle, iako su neko vreme gadno izgledale...

To bi bilo otprilike sve. Jer Angus Lukas Mek Adanis ponovo odlazi iz ovog prijavog grada. Neću vam reći gde. U svakom slučaju ne u Todos Santos...

A ninda, pitate. Gde je on?

Ne znam. I ne vredi vam da se osvrćete kada vam on padne na pamet. Nećete ga videti...

K R A J

U septembru Ninđu 28

KARNEVAL MRTVIH

Niz blagi nagib sada je već tekao pravi mali potok, potok od lepljive tečnosti jakog mirisa.

Potok krvi.

Nindža oprezno udahnu vazduh kroz stisnute zube. Da, mogao je da učini kraj tom grotesknom karnevalu mrtvih, ali . . .

Ali bi to, u ovom času, značilo i njegovu smrt . . .